

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2421 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 861/2007 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/2422 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające Protokół nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej 14
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2423 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 wprowadzające nadzwyczajne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących lub powiązanych z procesem stabilizacji i stowarzyszenia Unii Europejskiej oraz zawieszające jego stosowanie w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny 18
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2424 z dnia 16 grudnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) ⁽¹⁾ 21

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/2421

z dnia 16 grudnia 2015 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 861/2007 ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń oraz rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 81,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projekt aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 861/2007 ⁽³⁾ ustanowiono europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń. Rozporządzenie to ma zastosowanie zarówno do spornych, jak i bezspornych roszczeń w transgranicznych sprawach cywilnych i handlowych o wartości przedmiotu sporu nieprzekraczającej 2 000 EUR. W rozporządzeniu tym zapewnia się również wykonywalność orzeczeń wydanych w tym postępowaniu bez przeprowadzania jakiegokolwiek postępowania wpadkowego, w szczególności bez potrzeby stwierdzania wykonalności w państwie członkowskim wykonania (zniesienie *exequatur*). Ogólnym celem rozporządzenia (WE) nr 861/2007 jest poprawa dostępu do wymiaru sprawiedliwości zarówno dla konsumentów, jak i przedsiębiorstw poprzez zmniejszenie kosztów i przyspieszenie postępowań cywilnych dotyczących roszczeń objętych jego zakresem stosowania.
- (2) W sprawozdaniu Komisji z dnia 19 listopada 2013 r. dotyczącym stosowania rozporządzenia (WE) nr 861/2007 stwierdzono, że zasadniczo uważa się, iż dzięki europejskiemu postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń prowadzenie sporów transgranicznych dotyczących drobnych roszczeń w Unii stało się łatwiejsze. W sprawozdaniu tym wskazano jednak również przeszkody utrudniające pełne wykorzystanie potencjału europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń z korzyścią dla konsumentów i przedsiębiorstw, w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw (zwanych dalej „MŚP”). W sprawozdaniu tym stwierdzono

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 43.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 7 października 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 3 grudnia 2015 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 861/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. ustanawiające europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 1).

między innymi, że przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 niski pułap dotyczący wartości przedmiotu sporu uniemożliwia wielu potencjalnym powodom korzystanie z uproszczonego postępowania w sporach transgranicznych. Ponadto stwierdzono w nim, że można by dalej uprościć szereg elementów postępowania w celu zmniejszenia kosztów i ograniczenia czasu trwania sporu. Ze sprawozdania Komisji wynika, że najskuteczniejszym sposobem usunięcia tych przeszkód mogłaby być zmiana rozporządzenia (WE) nr 861/2007.

- (3) Konsumentom powinno być umożliwione korzystanie w pełnym zakresie z możliwości, jakie daje rynek wewnętrzny, a ich zaufania nie powinien ograniczać brak skutecznych środków ochrony prawnej w przypadku sporów zawierających element transgraniczny. Celem zaproponowanych w niniejszym rozporządzeniu ulepszeń europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest zapewnienie konsumentom środków skutecznej ochrony prawnej, a tym samym przyczynienie się do faktycznego wykonywania ich praw.
- (4) Podniesienie pułapu wartości przedmiotu sporu do 5 000 EUR poprawiłoby dostęp do skutecznego i korzystnego pod względem kosztów środka ochrony prawnej w przypadku sporów transgranicznych, zwłaszcza dla MŚP. Lepszy dostęp do wymiaru sprawiedliwości spowodowałby wzrost zaufania do transakcji transgranicznych i przyczyniłby się do pełnego wykorzystania możliwości, jakie daje rynek wewnętrzny.
- (5) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do spraw transgranicznych. Za transgraniczną należy uznać sprawę, w której przynajmniej jedna ze stron ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w związanym niniejszym rozporządzeniem państwie członkowskim innym, niż państwo członkowskie sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę.
- (6) Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń należy dalej ulepszyć, korzystając z rozwoju technologicznego w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości oraz dostępnych sądom i trybunałom nowych narzędzi, które mogą pomóc przezwyciężyć przeszkody, jakimi są odległość geograficzna i jej konsekwencje w postaci wysokich kosztów i długiego czasu trwania postępowania.
- (7) Aby jeszcze bardziej zmniejszyć koszty prowadzenia sporu oraz ograniczyć czas trwania postępowania, należy w większym stopniu zachęcić strony oraz sądy i trybunały do stosowania nowoczesnych technik komunikacyjnych.
- (8) W przypadku dokumentów, które należy doręczyć stronom europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, doręczenie drogą elektroniczną należy traktować na równi z doręczeniem drogą pocztową. W tym celu w niniejszym rozporządzeniu należy ustalić ogólne ramy umożliwiające korzystanie z doręczania drogą elektroniczną, gdy dostępne są niezbędne środki techniczne oraz gdy korzystanie z doręczania drogą elektroniczną jest zgodne z krajowymi przepisami proceduralnymi odnośnych państw członkowskich. W odniesieniu do wszelkiej innej komunikacji pisemnej między stronami lub innymi osobami biorącymi udział w postępowaniu a sądami lub trybunałami, w zakresie, w jakim to możliwe, preferowane powinny być środki elektroniczne, jeżeli są one dostępne i dopuszczalne.
- (9) Jeżeli prawo krajowe nie zobowiązuje stron lub innych adresatów do zaakceptowania środków elektronicznych, powinni oni mieć wybór pomiędzy wykorzystaniem środków elektronicznych – jeżeli są one dostępne i dopuszczalne – a wykorzystaniem środków bardziej tradycyjnych do celów doręczania dokumentów lub do celów innej komunikacji pisemnej z sądem lub trybunałem. Zgoda strony na doręczenia drogą elektroniczną pozostaje bez uszczerbku dla prawa strony do odmowy przyjęcia dokumentu, który nie jest sporządzony w języku urzędowym państwa członkowskiego miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu tej strony, lub – jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje więcej niż jeden język urzędowy – w języku urzędowym lub jednym z języków urzędowych obowiązujących w miejscu zamieszkania lub zwykłego pobytu tej strony, lub w języku dla niej zrozumiałym, lub do którego nie dołączono tłumaczenia na taki język.
- (10) W przypadku gdy do doręczania dokumentów lub do innej komunikacji pisemnej wykorzystywane są środki elektroniczne, państwa członkowskie powinny stosować istniejące najlepsze praktyki w celu zapewnienia, aby treść otrzymanych dokumentów oraz innej komunikacji pisemnej była wierna i zgodna z treścią wysłanych dokumentów oraz innej komunikacji pisemnej oraz aby metoda stosowana do potwierdzenia odbioru przewidywała potwierdzenie odbioru przez adresata oraz potwierdzenie daty odbioru.
- (11) Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń zasadniczo jest postępowaniem pisemnym. Rozprawy powinny być przeprowadzane wyłącznie w wyjątkowych przypadkach, jeżeli nie jest możliwe wydanie orzeczenia na podstawie dowodów pisemnych, lub jeżeli sąd lub trybunał na wniosek strony wyrazi zgodę na rozprawę.

- (12) Aby umożliwić wysłuchanie osób bez konieczności odbywania podróży do sądu lub trybunału, rozprawy oraz dowody z zeznań świadków, przesłuchania biegłych lub stron powinny być przeprowadzane z wykorzystaniem wszelkich dostępnych dla sądu lub trybunału środków porozumiewania się na odległość, chyba że – ze względu na szczególne okoliczności danej sprawy – wykorzystanie takich środków nie byłoby właściwe z punktu widzenia rzetelnego prowadzenia postępowania. W przypadku osób zamieszkałych lub mających miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, w którym znajduje się sąd lub trybunał rozpatrujący sprawę, rozprawę należy zorganizować z wykorzystaniem procedur przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1206/2001 ⁽¹⁾.
- (13) Państwa członkowskie powinny propagować korzystanie z technik porozumiewania się na odległość. Na potrzeby przeprowadzenia rozprawy należy poczynić przygotowania, tak aby sądy lub trybunały właściwe dla europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń miały dostęp do odpowiednich technik porozumiewania się na odległość w celu zapewnienia rzetelności postępowania, z uwzględnieniem szczególnych okoliczności danej sprawy. W odniesieniu do wideokonferencji należy uwzględnić zalecenie Rady w sprawie transgranicznych wideokonferencji przyjęte przez Radę na posiedzeniu w dniach 15 i 16 czerwca 2015 r. oraz prace prowadzone w ramach europejskiej e-sprawiedliwości.
- (14) Przy podejmowaniu przez powoda decyzji o wniesieniu sprawy do sądu znaczenie mogą mieć ewentualne koszty postępowania spornego. Czynnikiem zniechęcającym powodów do wnoszenia spraw do sądu mogą być, obok innych kosztów, opłaty sądowe. W celu zapewnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości w przypadku drobnych roszczeń w sprawach transgranicznych, opłaty sądowe pobierane w państwie członkowskim w związku z europejskim postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń nie powinny być nieproporcjonalne do wartości przedmiotu sporu ani wyższe niż opłaty sądowe pobierane w krajowych uproszczonych postępowaniach sądowych w tym państwie członkowskim. Nie powinno to jednak uniemożliwiać pobierania uzasadnionych minimalnych opłat sądowych i powinno pozostawać bez uszczerbku dla możliwości pobierania, na tych samych warunkach, odrębnej opłaty od środka odwoławczego od orzeczenia wydanego w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń.
- (15) Na potrzeby niniejszego rozporządzenia opłaty sądowe powinny obejmować opłaty i należności na rzecz sądu lub trybunału, których kwota jest ustalana zgodnie z prawem krajowym. Nie powinny one obejmować, na przykład, kwot przekazanych w trakcie postępowania osobom trzecim, takich jak wynagrodzenie adwokata lub radcy prawnego, koszty tłumaczenia, koszty doręczeń dokumentów przez podmioty inne niż sąd lub trybunał lub koszty biegłych lub świadków.
- (16) Skuteczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości w całej Unii jest ważnym celem. Aby zapewnić taki skuteczny dostęp w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, należy przewidzieć pomoc prawną zgodnie z dyrektywą Rady 2003/8/WE ⁽²⁾.
- (17) Uiszczenie opłat sądowych nie powinno wiązać się dla powoda z koniecznością odbycia podróży do państwa członkowskiego sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę ani ustanowienia w tym celu adwokata lub radcy prawnego. Aby zapewnić skuteczny dostęp do postępowania również powodom, którzy znajdują się w państwie członkowskim innym, niż państwo członkowskie, w którym znajduje się sąd lub trybunał rozpatrujący sprawę, państwa członkowskie powinny – jako minimum – umożliwić korzystanie z co najmniej jednej metody dokonywania płatności na odległość spośród metod płatności przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (18) Należy wyjaśnić, że ugoda sądowa zatwierdzona przez sąd lub trybunał lub zawarta przed sądem lub trybunałem w toku europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń jest wykonalna w taki sam sposób, jak orzeczenie wydane w tym postępowaniu.
- (19) Aby zminimalizować potrzebę tłumaczenia i związane z tym koszty, sąd lub trybunał powinien – przy wydawaniu zaświadczenia o wykonalności orzeczenia wydanego w toku europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń lub ugody sądowej zatwierdzonej przez sąd lub trybunał lub zawartej przed sądem lub trybunałem w toku tego postępowania prowadzonym w języku innym, niż język tego sądu lub trybunału – korzystać z odpowiedniej wersji językowej interaktywnego formularza zaświadczenia dostępnego online na europejskim portalu „e-Sprawiedliwość”. W tym względzie sąd lub trybunał może polegać na poprawności tłumaczenia dostępnego na tym portalu. Wszelkie koszty niezbędnego tłumaczenia tekstu wprowadzonego do wolnych pól tekstowych zaświadczenia mają zostać podzielone według przepisów prawa państwa członkowskiego, w którym znajduje się sąd lub trybunał.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2003/8/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w celu usprawnienia dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sporach transgranicznych poprzez ustanowienie minimalnych wspólnych zasad odnoszących się do pomocy prawnej w sporach o takim charakterze (Dz.U. L 26 z 31.1.2003, s. 41).

- (20) Państwa członkowskie powinny zapewnić stronom praktyczną pomoc w zakresie wypełniania formularzy przewidzianych w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń. Ponadto powinny one zapewnić informacje ogólne na temat zakresu stosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń oraz informacje na temat tego, które sądy lub trybunały są właściwe do prowadzenia tego postępowania. Obowiązek ten nie powinien jednak pociągać za sobą konieczności zapewnienia pomocy prawnej, w tym porady prawnej w formie oceny prawnej konkretnej sprawy. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość swobodnego podejmowania decyzji co do najwłaściwszych sposobów i środków udzielania takiej praktycznej pomocy oraz informacji ogólnych i to państwa członkowskie powinny decydować o tym, na które organy nałożą wykonywanie tych obowiązków. Takie informacje ogólne na temat zakresu stosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń oraz na temat właściwych sądów i trybunałów mogą być również udostępniane poprzez odesłanie do informacji zawartych w broszurach lub przewodnikach, na krajowych stronach internetowych lub na europejskim portalu „e-Sprawiedliwość”, lub udzielanych przez właściwe organizacje wspierające, takie jak Sieć Europejskich Centrów Konsumentkich.
- (21) Informacje o opłatach sądowych i metodach dokonywania płatności, a także o organach lub organizacjach właściwych do udzielania praktycznej pomocy w państwach członkowskich, powinny być bardziej przejrzyste i dostępne w internecie. W tym celu państwa członkowskie powinny przekazywać te informacje Komisji, która z kolei powinna zapewnić podanie ich do publicznej wiadomości i szerokie rozpowszechnienie z wykorzystaniem wszelkich właściwych środków, w szczególności za pomocą europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”.
- (22) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1896/2006 ⁽¹⁾ należy sprecyzować, że w sytuacjach, w których spór objęty jest zakresem europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, postępowanie to powinno być również dostępne dla powoda w postępowaniu w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, w przypadku gdy pozwany wniósł sprzeciw wobec europejskiego nakazu zapłaty.
- (23) Aby w większym stopniu ułatwić dostęp do europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, formularze powinny być udostępniane nie tylko w sądach lub trybunałach, które są właściwe do przeprowadzenia takich postępowań, ale także poprzez odpowiednie krajowe strony internetowe. Obowiązek ten mógłby być spełniony poprzez umieszczenie na odpowiednich krajowych stronach internetowych odsyłacza do europejskiego portalu „e-Sprawiedliwość”.
- Aby zwiększyć ochronę pozwanego, formularze przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 powinny zawierać informację o skutkach dla pozwanego związanych z niezakwestionowaniem powództwa lub niestawieniem na rozprawie w przypadku wezwania, w szczególności o możliwości wydania lub wykonania orzeczenia przeciwko niemu oraz o możliwości obciążenia go kosztami postępowania. Formularze powinny także zawierać informację o tym, że strona wygrywająca może nie być w stanie odzyskać kosztów postępowania w zakresie, w jakim były one zbędne lub nieproporcjonalne do wartości przedmiotu sporu.
- (24) W celu aktualizacji formularzy dotyczących europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń i postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w odniesieniu do zmian w załącznikach I–IV do rozporządzenia (WE) nr 861/2007 oraz w odniesieniu do zmian w załącznikach I–VII do rozporządzenia (WE) nr 1896/2006. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (25) Zgodnie z art. 3 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) i do TFUE, Zjednoczone Królestwo i Irlandia powiadomiły o chęci uczestniczenia w przyjęciu i stosowaniu niniejszego rozporządzenia.
- (26) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszego rozporządzenia i nie jest nim związana ani go nie stosuje.
- (27) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 861/2007 i (WE) nr 1896/2006,

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. L 399 z 30.12.2006, s. 1).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 861/2007 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie – w sprawach transgranicznych zgodnie z definicją zawartą w art. 3 – do spraw cywilnych i handlowych bez względu na rodzaj sądu lub trybunału, w przypadku gdy wartość przedmiotu sporu, z wyłączeniem wszystkich odsetek, wydatków i kosztów, nie przekracza 5 000 EUR w momencie wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania w szczególności do spraw podatkowych, celnych lub administracyjnych ani dotyczących odpowiedzialności państwa za działania i zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej (*«acta iure imperii»*).

2. Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do spraw dotyczących:

- a) stanu cywilnego oraz zdolności prawnej i zdolności do czynności prawnych osób fizycznych;
- b) stosunków majątkowych wynikających z małżeństwa lub związku uznawanego na mocy przepisów mających zastosowanie do takiego związku za mający skutki porównywalne do skutków małżeństwa;
- c) obowiązków alimentacyjnych wynikających ze stosunku rodzinnego, pokrewieństwa, małżeństwa lub powinowactwa;
- d) testamentów i dziedziczenia, w tym obowiązków alimentacyjnych powstających w związku ze śmiercią;
- e) upadłości, układow i innych podobnych postępowań;
- f) ubezpieczeń społecznych;
- g) sądownictwa polubownego;
- h) prawa pracy;
- i) najmu lub dzierżawy nieruchomości, z wyłączeniem powództw dotyczących roszczeń pieniężnych; lub
- j) naruszenia prywatności i dóbr osobistych, w tym zniesławienia.”;

2) w art. 3 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Miejsce zamieszkania ustala się zgodnie z art. 62 i 63 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 (*).”

3. Odpowiednim momentem dla rozstrzygnięcia, czy dana sprawa jest sprawą transgraniczną, jest dzień wpłynięcia formularza pozwu do właściwego sądu lub trybunału.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 351 z 20.12.2012, s. 1).”;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 akapit drugi dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Sąd lub trybunał informuje powoda o zwrocie pozwu oraz o tym, czy w związku z tym zwrotem istnieje możliwość wniesienia środka odwoławczego.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Państwa członkowskie zapewniają dostępność formularza pozwu A we wszystkich sądach i trybunałach, w których istnieje możliwość wszczęcia europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, a także zapewniają dostęp do niego poprzez odpowiednie krajowe strony internetowe.”;

4) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń jest postępowaniem pisemnym.

1a. Sąd lub trybunał przeprowadza rozprawę tylko wtedy, jeżeli uzna, że wydanie orzeczenia nie jest możliwe na podstawie pisemnych dowodów lub jeżeli wnosi o to strona. Sąd lub trybunał może oddalić taki wniosek, jeżeli uzna, że w okolicznościach danej sprawy rozprawa nie jest konieczna do rzetelnego przeprowadzenia postępowania. Postanowienie o oddaleniu wniosku uzasadniane jest na piśmie. Postanowienie o oddaleniu nie podlega odrębnemu zaskarżeniu bez zaskarżenia samego orzeczenia.”;

5) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Rozprawa

1. W przypadku gdy przeprowadzenie rozprawy zostało uznane za konieczne zgodnie z art. 5 ust. 1a, rozprawę taką przeprowadza się z wykorzystaniem wszelkich odpowiednich środków technicznych porozumiewania się na odległość, takich jak wideokonferencja lub telekonferencja, dostępnych dla sądu lub trybunału, chyba że – ze względu na szczególne okoliczności danej sprawy – wykorzystanie takich środków nie byłoby właściwe z punktu widzenia rzetelnego przeprowadzenia postępowania.

W przypadku gdy osoba, która ma zostać wysłuchana, ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie sądu lub trybunału rozpatrującego sprawę, uczestnictwo tej osoby w rozprawie w drodze wideokonferencji, telekonferencji lub z wykorzystaniem innych właściwych środków technicznych porozumiewania się na odległość, zapewnia się poprzez korzystanie z procedur przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1206/2001 (*).

2. Strona wezwana do stawienia się na rozprawę może wystąpić o wykorzystanie środków technicznych porozumiewania się na odległość, o ile środki te są dostępne dla sądu lub trybunału, podnosząc, że czynności związane z zapewnieniem osobistego stawiennictwa, a zwłaszcza ewentualne koszty, jakie musiałby ponieść, byłyby nieproporcjonalne do wartości przedmiotu sporu.

3. Strona wezwana do wzięcia udziału w rozprawie z wykorzystaniem środków technicznych porozumiewania się na odległość może wystąpić z wnioskiem o osobiste stawiennictwo w rozprawie. Formularz pozwu A i formularz odpowiedzi C, ustanowione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 27 ust. 2, zawierają informację dla stron, że odzyskanie jakichkolwiek kosztów poniesionych przez stronę w związku z osobistym stawiennictwem na rozprawie, na wniosek tej strony, podlega warunkom określonym w art. 16.

4. Postanowienie sądu lub trybunału dotyczące wniosku, o którym mowa w ust. 2 i 3, nie podlega odrębnemu zaskarżeniu bez zaskarżenia samego orzeczenia.

(*) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych (Dz.U. L 174 z 27.6.2001, s. 1).”;

6) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Przeprowadzanie dowodów

1. Sąd lub trybunał dopuszcza określone środki dowodowe oraz określa zakres przeprowadzenia dowodów niezbędny do wydania orzeczenia zgodnie z zasadami mającymi zastosowanie do dopuszczalności dowodu. Sąd lub trybunał wybiera najprostsze i najmniej obciążające sposoby przeprowadzenia dowodu.
2. Sąd lub trybunał może dopuścić przeprowadzenie dowodu z pisemnych zeznań świadków, biegłych lub stron.
3. Jeżeli przeprowadzenie dowodu wiąże się z wysłuchaniem danej osoby, wysłuchanie przeprowadza się zgodnie z warunkami określonymi w art. 8.
4. Sąd lub trybunał może przeprowadzić dowód z opinii biegłych lub z zeznań ustnych tylko wówczas, gdy wydanie orzeczenia nie jest możliwe na podstawie innych dowodów.”;

7) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Pomoc udostępniana stronom

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwość uzyskania przez strony zarówno praktycznej pomocy w wypełnianiu formularzy, jak i ogólnych informacji dotyczących zakresu stosowania europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, a także ogólnych informacji na temat tego, które sądy lub trybunały w tym państwie członkowskim są właściwe do wydania orzeczenia w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń. Pomoc ta jest nieodpłatna. Żadne z postanowień niniejszego ustępu nie zobowiązuje państw członkowskich do zapewnienia pomocy prawnej, w tym porady prawnej w formie oceny prawnej konkretnej sprawy.
2. Państwa członkowskie zapewniają dostępność informacji dotyczących organów lub organizacji właściwych do udzielenia pomocy zgodnie z ust. 1, we wszystkich sądach i trybunałach, w których istnieje możliwość wszczęcia europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, a także zapewniają dostęp do tych informacji poprzez odpowiednie krajowe strony internetowe.”;

8) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Doręczanie dokumentów i inna komunikacja pisemna

1. Dokumenty, o których mowa w art. 5 ust. 2 i 6, oraz orzeczenia wydane zgodnie z art. 7 są doręczane:

a) drogą pocztową; lub

b) drogą elektroniczną:

- (i) w przypadku gdy takie środki są technicznie dostępne i dopuszczalne zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, a jeżeli strona, której mają zostać doręczone dokumenty, ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu w innym państwie członkowskim – w przypadku, gdy takie środki techniczne są zgodne z przepisami procesowymi tego państwa członkowskiego; oraz
- (ii) w przypadku gdy strona, której mają zostać doręczone dokumenty, udzieliła wcześniej wyraźnej zgody na doręczanie jej dokumentów drogą elektroniczną lub w przypadku gdy, zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego, w którym strona ta ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu, strona ta ma prawny obowiązek zaakceptowania tej szczególnej metody doręczenia.

Doręczenie jest poświadczane potwierdzeniem odbioru wraz z datą odbioru.

2. Cała niewymieniona w ust. 1 komunikacja pisemna między sądem lub trybunałem a stronami lub innymi osobami biorącymi udział w postępowaniu odbywa się z wykorzystaniem środków elektronicznych, za potwierdzeniem odbioru, jeżeli takie środki są technicznie dostępne i dopuszczalne zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest europejskie postępowanie w sprawie drobnych roszczeń, pod warunkiem że strona lub osoba wyraziła wcześniej zgodę na takie środki komunikowania się lub, zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego, w którym strona ta lub osoba ma miejsce zamieszkania lub miejsce zwykłego pobytu, ma ona obowiązek zaakceptowania takich środków komunikowania się.

3. Oprócz innych dostępnych zgodnie z przepisami procesowymi państwa członkowskiego metod wyrażania wcześniejszej zgody, która jest wymagana na podstawie ust. 1 i 2 do stosowania środków elektronicznych, możliwe jest wyrażenie takiej zgody za pomocą formularza pozwu A i formularza odpowiedzi C.

4. Jeżeli doręczenie zgodnie z ust. 1 nie jest możliwe, doręczenie może nastąpić w jeden ze sposobów przewidzianych w art. 13 lub 14 rozporządzenia (WE) nr 1896/2006.

Jeżeli komunikacja zgodnie z ust. 2 jest niemożliwa lub, z uwagi na szczególne okoliczności danej sprawy, niewłaściwa, można skorzystać z innego sposobu komunikowania się dopuszczalnego na mocy prawa państwa członkowskiego, w którym prowadzone jest postępowanie w sprawie drobnych roszczeń.”;

9) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Opłaty sądowe i metody ich uiszczania

1. Opłaty sądowe pobierane w państwie członkowskim w związku z europejskim postępowaniem w sprawie drobnych roszczeń nie mogą być nieproporcjonalne ani wyższe, niż opłaty sądowe pobierane w związku z krajowymi uproszczonymi postępowaniami sądowymi w tym państwie członkowskim.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby strony mogły uiszczać opłaty sądowe za pomocą metod dokonywania płatności na odległość umożliwiających stronom dokonanie płatności również z innego państwa członkowskiego niż to, w którym znajduje się sąd lub trybunał, oraz zapewniają możliwość korzystania z co najmniej jednej spośród następujących metod płatności:

- a) polecenie przelewu;
- b) płatność kartą kredytową lub debetową; lub
- c) polecenie zapłaty z rachunku bankowego powoda.”;

10) art. 17 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Art. 15a i 16 mają zastosowanie w przypadku wniesienia środka odwoławczego.”;

11) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Ponowne zbadanie orzeczenia w wyjątkowych przypadkach

1. Pozwany, który nie wdał się w spór przed sądem, ma prawo złożyć wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia wydanego w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń – we właściwym sądzie lub trybunale państwa członkowskiego, w którym wydano orzeczenie, jeżeli:

- a) pozwanemu nie doręczono formularza pozwu lub, w przypadku rozprawy, pozwany nie został wezwany na tę rozprawę z wystarczającym wyprzedzeniem i w sposób umożliwiający mu przygotowanie obrony; lub

b) pozwany nie miał możliwości zakwestionowania roszczenia z powodu działania siły wyższej lub z uwagi na nadzwyczajne okoliczności, bez jakiegokolwiek winy z jego strony,

chyba że pozwany nie wniósł środka odwoławczego, gdy miał taką możliwość.

2. Termin złożenia wniosku o ponowne zbadanie orzeczenia wynosi 30 dni. Termin ten biegnie od dnia, w którym pozwany rzeczywiście zapoznał się z treścią orzeczenia i był w stanie podjąć odpowiednie działania, najpóźniej od dnia, w którym zastosowano pierwszy środek egzekucyjny, w wyniku którego pozwany utracił w całości lub części możliwość dysponowania swoim majątkiem. Termin nie podlega przedłużeniu.

3. Jeżeli sąd odrzuci wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, z uwagi na fakt, że żadna z przesłanek ponownego zbadania orzeczenia określonych w tym ustępie nie została spełniona, orzeczenie pozostaje w mocy.

Jeżeli sąd uzna wniosek o ponowne zbadanie orzeczenia za uzasadniony z uwagi na fakt, że spełniona została którakolwiek z przesłanek określonych w ust. 1, orzeczenie wydane w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń jest nieważne. Powód nie traci jednak korzyści wynikających z przerwania biegu terminu przedawnienia, jeżeli takie przerwanie ma zastosowanie na mocy prawa krajowego.”;

12) art. 20 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na wniosek strony sąd lub trybunał wydaje zaświadczenie dotyczące orzeczenia wydanego w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń, używając do tego celu formularza D zawartego w załączniku IV, bez dodatkowych opłat. Sąd lub trybunał przekazuje stronie, na jej wniosek, zaświadczenie w jakimkolwiek innym języku urzędowym instytucji Unii z wykorzystaniem wielojęzycznego dynamicznego formularza dostępnego na europejskim portalu »e-Sprawiedliwość«. Żaden z przepisów niniejszego rozporządzenia nie zobowiązuje sądu ani trybunału do zapewniania tłumaczenia lub transliteracji tekstu wprowadzonego do wolnych pól tekstowych tego zaświadczenia.”;

13) w art. 21 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zaświadczenie, o którym mowa w art. 20 ust. 2, oraz, w razie potrzeby, jego tłumaczenie na język urzędowy państwa członkowskiego wykonania lub, jeżeli w tym państwie członkowskim obowiązuje kilka języków urzędowych, na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych, w jakim zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego prowadzi się postępowanie przed sądem lub trybunałem w miejscu, gdzie dochodzi się wykonania, lub na jakikolwiek inny język wskazany przez państwo członkowskie wykonania jako przez nie akceptowany.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 21a

Język zaświadczenia

1. Każde państwo członkowskie może wskazać język urzędowy lub języki urzędowe instytucji Unii inne niż jego własny język urzędowy, które może zaakceptować na potrzeby zaświadczenia, o którym mowa w art. 20 ust. 2.

2. Wszelkich tłumaczeń informacji dotyczących istoty orzeczenia zawartych w zaświadczeniu, o którym mowa w ust. 20 ust. 2, dokonuje osoba uprawniona do sporządzania tłumaczeń w jednym z państw członkowskich.”;

15) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 23a

Ugody sądowe

Uгода sądowa zatwierdzona przez sąd lub trybunał lub zawarta przed sądem lub trybunałem w toku europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, wykonalna w państwie członkowskim, w którym przeprowadzono postępowanie, jest uznawana i wykonywana w innym państwie członkowskim na tych samych warunkach, co orzeczenie wydane w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń.

Przepisy rozdziału III stosuje się odpowiednio do ugód sądowych.”;

16) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Informacje przekazywane przez państwa członkowskie

1. Do dnia 13 stycznia 2017 r. państwa członkowskie przekazują Komisji informacje o tym:

- a) które sądy lub trybunały są właściwe do wydawania orzeczeń w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń;
- b) które środki komunikowania się są akceptowane na potrzeby europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń i są dostępne dla sądów lub trybunałów zgodnie z art. 4 ust. 1;
- c) które organy lub organizacje są właściwe do zapewnienia praktycznej pomocy zgodnie z art. 11;
- d) które środki elektronicznego doręczania i elektronicznego komunikowania się są dopuszczalne na mocy ich przepisów procesowych i technicznie dostępne zgodnie z art. 13 ust. 1, 2 i 3 oraz które metody wyrażenia wcześniejszej zgody na stosowanie środków elektronicznych wymaganej na podstawie art. 13 ust. 1 i 2, jeżeli takie istnieją, są dostępne na mocy ich prawa krajowego;
- e) jakie osoby lub przedstawiciele jakich rodzajów zawodów, o ile w ogóle, mają prawny obowiązek akceptowania doręczenia dokumentów lub innej komunikacji pisemnej drogą elektroniczną zgodnie z art. 13 ust. 1 i 2;
- f) jakie są obowiązujące opłaty sądowe w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń lub jak są one obliczane, a także jakie metody płatności są akceptowane przy uiszczaniu opłat sądowych zgodnie z art. 15a;
- g) czy zgodnie z ich prawem procesowym możliwe jest wniesienie środka odwoławczego zgodnie z art. 17, jaki jest termin do wniesienia takiego środka odwoławczego i w jakim sądzie lub trybunale można go wnieść;
- h) jakie przepisy obowiązują przy składaniu wniosków o ponowne zbadanie orzeczenia przewidziane w art. 18 i które sądy lub trybunały są właściwe do takiego ponownego zbadania;
- i) które języki akceptują zgodnie z art. 21a ust. 1; oraz
- j) które organy są właściwe w zakresie wykonania i które organy są właściwe na potrzeby stosowania art. 23.

Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach tych informacji.

2. Komisja publicznie udostępnia informacje przekazane zgodnie z ust. 1 za pomocą wszelkich odpowiednich środków, takich jak europejski portal »e-Sprawiedliwość«.

17) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

Zmiana załączników

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 27 dotyczących zmiany załączników I–IV.”;

18) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 26, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 13 stycznia 2016 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 26, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 26 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

19) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Przegląd

1. Do dnia 15 lipca 2022 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia zawierające ocenę odnośnie do tego, czy:

- a) dalsze podwyższenie pułapu, o którym mowa w art. 2 ust. 1, jest właściwe dla realizacji celu niniejszego rozporządzenia, jakim jest ułatwienie obywatelom oraz małym i średnim przedsiębiorstwom, dostępu do wymiaru sprawiedliwości w sprawach transgranicznych; oraz
- b) rozszerzenie zakresu europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, w szczególności na roszczenia o wynagrodzenie, jest właściwe dla ułatwienia pracownikom dostępu do wymiaru sprawiedliwości w transgranicznych sporach pracowniczych z ich pracodawcami – po uwzględnieniu wszystkich skutków takiego rozszerzenia.

W razie potrzeby sprawozdaniu temu towarzyszą wnioski ustawodawcze.

W tym celu i w terminie do dnia 15 lipca 2021 r. państwa członkowskie przekazują Komisji informacje dotyczące liczby pozwów wniesionych w ramach europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń, a także liczby wniosków o wykonanie orzeczeń wydanych w europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń.

2. Do dnia 15 lipca 2019 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie na temat rozpowszechniania informacji o europejskim postępowaniu w sprawie drobnych roszczeń w państwach członkowskich i może przedstawić zalecenia co do upowszechniania wiedzy o tym postępowaniu.”.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 1896/2006 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 7 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W załączniku do pozwu powód może wskazać sądowi, które postępowanie, o ile w ogóle, spośród wymienionych w art. 17 ust. 1 lit. a) i b), ma być stosowane do rozpoznania jego roszczenia w dalszym postępowaniu cywilnym w razie wniesienia przez pozwanego sprzeciwu od europejskiego nakazu zapłaty.

W załączniku, o którym mowa w akapicie pierwszym, powód może także poinformować sąd, że w razie wniesienia sprzeciwu przez pozwanego, sprzeciwia się przekazaniu sprawy do postępowania cywilnego w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. a) lub b). Powód może złożyć takie oświadczenie później, musi to jednak nastąpić przed wydaniem nakazu.”;

2) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Skutki wniesienia sprzeciwu

1. W przypadku wniesienia sprzeciwu w terminie określonym w art. 16 ust. 2 dalsze postępowanie odbywa się przed właściwymi sądami w państwie członkowskim wydania, chyba że powód wyraźnie zażądał w takim przypadku zakończenia postępowania. Dalsze postępowanie odbywa się zgodnie z zasadami:

a) europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń określonego w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007, jeżeli ma zastosowanie; lub

b) właściwego krajowego postępowania cywilnego.

2. Jeżeli powód nie wskazał, które postępowanie spośród wymienionych w art. 17 ust. 1 lit. a) i b) ma być stosowane do rozpoznania jego roszczenia w postępowaniu mającym się toczyć w razie wniesienia sprzeciwu, lub gdy powód wnioskował o zastosowanie europejskiego postępowania w sprawie drobnych roszczeń określonego w rozporządzeniu (WE) nr 861/2007, a roszczenie to nie jest objęte zakresem stosowania tego rozporządzenia, postępowanie jest przekazywane do właściwego krajowego postępowania cywilnego, chyba że powód wyraźnie zażądał, aby nie dokonywać takiego przekazania.

3. Dochodzenie przez powoda roszczenia przy wykorzystaniu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty pozostaje zgodnie z prawem krajowym bez uszczerbku dla jego sytuacji w toku dalszego postępowania cywilnego.

4. Przekazanie sprawy do postępowania cywilnego w rozumieniu ust. 1 lit. a) i b) podlega prawu państwa członkowskiego wydania.

5. Powód jest informowany o tym, czy pozwany wniósł sprzeciw i czy nastąpiło przekazanie sprawy do postępowania cywilnego w rozumieniu ust. 1.”;

3) art. 25 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy w danym państwie członkowskim opłaty sądowe z tytułu postępowań cywilnych w rozumieniu art. 17 ust. 1 lit. a) lub b), w zależności od przypadku, są równoważne opłatom z tytułu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty lub od nich wyższe, całkowita suma opłat sądowych w przypadku postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty oraz w przypadku późniejszego postępowania cywilnego w przypadku wniesienia sprzeciwu zgodnie z art. 17 ust. 1 nie może przekraczać wysokości opłat z tytułu takiego postępowania prowadzonego bez poprzedzającego je postępowania w sprawie europejskiego nakazu płatności w tym państwie członkowskim.

W danym państwie członkowskim nie można pobierać dodatkowych opłat sądowych za postępowanie cywilne będące wynikiem wniesienia sprzeciwu zgodnie z art. 17 ust. 1 lit. a) lub b), w zależności od przypadku, jeżeli opłaty sądowe za taki rodzaj postępowania w tym państwie członkowskim są niższe niż opłaty z tytułu postępowania w sprawie europejskiego nakazu zapłaty.”;

4) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Zmiana załączników

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 31 dotyczących zmiany załączników I–VII.”;

5) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 30, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 13 stycznia 2016 r.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 30, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 30 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 14 lipca 2017 r. z wyjątkiem art. 1 pkt 16 zmieniającego art. 25 rozporządzenia (WE) nr 861/2007, który stosuje się od dnia 14 stycznia 2017 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

N. SCHMIT

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE, Euratom) 2015/2422
z dnia 16 grudnia 2015 r.
zmieniające Protokół nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 254 akapit pierwszy oraz art. 281 akapit drugi,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a ust. 1,

uwzględniając wniosek Trybunału Sprawiedliwości,

uwzględniając opinie Komisji Europejskiej ⁽¹⁾,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wskutek stopniowego rozszerzania właściwości Sądu od chwili jego utworzenia, liczba wnoszonych do niego spraw stale się zwiększa.
- (2) Wydłużenie czasu trwania postępowań jest obecnie trudne do zaakceptowania dla stron postępowań, w szczególności w świetle wymogów ustanowionych w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
- (3) Na obecną sytuację Sądu wpływają względy wynikające między innymi z rosnącej liczby i coraz bardziej zróżnicowanego charakteru aktów prawnych przyjmowanych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii, jak również z rozmiarów oraz złożoności spraw wnoszonych do Sądu, w szczególności z zakresu konkurencji, pomocy państwa i własności intelektualnej.
- (4) Nie skorzystano z możliwości utworzenia sądów wyspecjalizowanych przewidzianej w art. 257 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (5) W związku z tym należy przyjąć odpowiednie środki organizacyjne, strukturalne i proceduralne, w tym w szczególności zwiększyć liczbę sędziów, by zaradzić opisanej sytuacji. Skorzystanie z przewidzianej przez Traktaty możliwości zwiększenia liczby sędziów Sądu pozwoliłoby na ograniczenie w krótkim czasie zarówno liczby zawisłych spraw, jak i przewlekłości postępowań przed Sądem.
- (6) Biorąc pod uwagę rozwój obciążenia Sądu pracą, liczba sędziów powinna zostać określona na 56 na zakończenie trzyletniego procesu, po dwóch sędziów mianowanych na wniosek każdego z państw członkowskich, przy czym w żadnym momencie w Sądzie nie może zasiadać więcej niż dwóch sędziów mianowanych na wniosek tego samego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 30 września 2011 r. (Dz.U. C 335 z 16.11.2011, s. 20) i opinia z dnia 12 listopada 2015 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 23 czerwca 2015 r. (Dz.U. C 239 z 21.7.2015, s. 14). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 28 października 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 3 grudnia 2015 r.

- (7) Komitet, o którym mowa w art. 255 TFUE, uwzględni w szczególności niezależność, bezstronność, doświadczenie oraz kwalifikacje zawodowe i osobiste kandydatów.
- (8) Aby szybko ograniczyć zaległości dotyczące zawisłych spraw, dwunastu sędziów dodatkowych powinno objąć urząd wraz z wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.
- (9) We wrześniu 2016 r. orzekanie w pierwszej instancji w sprawach dotyczących służby cywilnej Unii Europejskiej oraz siedem stanowisk sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (zwanego dalej „Sądem do spraw Służby Publicznej”) należy przenieść do Sądu na podstawie wniosku ustawodawczego zapowiedzianego już przez Trybunał Sprawiedliwości. Wniosek ten będzie uwzględniał warunki przeniesienia siedmiu stanowisk sędziów Sądu do spraw Służby Publicznej, w tym pracowników i zasobów.
- (10) We wrześniu 2019 r. pozostałych dziewięciu sędziów powinno objąć urząd. Aby zapewnić efektywność kosztową, nie powinno się to wiązać z zatrudnieniem dodatkowych sekretarzy prawnych ani innego personelu pomocniczego. Wewnętrzne środki reorganizacyjne w ramach instytucji powinny zapewniać efektywne wykorzystanie istniejących zasobów ludzkich i powinny być równe dla wszystkich sędziów, bez uszczerbku dla decyzji podjętych przez Sąd w sprawie jego organizacji wewnętrznej.
- (11) Ważne jest zapewnienie w Sądzie równowagi płci. Aby zrealizować ten cel, częściowe odnowienia składu sędziowskiego w Sądzie powinny odbywać się w taki sposób, aby rządy państw członkowskich rozpoczęły stopniowo proponować dwóch sędziów w ramach tego samego częściowego odnowienia składu sędziowskiego, aby wybrać jedną kobietę i jednego mężczyznę, przestrzegając przy tym warunków i procedur określonych w Traktacie.
- (12) Należy odpowiednio dostosować postanowienia Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące częściowego odnowienia składu sędziowskiego i składu rzeczników generalnych, które następuje co trzy lata.
- (13) Zgodnie z oświadczeniem wydanym przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w ramach działań następczych po reformie Sądu przedstawi on roczne dane statystyczne dotyczące swej działalności sądowej oraz w razie konieczności zaproponuje podjęcie odpowiednich działań. Na drugim i trzecim etapie rozszerzenia składu Sądu zostanie przeprowadzona ocena sytuacji, której konsekwencją mogłyby być w razie konieczności dostosowania, zwłaszcza w odniesieniu do wydatków administracyjnych Trybunału.
- (14) W związku z powyższym do Protokołu nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej należy wprowadzić odpowiednie zmiany,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W Protokole nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Gdy co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego, dotyczy ono połowy sędziów. Jeżeli liczba wszystkich sędziów jest nieparzysta, liczbę sędziów, których dotyczy częściowe odnowienie składu, stanowi – na zmianę – liczba znajdująca się bezpośrednio ponad lub poniżej połowy liczby wszystkich sędziów.

Akapit pierwszy ma zastosowanie również wtedy, gdy co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu rzeczników generalnych.”;

2) art. 48 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 48

W skład Sądu wchodzi:

- a) 40 sędziów od dnia 25 grudnia 2015 r.;
- b) 47 sędziów od dnia 1 września 2016 r.;
- c) po dwóch sędziów z każdego państwa członkowskiego od dnia 1 września 2019 r.”.

Artykuł 2

Do kadencji sędziów dodatkowych Sądu, którzy mają być mianowani zgodnie z art. 48 Protokołu nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, mają zastosowanie następujące postanowienia:

- a) kadencja sześciu sędziów spośród dwunastu dodatkowych sędziów, którzy mają być mianowani od dnia 25 grudnia 2015 r., upływa w dniu 31 sierpnia 2016 r. Tych sześciu sędziów wybiera się w taki sposób, aby rządy sześciu państw członkowskich zaproponowały dwóch sędziów na potrzeby częściowego odnowienia składu Sądu w 2016 r. Kadencja pozostałych sześciu sędziów upływa w dniu 31 sierpnia 2019 r.;
- b) kadencja trzech sędziów spośród siedmiu dodatkowych sędziów, którzy mają być mianowani od dnia 1 września 2016 r., upływa w dniu 31 sierpnia 2019 r. Tych trzech sędziów wybiera się w taki sposób, aby rządy trzech państw członkowskich zaproponowały dwóch sędziów na potrzeby częściowego odnowienia składu Sądu w 2019 r. Kadencja pozostałych czterech sędziów upływa w dniu 31 sierpnia 2022 r.;
- c) kadencja czterech sędziów spośród dziewięciu dodatkowych sędziów, którzy mają być mianowani od dnia 1 września 2019 r., upływa w dniu 31 sierpnia 2022 r. Tych czterech sędziów wybiera się w taki sposób, aby rządy czterech państw członkowskich zaproponowały dwóch sędziów na potrzeby częściowego odnowienia składu Sądu w 2022 r. Kadencja pozostałych pięciu sędziów upływa w dniu 31 sierpnia 2025 r.

Artykuł 3

1. Do dnia 26 grudnia 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości – przy pomocy konsultanta zewnętrznego – sporządza sprawozdanie z funkcjonowania Sądu dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji.

Sprawozdanie to koncentruje się w szczególności na efektywności funkcjonowania Sądu, potrzebie i efektywności zwiększenia liczby sędziów do 56, wykorzystaniu i efektywności zasobów oraz tworzeniu kolejnych sądów wyspecjalizowanych lub innych zmianach strukturalnych.

W stosownych przypadkach Trybunał Sprawiedliwości przedstawia wnioski ustawodawcze w celu dokonania odpowiedniej zmiany swojego Statutu.

2. Do dnia 26 grudnia 2017 r. Trybunał Sprawiedliwości sporządza sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie ewentualnych zmian podziału kompetencji przy orzekaniu w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 TFUE. W stosownych przypadkach do sprawozdania dołącza się wnioski ustawodawcze.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

N. SCHMIT

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/2423**z dnia 16 grudnia 2015 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 wprowadzające nadzwyczajne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących lub powiązanych z procesem stabilizacji i stowarzyszenia Unii Europejskiej oraz zawieszające jego stosowanie w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 ⁽²⁾ przewiduje asymetryczną liberalizację handlu między Unią a określonymi krajami i terytoriami Bałkanów Zachodnich, przyznając im prawo do nadzwyczajnego i nieograniczonego bezcłowego dostępu do rynku Unii dla prawie wszystkich produktów do dnia 31 grudnia 2015 r.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 1215/2009 nie przewiduje możliwości tymczasowego zawieszenia przyznania nadzwyczajnych środków handlowych w przypadku poważnych i systematycznych naruszeń praw człowieka, w tym podstawowych praw pracowniczych, a także podstawowych zasad demokracji i praworządności przez jego beneficjentów. Właściwe jest wprowadzenie takiej możliwości, aby umożliwić podejmowanie sprawnych interwencji w przypadku poważnych i systematycznych naruszeń praw człowieka, w tym podstawowych praw pracowniczych, a także podstawowych zasad demokracji i praworządności w jednym z krajów i terytoriów uczestniczących w procesie stabilizacji i stowarzyszenia Unii lub powiązanych z tym procesem.
- (3) Uwzględniając różnice w zakresie liberalizacji taryf w ramach systemów umownych, które wprowadzono między Unią i wszystkimi uczestnikami procesu stabilizacji i stowarzyszenia oraz preferencji, przyznanych na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1215/2009, słusznym jest przedłużenie obowiązywania rozporządzenia (WE) nr 1215/2009 do dnia 31 grudnia 2020 r., aby dać beneficjentom nadzwyczajnych środków handlowych i Unii wystarczająco dużo czasu na uzgodnienie, w stosownych przypadkach, preferencji przyznanych na mocy rozporządzenia (WE) nr 1215/2009 z tymi, które są przewidziane w ramach układów o stabilizacji i stowarzyszeniu.
- (4) Rozporządzenie (WE) nr 1215/2009 przewiduje utworzenie globalnego kontyngentu na przywóz do Unii wina zgodnie z kodami Nomenklatury scalonej (CN) 2204 21 93 do 2204 21 98 i 2204 29 93 do 2204 29 98. Kontyngent ten jest dostępny dla wszystkich krajów i terytoriów Bałkanów Zachodnich po wyczerpaniu ich indywidualnych kontyngentów na wino, określonych w ich dwustronnych układach o stabilizacji i stowarzyszeniu, z wyjątkiem Czarnogóry. Protokół w sprawie wina uzgodniony z Czarnogórą zawiera kontyngent na wino wyłącznie dla produktów objętych kodami CN ex 2204 10 i ex 2204 21, którego Czarnogóra nie była w stanie wypełnić. Uniemożliwia to Czarnogórze korzystanie z kontyngentu bezcłowego na wina w odniesieniu do produktów nieobjętych jej układem o stabilizacji i stowarzyszeniu. W celu zapewnienia, aby wszystkie zainteresowane kraje i terytoria Bałkanów Zachodnich korzystały z równego traktowania, należy zapewnić również Czarnogórze możliwość korzystania z globalnego kontyngentu na wino na produkty objęte kodem CN 2204 29 bez konieczności wyczerpania jej indywidualnego kontyngentu.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 16 grudnia 2015 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1215/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. wprowadzające nadzwyczajne środki handlowe dla krajów i terytoriów uczestniczących lub powiązanych z procesem stabilizacji i stowarzyszenia Unii Europejskiej (Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 1).

- (5) Od początku procesu stabilizacji i stowarzyszenia zawarto układy o stabilizacji i stowarzyszeniu z wszystkimi zainteresowanymi krajami i terytoriami Bałkanów Zachodnich, z wyjątkiem Kosowa⁽¹⁾. W maju 2014 r. zakończono negocjacje w sprawie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu z Kosowem, a w październiku 2015 r. podpisano ten układ.
- (6) W 2003 r. Bośnia i Hercegowina została uznana za potencjalne państwo kandydujące do przystąpienia do Unii i w dniu 16 czerwca 2008 r. podpisała układ o stabilizacji i stowarzyszeniu (zwany dalej „Układem o stabilizacji i stowarzyszeniu”), zgadzając się na warunki członkostwa w Unii. Umową przejściową w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem z Bośnią i Hercegowiną⁽²⁾ (zwana dalej „Umową przejściową”) obowiązywała do dnia 31 maja 2015 r., zaś Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu obowiązuje od dnia 1 czerwca 2015 r..
- (7) Jednakże Bośnia i Hercegowina nie zgodziła się jeszcze na dostosowanie koncesji handlowych przyznanych na mocy Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu w celu uwzględnienia preferencyjnej tradycyjnej wymiany handlowej między Chorwacją a Bośnią i Hercegowiną w ramach Środkowoeuropejskiej umowy o wolnym handlu. W przypadku gdyby do czasu przyjęcia niniejszego rozporządzenia umowa w sprawie dostosowania koncesji handlowych określonych w Układzie o stabilizacji i stowarzyszeniu nie została podpisana przez Unię oraz Bośnią i Hercegowinę i nie rozpoczęto jej tymczasowego stosowania, preferencje przyznane Bośni i Hercegowinie powinny zostać zawieszono z dniem 1 stycznia 2016 r. Po podpisaniu przez Unię oraz Bośnię i Hercegowinę umowy w sprawie dostosowania koncesji handlowych określonych w Układzie o stabilizacji i stowarzyszeniu i rozpoczęciu tymczasowego stosowania tej umowy, preferencje te powinny zostać przywrócone,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1215/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) wstrzymaniem się krajów i terytoriów, o których mowa w art. 1, od angażowania się w poważne i systematyczne naruszenia praw człowieka, w tym podstawowych praw pracowniczych, a także podstawowych zasad demokracji i praworządności.”;

- 2) art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku nieprzestrzegania przez kraj lub terytorium ust. 1 lit. a) b) lub c) lub ust. 2 Komisja może, za pomocą aktów wykonawczych, zawiesić w całości lub w części, uprawnienie danego kraju lub terytorium do korzystania z niniejszego rozporządzenia. Przedmiotowe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8 ust. 4.”;

- 3) w art. 7 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) zawieszenia w całości lub w części uprawnienia danego kraju lub terytorium do korzystania z niniejszego rozporządzenia, jeżeli kraj ten lub terytorium nie przestrzega warunków określonych w art. 2 ust. 1 lit. d).”;

- 4) w art. 10 ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli Komisja stwierdzi, że istnieją wystarczające dowody nadużycia finansowego lub niezapewnienia współpracy administracyjnej zgodnie z wymaganiami weryfikacji dowodów pochodzenia lub że ma miejsce masowy wzrost przywozu do Unii ponad poziom normalnej produkcji i zdolności eksportowych lub nieprzestrzeganie art. 2

⁽¹⁾ Użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

⁽²⁾ Umowa przejściowa w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem między Wspólnotą Europejską z jednej strony, a Bośnią i Hercegowiną z drugiej strony (Dz.U. L 233 z 30.8.2008, s. 6).

ust. 1 lit. a), b) lub c) przez kraje lub terytoria, o których mowa w art. 1, może ona podjąć środki w celu zawieszenia w całości lub w części porozumień przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu na okres trzech miesięcy, z zastrzeżeniem, że uprzednio:";

5) art. 12 akapit drugi i trzeci otrzymują brzmienie:

„Niniejsze rozporządzenie obowiązuje do dnia 31 grudnia 2020 r.”;

6) w załączniku I przypis 5 otrzymuje brzmienie:

„5) Dostęp dla wina pochodzącego z Czarnogóry do globalnego kontyngentu taryfowego w zakresie dotyczącym produktów objętych kodem CN 2204 21 jest uzależniony od uprzedniego wyczerpania indywidualnego kontyngentu taryfowego przewidzianego w protokole w sprawie wina zawartym z Czarnogórą. Ten indywidualny kontyngent taryfowy otwiera się dla numeru porządkowego 09.1514.”;

Artykuł 2

Stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1215/2009 w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny zawieszają się ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2016 r.

Artykuł 3

1. Niezależnie od art. 2 nie zawieszają się stosowania rozporządzenia (WE) nr 1215/2009 w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny, jeżeli przed 1 stycznia 2016 r. Unia oraz Bośnia i Hercegowina podpiszą umowę w sprawie dostosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu i Umowy przejściowej w celu uwzględnienia przystąpienia Chorwacji do Unii Europejskiej i rozpoczną tymczasowe stosowanie tej umowy.

2. W przypadku gdy umowa w sprawie dostosowania, o której mowa w ust. 1, zostanie podpisana i jej tymczasowe stosowanie rozpocznie się dopiero w dniu 1 stycznia 2016 r. lub po tej dacie, przywraca się stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1215/2009 w odniesieniu do Bośni i Hercegowiny z dniem, w którym taka umowa zostanie podpisana i rozpocznie się jej tymczasowe stosowanie.

3. Komisja publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* niezwłocznie po podpisaniu umowy w sprawie dostosowania, o której mowa w ust. 1.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2016 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

N. SCHMIT

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2015/2424**z dnia 16 grudnia 2015 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego i rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 118 akapit pierwszy,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 ⁽²⁾, które zostało ujednolicone w 2009 r. jako rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 ⁽³⁾, stworzyło system ochrony znaków towarowych dla Unii Europejskiej, w ramach którego zapewniono ochronę znaków towarowych na poziomie Unii, równoległe z ochroną znaków towarowych na poziomie państw członkowskich zgodnie z krajowymi systemami znaków towarowych, zharmonizowanymi dyrektywą Rady 89/104/EWG ⁽⁴⁾, która została ujednolicona jako dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE ⁽⁵⁾.
- (2) W związku z wejściem w życie traktatu lizbońskiego należy uaktualnić terminologię zawartą w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009. Oznacza to zmianę terminu „wspólnotowy znak towarowy” na „znak towarowy Unii Europejskiej” (zwany dalej „unijnym znakiem towarowym”). Aby lepiej odzwierciedlić faktyczną pracę wykonywaną przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) należy jego nazwę zastąpić nazwą „Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej” (zwany dalej „Urzędem”).
- (3) Zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 16 lipca 2008 r. „Europejska strategia w zakresie praw własności przemysłowej” Komisja przeprowadziła kompleksową ocenę ogólnego funkcjonowania systemu znaków towarowych w całej Europie, obejmującą poziom unijny i krajowy oraz ich wzajemne powiązania.
- (4) W swoich konkluzjach z dnia 25 maja 2010 r. w sprawie przyszłych zmian systemu znaków towarowych w Unii Europejskiej Rada wezwała Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących zmiany rozporządzenia (WE) nr 207/2009 i dyrektywy 2008/95/WE.
- (5) Doświadczenia zdobyte od czasu ustanowienia systemu wspólnotowego znaku towarowego wykazały, że przedsiębiorstwa z Unii i z państw trzecich przyjęły ten system, który okazał się skutecznym i opłacalnym uzupełnieniem ochrony znaków towarowych na poziomie państw członkowskich i alternatywą dla tej ochrony.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 10 listopada 2015 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r..

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.1.1994, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78 z 24.3.2009, s. 1).

⁽⁴⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40 z 11.2.1989, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299 z 8.11.2008, s. 25).

- (6) Krajowe znaki towarowe pozostają jednak nadal niezbędne dla przedsiębiorstw, które nie chcą chronić swoich znaków towarowych na poziomie Unii lub które nie są w stanie uzyskać ogólnounijnej ochrony, podczas gdy nie ma żadnych przeszkód dla objęcia ich ochroną krajową. Do każdej osoby ubiegającej się o ochronę znaku towarowego powinno należeć podjęcie decyzji o skorzystaniu tylko z ochrony krajowej w postaci znaku towarowego w jednym lub większej liczbie państw członkowskich, tylko z ochrony w postaci unijnego znaku towarowego bądź też o skorzystaniu z obydwu tych opcji.
- (7) Podczas gdy ocena ogólnego funkcjonowania systemu wspólnotowego znaku towarowego potwierdziła, że wiele aspektów tego systemu, w tym podstawowe zasady, na których jest on oparty, wytrzymało próbę czasu i nadal zaspokaja potrzeby i oczekiwania przedsiębiorców, Komisja stwierdziła w swoim komunikacie zatytułowanym „Jednolity rynek w obszarze praw własności intelektualnej” z dnia 24 maja 2011 r., że istnieje potrzeba modernizacji systemu znaków towarowych w Unii poprzez uczynienie go bardziej skutecznym, efektywnym i spójnym jako całość i poprzez dostosowanie go do ery internetu.
- (8) Równoległe z ulepszeniami i zmianami systemu unijnego znaku towarowego należy dokonać dalszej harmonizacji przepisów prawa i praktyk dotyczących krajowych znaków towarowych i dostosować je w odpowiednim zakresie do systemu unijnego znaku towarowego, by stworzyć – w miarę możliwości – jednakowe warunki rejestracji i ochrony znaków towarowych w całej Unii.
- (9) Aby umożliwić większą elastyczność przy jednoczesnym zapewnieniu większej pewności prawa w odniesieniu do sposobów przedstawiania znaków towarowych, wymóg graficznej przedstawialności powinien zostać usunięty z definicji unijnego znaku towarowego. Należy dopuścić możliwość przedstawiania oznaczenia w dowolnej stosownej formie, z wykorzystaniem ogólnie dostępnej techniki, a więc niekoniecznie w formie graficznej, o ile dany sposób przedstawienia jest jasny, precyzyjny, samodzielny, łatwo dostępny, zrozumiały, trwały i obiektywny.
- (10) Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 nie jest obecnie w stanie zaoferować tego samego poziomu ochrony nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych jak ten zapewniany przez inne instrumenty prawa Unii. Dlatego też konieczne jest wyjaśnienie bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji w odniesieniu do nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych oraz zapewnienie, by takie podstawy odmowy były w pełni zgodne z odpowiednimi przepisami prawa Unii i prawa krajowego, które przewidują ochronę tych tytułów własności intelektualnej. Dla zachowania spójności z innymi przepisami prawa Unii zakres tych bezwzględnych podstaw należy rozszerzyć także na chronione określenia tradycyjne win i gwarantowane tradycyjne specjalności.
- (11) W celu utrzymania silnej ochrony praw do nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych chronionych na poziomie unijnym i krajowym konieczne jest wyjaśnienie, że prawa te uprawniają każdą osobę upoważnioną na podstawie stosownych przepisów prawa do wniesienia sprzeciwu wobec późniejszego zgłoszenia unijnego znaku towarowego, niezależnie od tego, czy prawa te stanowią również podstawy odmowy rejestracji, brane pod uwagę z urzędu przez eksperta.
- (12) W celu zagwarantowania pewności prawa oraz pełnej zgodności z zasadą pierwszeństwa, zgodnie z którą wcześniej zarejestrowany znak towarowy ma pierwszeństwo przed później zarejestrowanymi znakami towarowymi, należy zapewnić, aby wykonywanie praw wynikających z unijnego znaku towarowego przebiegało bez uszczerbku dla praw właścicieli nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego. Takie podejście jest zgodne z art. 16 ust. 1 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej z dnia 15 kwietnia 1994 r.
- (13) W przypadku gdy przedsiębiorstwo używa jednakowego lub podobnego oznaczenia jako nazwy handlowe w taki sposób, który powoduje powstanie powiązania między przedsiębiorstwem noszącym daną nazwę a towarami lub usługami pochodzącymi z tego przedsiębiorstwa, może dojść do wprowadzenia w błąd co do handlowego źródła pochodzenia towarów lub usług. Za naruszenie unijnego znaku towarowego należy zatem uznać również używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub podobnego określenia, o ile użycia takiego dokonano w celu odróżnienia towarów lub usług.
- (14) Aby zagwarantować pewność prawa oraz pełną zgodność ze szczególnymi przepisami prawa Unii, należy przewidzieć, aby właściciel unijnego znaku towarowego był uprawniony do zakazania osobie trzeciej używania oznaczenia w reklamie porównawczej, w przypadku gdy taka reklama porównawcza jest sprzeczna z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/114/WE ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21).

- (15) W celu wzmocnienia ochrony wynikającej ze znaku towarowego oraz skuteczniejszego zwalczania procederu podrabiania towarów oraz zgodnie z międzynarodowymi zobowiązaniami Unii w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO), w szczególności na podstawie art. V Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) dotyczącego swobody tranzytu, oraz – w odniesieniu do leków generycznych – na podstawie „Deklaracji w sprawie porozumienia TRIPS i zdrowia publicznego” przyjętej przez konferencję ministerialną WTO w Ad-Dausze w dniu 14 listopada 2001 r., właściciel unijnego znaku towarowego powinien mieć prawo do uniemożliwienia osobom trzecim wprowadzenia towarów w ramach obrotu handlowego na terytorium Unii bez dopuszczenia ich tam do swobodnego obrotu, w przypadku gdy towary te pochodzą z państw trzecich i opatrzone są – bez zezwolenia – znakiem towarowym, który jest identyczny lub zasadniczo identyczny z unijnym znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do takich towarów.
- (16) W tym celu należy zezwolić właścicielom unijnych znaków towarowych na uniemożliwienie wprowadzenia towarów naruszających prawo oraz uniemożliwienie objęcia tych towarów wszelkimi sytuacjami celnymi, w tym tranzytem, przeładunkiem, składowaniem, wolnymi obszarami celnymi, czasowym składowaniem, uszlachetnianiem czynnym lub odprawą czasową, również w przypadku gdy takie towary nie są przeznaczone do wprowadzenia do obrotu w Unii. Przeprowadzając kontrole celne, organy celne powinny wykorzystywać uprawnienia i procedury ustanowione w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013⁽¹⁾, w tym na wniosek uprawnionych. W szczególności organy celne powinny przeprowadzać odpowiednie kontrole zgodnie z kryteriami analizy ryzyka.
- (17) Aby potrzebę zapewnienia skutecznego wykonywania praw wynikających ze znaku towarowego pogodzić z koniecznością unikania utrudnień w swobodnym obrocie legalnymi towarami, uprawnienie właściciela unijnego znaku towarowego powinno wygasać, w przypadku gdy zgłaszający lub posiadacz towarów w toku późniejszego postępowania wszczętego przed sądem w sprawach unijnych znaków towarowych, właściwym do rozstrzygnięcia, czy prawa do unijnego znaku towarowego naruszono, jest w stanie dowieść, że właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo do zakazania wprowadzenia towarów do obrotu w państwie końcowego przeznaczenia.
- (18) Art. 28 rozporządzenia (UE) nr 608/2013 stanowi, że uprawniony ponosi odpowiedzialność wobec posiadacza towarów za szkodę, między innymi w przypadku późniejszego uznania, że dane towary nie naruszają prawa własności intelektualnej.
- (19) Należy przyjąć stosowne środki w celu zapewnienia płynnego tranzytu leków generycznych. W odniesieniu do międzynarodowych niezastrzeżonych nazw (zwanych dalej „INN”), które są uznawanymi w skali światowej nazwami rodzajowymi dla substancji czynnych w preparatach farmaceutycznych, konieczne jest należyte uwzględnienie istniejących ograniczeń praw wynikających z unijnego znaku towarowego. W związku z tym właściciel unijnego znaku towarowego nie powinien mieć prawa uniemożliwienia osobie trzeciej wprowadzenia towarów do Unii bez dopuszczenia ich do swobodnego obrotu na podstawie podobieństwa INN aktywnego składnika leków z tym znakiem towarowym.
- (20) Aby umożliwić właścicielom unijnych znaków towarowych skuteczniejsze zwalczanie procederu podrabiania towarów, powinni być oni uprawnieni do zakazywania umieszczania na towarach znaków naruszających ich prawa, a także zakazywania czynności przygotowawczych podejmowanych przed umieszczeniem tych znaków.
- (21) Wyłączne prawa wynikające z unijnego znaku towarowego nie powinny uprawniać właściciela do zakazywania używania przez osoby trzecie oznaczeń lub określeń, które są używane w sposób rzetelny, a zatem zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Aby stworzyć jednakowe warunki dla nazw handlowych i unijnych znaków towarowych w przypadku konfliktów, zważywszy, że nazwom handlowym regularnie udziela się nieograniczonej ochrony wobec późniejszych znaków towarowych, należy uznać, że takie używanie obejmuje wyłącznie użycie nazwiska osoby trzeciej. Należy także co do zasady zezwolić na używanie oznaczeń lub określeń opisowych lub nieodróżniających. Ponadto właściciel nie powinien być uprawniony do uniemożliwiania używania unijnego znaku towarowego w rzetelny i uczciwy sposób w celu wskazania lub odniesienia się do danych towarów lub usług jako towarów lub usług właściciela znaku. Używanie znaku towarowego przez osoby trzecie w celu zwrócenia uwagi konsumenta na sprzedaż towarów oryginalnych, które pierwotnie zostały sprzedane w Unii przez właściciela unijnego znaku towarowego lub za jego zgodą, należy uznać za uczciwe, o ile jest ono jednocześnie zgodne z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Używanie znaku towarowego przez osoby trzecie w celu ekspresji artystycznej należy uznać za uczciwe, o ile jest ono jednocześnie zgodne z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu. Ponadto niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane w sposób zapewniający pełne poszanowanie podstawowych praw i wolności, w szczególności wolności wypowiedzi.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 15).

- (22) W celu zapewnienia pewności prawa i ochrony legalnie nabytych praw wynikających ze znaku towarowego właściwe i konieczne jest określenie – bez uszczerbku dla zasady, zgodnie z którą praw wynikających z późniejszego znaku towarowego nie można egzekwować w stosunku do wcześniejszego znaku towarowego – że właściciele unijnych znaków towarowych nie powinni być uprawnieni do wniesienia sprzeciwu wobec używania późniejszego znaku towarowego, jeżeli późniejszy znak towarowy został uzyskany w czasie, gdy nie było możliwości egzekwowania praw z wcześniejszego znaku towarowego w stosunku do późniejszego znaku towarowego.
- (23) Ze względu na zasadę równości i pewność prawa używanie unijnego znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru tego znaku w postaci, w jakiej ten znak został zarejestrowany, powinno być wystarczające do ochrony praw wynikających z tego znaku, bez względu na to, czy znak towarowy jest również zarejestrowany w postaci, w jakiej jest używany.
- (24) Ze względu na stopniowo malejącą i nieznaczną liczbę zgłoszeń unijnych znaków towarowych dokonywanych w centralnych urzędach zajmujących się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich i w Urzędzie Własności Intelektualnej Państw Beneluksu zgłaszanie unijnego znaku towarowego powinno być możliwe tylko w Urzędzie.
- (25) Ochrona unijnego znaku towarowego udzielana jest w odniesieniu do określonych towarów lub usług, których charakter i liczba określają zakres ochrony udzielonej właścicielowi znaku towarowego. Podstawowe znaczenie ma zatem ustanowienie w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009 przepisów w zakresie określenia i klasyfikacji towarów i usług oraz zapewnienie pewności prawa i skutecznej administracji poprzez wprowadzenie wymogu, by towary i usługi, dla których wnosi się o ochronę znaku towarowego, były wskazane przez zgłaszającego w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny, aby umożliwić właściwym organom i przedsiębiorstwom ustalenie, na podstawie samego zgłoszenia, zakresu ochrony, której dotyczy zgłoszenie. Użycie ogólnych terminów należy interpretować jako obejmujące wyłącznie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego terminu. Właścicielom unijnych znaków towarowych, które ze względu na uprzednią praktykę Urzędu są zarejestrowane w odniesieniu do całego nagłówka klasyfikacji nicejskiej, należy dać możliwość dostosowania ich wykazów towarów i usług w celu zapewnienia, by zawartość rejestru spełniała wymagane standardy jasności i precyzji zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.
- (26) Należy usprawnić system poszukiwania unijnych i krajowych znaków towarowych poprzez zapobieganie niepotrzebnym opóźnieniom w rejestracji unijnego znaku towarowego oraz uelastyczenie tego systemu pod względem potrzeb i preferencji użytkownika, także poprzez wprowadzenie opcjonalnego poszukiwania unijnych znaków towarowych. Uzupełnieniem opcjonalnego poszukiwania unijnych i krajowych znaków towarowych powinno być udostępnienie wszechstronnych, szybkich i skutecznych narzędzi wyszukiwania do bezpłatnego użytku publicznego w ramach współpracy między Urzędem a centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu.
- (27) Jako uzupełnienie istniejących przepisów dotyczących wspólnotowych znaków wspólnych i w celu wyeliminowania obecnej nierównowagi pomiędzy systemami krajowymi a systemem unijnego znaku towarowego konieczne jest dodanie zestawu szczegółowych przepisów w celu zapewnienia ochrony znaków certyfikujących Unii Europejskiej (zwanych dalej „unijnymi znakami certyfikującymi”), które zapewniają instytucjom lub organizacjom certyfikującym możliwość zezwalania uczestnikom systemu certyfikacji na używanie znaku jako oznaczenia dla towarów lub usług spełniających wymogi w zakresie certyfikacji.
- (28) Z doświadczenia nabytego w związku ze stosowaniem obecnego systemu unijnego znaku towarowego wynika, że możliwe jest udoskonalenie niektórych aspektów procedury. W związku z tym należy podjąć pewne środki w celu uproszczenia i przyspieszenia procedur w stosownych przypadkach i, w razie potrzeby, w celu zwiększenia pewności i przewidywalności prawa.
- (29) Ze względu na pewność prawa oraz w celu zapewnienia większej przejrzystości należy jasno określić wszystkie zadania Urzędu, również te, które nie są związane z zarządzaniem systemem unijnego znaku towarowego.
- (30) Z myślą o promocji konwergencji praktyk i opracowywaniu wspólnych narzędzi konieczne jest ustanowienie odpowiednich ram współpracy między Urzędem a urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu, określających kluczowe obszary współpracy i uprawniających Urząd do koordynowania odpowiednich wspólnych projektów leżących w interesie Unii i państw członkowskich oraz do finansowania tych projektów do maksymalnej kwoty. Takie wspólne działania powinny przynosić korzyści przedsiębiorstwom wykorzystującym systemy znaków towarowych w Europie. Dla użytkowników unijnego systemu ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu wspomniane projekty, w szczególności bazy danych do celów poszukiwań i konsultacji, powinny stanowić dodatkowe, ogólnie dostępne, efektywne i bezpłatne narzędzia służące spełnianiu szczególnych wymogów wynikających z jednolitego charakteru unijnego znaku towarowego.

- (31) Niektóre zasady dotyczące zarządzania Urzędem powinny zostać, w odpowiednim zakresie, dostosowane do wspólnego podejścia do agencji zdecentralizowanych UE, które zostało przyjęte przez Parlament Europejski, Radę i Komisję w lipcu 2012 r.
- (32) W interesie zapewnienia większej pewności prawa i przejrzystości należy uaktualnić niektóre przepisy dotyczące organizacji i funkcjonowania Urzędu.
- (33) Pożądane jest ułatwienie polubownego, szybkiego i sprawnego rozwiązywania sporów przez powierzenie Urzędowi ustanowienia centrum mediacji, z którego usług mogliby korzystać wszyscy w celu uzyskania w drodze porozumienia polubownego rozstrzygnięcia sporów dotyczących unijnych znaków towarowych i wzorów wspólnotowych.
- (34) Ustanowienie systemu unijnego znaku towarowego spowodowało wzrost finansowego obciążenia centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej oraz innych organów w państwach członkowskich. Dodatkowe koszty mają związek z obsługą większej liczby procedur dotyczących sprzeciwu i unieważniania odnoszących się do unijnych znaków towarowych lub inicjowanych przez właścicieli takich znaków towarowych, z działaniami mającymi na celu upowszechnianie wiedzy o systemie unijnego znaku towarowego, a także z działaniami służącymi zapewnieniu egzekwowania praw wynikających z unijnych znaków towarowych. Należy zatem zapewnić, by Urząd rekompensował część kosztów poniesionych przez państwa członkowskie w związku z rolą, jaką państwa te odgrywają w zapewnianiu sprawnego funkcjonowania systemu unijnego znaku towarowego. Wpłata takiej rekompensaty powinna być uzależniona od przedłożenia przez państwa członkowskie stosownych danych statystycznych. Zakres takiej rekompensaty kosztów nie powinien powodować deficytu budżetowego Urzędu.
- (35) W interesie należytego zarządzania finansami należy unikać gromadzenia przez Urząd nadmiernych nadwyżek budżetowych. Powyższe powinno pozostawać bez uszczerbku dla utrzymywania przez Urząd rezerwy finansowej w wysokości jego jednorocznych wydatków operacyjnych w celu zapewnienia ciągłości jego funkcjonowania i realizacji jego zadań. Rezerwa ta powinna być wykorzystywana jedynie w celu zapewnienia ciągłości zadań Urzędu określonych w niniejszym rozporządzeniu.
- (36) Ze względu na zasadnicze znaczenie wysokości opłat na rzecz Urzędu dla funkcjonowania systemu unijnego znaku towarowego i jego uzupełniającego charakteru w odniesieniu do krajowych systemów znaku towarowego niezbędne jest ustalenie wysokości tych opłat bezpośrednio w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009 w formie załącznika. Wysokość opłat powinna zostać ustalona na poziomie zapewniającym, po pierwsze, by przychód, jaki generują, był zasadniczo wystarczający dla utrzymania równowagi budżetu Urzędu; po drugie, by system unijnego znaku towarowego i krajowe systemy znaku towarowego współistniały i wzajemnie się uzupełniały, także z uwzględnieniem rozmiaru rynku objętego unijnym znakiem towarowym oraz potrzeb małych i średnich przedsiębiorstw; oraz, po trzecie, by prawa właścicieli unijnych znaków towarowych były skutecznie egzekwowane w państwach członkowskich.
- (37) Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 przyznaje Komisji uprawnienia do przyjęcia przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia. Na skutek wejścia w życie traktatu lizbońskiego uprawnienia przekazane Komisji zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 207/2009 muszą zostać dostosowane do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). W związku z tym niezbędne jest także włączenie do tekstu rozporządzenia (WE) nr 207/2009 niektórych przepisów, które są obecnie zawarte w rozporządzeniach Komisji (WE) nr 2868/95 ⁽¹⁾, (WE) nr 2869/95 ⁽²⁾ oraz (WE) nr 216/96 ⁽³⁾. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 2868/95 oraz uchylić rozporządzenie (WE) nr 2869/95.
- (38) W zakresie, w jakim uprawnienia przekazane Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 207/2009 muszą zostać dostosowane do art. 290 TFUE, szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r., wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303 z 15.12.1995, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2869/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. w sprawie opłat na rzecz Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. L 303 z 15.12.1995, s. 33).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiające regulamin wewnętrzny izb odwoławczych Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Dz.U. L 28 z 6.2.1996, s. 11).

- (39) W celu zapewnienia skutecznego, efektywnego i sprawnego rozpatrywania i rejestracji zgłoszeń unijnych znaków towarowych przez Urząd z zastosowaniem przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia szczegółów procedur wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu, a także procedur dotyczących zmiany zgłoszenia.
- (40) W celu zapewnienia możliwości stwierdzenia wygaśnięcia lub unieważnienia unijnego znaku towarowego w skuteczny i efektywny sposób w drodze przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia procedur stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia.
- (41) W celu umożliwienia skutecznej, efektywnej i pełnej weryfikacji decyzji Urzędu przez izby odwoławcze w drodze przejrzystych, dokładnych, uczciwych i sprawiedliwych procedur uwzględniających zasady ustanowione w rozporządzeniu (WE) nr 207/2009 należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia: formalnej treści odwołania, procedury wnoszenia i rozpatrywania odwołania, formalnej treści i formy decyzji izby odwoławczej oraz zwrotu opłat za odwołanie.
- (42) W celu zapewnienia sprawnego, skutecznego i efektywnego funkcjonowania systemu unijnego znaku towarowego należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia wymogów dotyczących szczegółów postępowania ustnego oraz szczegółowych uregulowań dotyczących postępowania dowodowego, szczegółowych uregulowań dotyczących doręczeń, środków komunikacji oraz formularzy stosowanych przez strony w postępowaniu, zasad dotyczących obliczania terminów oraz długości terminów, procedur uchylenia decyzji lub wykreślenia wpisu w rejestrze, szczegółowych uregulowań dotyczących podjęcia postępowania oraz szczegółowych uregulowań dotyczących reprezentowania przed Urzędem.
- (43) W celu umożliwienia skutecznej i efektywnej organizacji izb odwoławczych należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia szczegółów dotyczących organizacji izb odwoławczych.
- (44) W celu zapewnienia skutecznej i efektywnej rejestracji międzynarodowych znaków towarowych w sposób, który jest w pełni zgodny z postanowieniami Protokołu do Porozumienia madryckiego o międzynarodowej rejestracji znaków, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do określenia szczegółów procedury dotyczącej wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu, w tym niezbędnego powiadamiania Biura Międzynarodowej Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO), oraz szczegółów procedury dotyczącej rejestracji międzynarodowej opartej na podstawowym zgłoszeniu lub na podstawowej rejestracji dotyczących znaku wspólnego, znaku certyfikującego lub znaku gwarancyjnego.
- (45) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do określenia szczegółów dotyczących: zgłoszeń, wniosków, świadectw, zastrzeżeń, regulaminu, zawiadomień i wszelkich innych dokumentów, które określono w odpowiednich wymogach proceduralnych ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, a także w odniesieniu do: maksymalnych stawek kosztów istotnych dla postępowania i faktycznie poniesionych, szczegółów dotyczących publikowania w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej i Dzienniku Urzędowym Urzędu, szczegółowych uregulowań dotyczących wymiany informacji między Urzędem a organami krajowymi, szczegółowych uregulowań dotyczących tłumaczenia dokumentów potwierdzających w postępowaniu pisemnym, konkretnych rodzajów decyzji podejmowanych przez jednego członka Wydziału Sprzeciwów lub Wydziału Unieważnień, szczegółów dotyczących obowiązku zawiadomienia zgodnie z protokołem madryckim oraz szczegółowych wymogów dotyczących wniosku o rozszerzenie terytorialne po dokonaniu rejestracji międzynarodowej. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽¹⁾.
- (46) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (47) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ zasięgnięto opinii Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, który wydał opinię w dniu 11 lipca 2013 r.
- (48) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 207/2009,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 207/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule wyrażenie „wspólnotowego znaku towarowego” zastępuje się wyrażeniem „znaku towarowego Unii Europejskiej”;
- 2) wyrażenie „wspólnotowymi znakami towarowymi” zastępuje się w art. 1 ust. 1 wyrażeniem „znakami towarowymi Unii Europejskiej» («unijnymi znakami towarowymi»), a wyrażenie „wspólnotowy znak towarowy” zastępuje się w całym rozporządzeniu wyrażeniem „unijny znak towarowy” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 3) w całym rozporządzeniu wyrażenie „sąd w sprawach wspólnotowych znaków towarowych” zastępuje się wyrażeniem „sąd w sprawach unijnych znaków towarowych” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 4) wyrażenie „wspólnotowy znak wspólny” zastępuje się w art. 66 ust. 1 wyrażeniem „znak wspólny Unii Europejskiej» (zwany dalej „unijnym znakiem wspólnym”); a wyrażenie „wspólnotowy znak wspólny” zastępuje się w całym rozporządzeniu wyrażeniem „unijny znak wspólny” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 5) w całym rozporządzeniu, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w pkt 2), 3) i 4), wyrazy „Wspólnota”, „Wspólnota Europejska” i „Wspólnoty Europejskie” zastępuje się wyrazem „Unia” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 6) w całym rozporządzeniu wyrażenie „Prezes Urzędu” i wszystkie odniesienia do tego Prezesa zastępuje się, stosownie do przypadku, wyrażeniem „Dyrektor Wykonawczy Urzędu” lub „Dyrektor Wykonawczy” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;
- 7) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Urząd

1. Ustanawia się Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (zwany dalej »Urzędem«).
 2. Wszystkie odesłania do Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w prawie Unii traktuje się jako odesłania do Urzędu.”;
- 8) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Oznaczenia, z których może składać się unijny znak towarowy

Unijny znak towarowy może składać się z jakichkolwiek oznaczeń, w szczególności z wyrazów, łącznie z nazwiskami, lub rysunków, liter, cyfr, kolorów, kształtu towarów lub ich opakowań lub dźwięków, pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają:

- a) odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw; oraz
- b) przedstawienie ich w rejestrze unijnych znaków towarowych (zwanym dalej »rejestrem«) w sposób pozwalający właściwym organom i odbiorcom na ustalenie jednoznacznego i dokładnego przedmiotu ochrony udzielonej właścicielowi tego znaku towarowego.”;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

9) w art. 7 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) oznaczenia, które składają się wyłącznie z:

- (i) kształtu lub innej właściwości, wynikających z charakteru samych towarów;
- (ii) kształtu towarów lub innej ich właściwości, niezbędnych do uzyskania efektu technicznego;
- (iii) kształtu lub innej właściwości, zwiększających znacznie wartość towarów;”;

b) lit. j) i k) otrzymują brzmienie:

„j) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji na podstawie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego, lub umów międzynarodowych, których Unia lub dane państwo członkowskie jest stroną, przewidujących ochronę nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych;

k) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji na podstawie przepisów prawa Unii lub umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę określeń tradycyjnych wina;”;

c) dodaje się następujące litery:

„l) znaki towarowe, które są wyłączone z rejestracji na podstawie przepisów prawa Unii lub umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, przewidujących ochronę gwarantowanych tradycyjnych specjalności;

m) znaki towarowe, które składają się z lub odtwarzają w swoich zasadniczych elementach wcześniejszą nazwę odmiany roślin zarejestrowaną na podstawie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego, lub umów międzynarodowych, których Unia lub dane państwo członkowskie jest stroną, przewidujących ochronę praw do odmian roślin i które odnoszą się do odmian roślin tego samego gatunku lub gatunków ściśle spokrewnionych.”;

10) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się następujący ustęp:

„4a. W wyniku sprzeciwu jakiegokolwiek osoby, która jest uprawniona na podstawie stosownych przepisów prawa do wykonywania praw wynikających z nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego, nie rejestruje się zgłoszonego znaku towarowego, jeżeli i w zakresie – zgodnie z przepisami prawa Unii lub prawa krajowego, przewidującymi ochronę nazw pochodzenia lub oznaczeń geograficznych:

(i) zgłoszenie nazwy pochodzenia lub oznaczenia geograficznego zostało już dokonane na podstawie przepisów prawa Unii lub prawa krajowego przed datą zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub datą pierwszeństwa zastrzeżoną w zgłoszeniu, pod warunkiem jego późniejszej rejestracji;

(ii) ta nazwa pochodzenia lub oznaczenie geograficzne uprawnia do zakazania używania późniejszego znaku towarowego.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W wyniku sprzeciwu właściciela wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego w rozumieniu ust. 2 nie rejestruje się zgłoszonego znaku towarowego, jeżeli jest on identyczny z wcześniejszym znakiem towarowym lub do niego podobny, niezależnie od tego, czy towary lub usługi, dla których jest zgłaszany, są identyczne z tymi, podobne lub niepodobne do tych, dla których został zarejestrowany wcześniejszy znak towarowy, jeżeli w przypadku wcześniejszego unijnego znaku towarowego cieszy się on renomą w Unii lub w przypadku wcześniejszego krajowego znaku towarowego cieszy się on renomą w danym państwie członkowskim i jeżeli używanie bez uzasadnionej przyczyny znaku towarowego będącego przedmiotem zgłoszenia przyniosłoby nienależną korzyść lub byłoby szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy wcześniejszego znaku towarowego.”;

11) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Prawa wynikające z unijnego znaku towarowego

1. Rejestracja unijnego znaku towarowego skutkuje przyznaniem właścicielowi praw wyłącznych do tego znaku.
2. Bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego właściciel tego unijnego znaku towarowego jest uprawniony do uniemożliwienia wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym, w odniesieniu do towarów lub usług, oznaczenia, w przypadku gdy:
 - a) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym i jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany;
 - b) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne lub podobne do towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;
 - c) oznaczenie jest identyczne z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobne, niezależnie od tego, czy jest ono używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne, podobne lub niepodobne do tych, dla których unijny znak towarowy został zarejestrowany, w przypadku gdy cieszy się on renomą w Unii i używanie tego oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść lub jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy unijnego znaku towarowego.
3. Na podstawie ust. 2 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:
 - a) umieszczanie oznaczenia na towarach lub ich opakowaniach;
 - b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tym celu pod takim oznaczeniem lub oferowanie, lub świadczenie usług pod tym oznaczeniem;
 - c) przywóz lub wywóz towarów pod takim oznaczeniem;
 - d) używanie oznaczenia jako nazwy handlowej lub nazwy przedsiębiorstwa, lub jako części tych nazw;
 - e) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie;
 - f) używanie oznaczenia w reklamie porównawczej w sposób sprzeczny z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/114/WE (*).
4. Bez uszczerbku dla praw właścicieli nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego właścicielowi tego unijnego znaku towarowego przysługuje również prawo uniemożliwienia wszystkim osobom trzecim wprowadzania towarów – w ramach obrotu handlowego – na terytorium Unii, bez dopuszczania ich tam do swobodnego obrotu, w przypadku gdy towary te, w tym opakowania, pochodzą z państw trzecich i opatrzone są – bez zezwolenia – znakiem towarowym, który jest identyczny z unijnym znakiem towarowym zarejestrowanym w odniesieniu do takich towarów lub którego nie można odróżnić – pod względem jego istotnych cech – od tego znaku towarowego.

Uprawnienie właściciela unijnego znaku towarowego przyznane na mocy akapitu pierwszego wygasa, w przypadku gdy zgłaszający lub posiadacz towarów, w toku postępowania służącego ustaleniu, czy prawo do zarejestrowanego unijnego znaku towarowego zostało naruszone, wszczętego zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 (**) w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne, udowodnią, że właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazania wprowadzania towarów do obrotu w państwie końcowego przeznaczenia.

(*) Dyrektywa 2006/114/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca reklamy wprowadzającej w błąd i reklamy porównawczej (Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 21).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 608/2013 z dnia 12 czerwca 2013 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej przez organy celne oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1383/2003 (Dz.U. L 181 z 29.6.2013, s. 15).”;

12) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 9a

Prawo zakazania czynności przygotowawczych w związku z użyciem opakowania lub innych środków

W przypadku gdy istnieje ryzyko, że opakowanie, etykiety, metki, zabezpieczenia, elementy lub urządzenia służące weryfikacji autentyczności, lub wszelkie inne środki, na których umieszczony jest znak towarowy, mogłyby być użyte w odniesieniu do towarów lub usług, a takie użycie stanowiłoby naruszenie praw właściciela unijnego znaku towarowego na podstawie art. 9 ust. 2 i 3, właściciel tego znaku towarowego ma prawo zakazać następujących czynności podejmowanych w obrocie handlowym:

- a) umieszczania oznaczenia identycznego z unijnym znakiem towarowym lub do niego podobnego na opakowaniu, etykietach, metkach, zabezpieczeniach lub elementach lub urządzeniach służących weryfikacji autentyczności, lub wszelkich innych środkach, na których znak może zostać umieszczony;
- b) oferowania, wprowadzania do obrotu, magazynowania w tych celach, lub też przywozu lub wywozu opakowań, etykiet, metek, zabezpieczeń, elementów lub urządzeń służących weryfikacji autentyczności, lub wszelkich innych środków, na których znak jest umieszczony.

Artykuł 9b

Data, od której prawa są skuteczne wobec osób trzecich

1. Prawa wynikające z unijnego znaku towarowego są skuteczne wobec osób trzecich z dniem opublikowania rejestracji znaku towarowego.
2. Można dochodzić uzasadnionego odszkodowania w odniesieniu do czynności mających miejsce po dacie opublikowania zgłoszenia unijnego znaku towarowego, w przypadku gdy czynności te byłyby, po opublikowaniu rejestracji znaku towarowego, zakazane na mocy tej publikacji.
3. Sąd rozpatrujący sprawę nie wydaje orzeczenia co do istoty sprawy, dopóki rejestracja nie zostanie opublikowana.”;

13) Art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Ograniczenie skutków unijnego znaku towarowego

1. Właściciel unijnego znaku towarowego nie jest uprawniony do zakazania osobie trzeciej używania w obrocie handlowym:
 - a) nazwiska lub adresu osoby trzeciej, w przypadku gdy osoba trzecia jest osobą fizyczną;
 - b) oznaczeń lub określeń, które nie mają odróżniającego charakteru lub które dotyczą rodzaju, jakości, ilości, zamierzonego przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, daty produkcji towarów lub świadczenia usług, lub innych właściwości towarów lub usług;
 - c) unijnego znaku towarowego do celów wskazania lub odniesienia się do towarów lub usług jako towarów lub usług właściciela danego znaku towarowego, w szczególności w przypadku gdy użycie tego znaku towarowego jest niezbędne do wskazania przeznaczenia towarów lub usług, w szczególności jako akcesoriów lub części zamiennych.
2. Ust. 1 stosuje się wyłącznie w przypadku, gdy używanie znaku towarowego przez osobę trzecią przebiega zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle lub handlu.”;

14) art. 13 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Właściciel unijnego znaku towarowego nie jest uprawniony do zakazania jego używania w odniesieniu do towarów, które zostały wprowadzone do obrotu na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego pod tym znakiem towarowym przez właściciela lub za jego zgodą.”;

15) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 13a

Ochrona prawa właściciela później zarejestrowanego znaku towarowego jako zarzut w postępowaniu w sprawie naruszenia

1. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego unijnego znaku towarowego, jeżeli ten późniejszy znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony zgodnie z art. 53 ust. 1, 3 lub 4, art. 54 ust. 1 lub 2, lub art. 57 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

2. W postępowaniu w sprawie naruszenia właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego krajowego znaku towarowego, jeżeli ten później zarejestrowany krajowy znak towarowy nie mógłby zostać unieważniony zgodnie z art. 8 lub art. 9 ust. 1 lub 2, lub art. 46 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 (*).

3. W przypadku gdy właścicielowi unijnego znaku towarowego nie przysługuje prawo zakazania używania później zarejestrowanego znaku towarowego na podstawie ust. 1 lub 2, właścicielowi tego później zarejestrowanego znaku towarowego nie przysługuje – w ramach postępowania w sprawie naruszenia – prawo zakazania używania tego wcześniejszego unijnego znaku towarowego.

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 336 z 23.12.2015, s. 1).”

16) art. 15 ust. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W rozumieniu akapitu pierwszego za używanie uważa się również:

- a) używanie unijnego znaku towarowego w postaci różniącej się w elementach, które nie zmieniają odróżniającego charakteru znaku w postaci, w jakiej znak ten został zarejestrowany, bez względu na to, czy znak towarowy w postaci, w jakiej jest używany, jest również zarejestrowany na rzecz danego właściciela;
- b) umieszczanie unijnego znaku towarowego na towarach lub na ich opakowaniach w Unii wyłącznie w celu ich wywozu.”;

17) art. 16 ust. 1 wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli art. 17–24 nie stanowią inaczej, unijny znak towarowy jako przedmiot własności traktowany jest w całości i na całym terytorium Unii tak jak krajowy znak towarowy zarejestrowany w państwie członkowskim, w którym według rejestru.”;

18) w art. 17 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 4;

b) dodaje się następujące ustępy:

„5a. Wniosek o rejestrację przeniesienia zawiera informacje umożliwiające zidentyfikowanie unijnego znaku towarowego, nowego właściciela, towarów i usług, do których odnosi się przeniesienie, a także dokumenty należycie stwierdzające przeniesienie zgodnie z ust. 2 i 3. Wniosek może także w stosownych przypadkach zawierać informacje umożliwiające zidentyfikowanie przedstawiciela nowego właściciela.

5b. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

- a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o rejestrację przeniesienia;
- b) rodzaj dokumentacji niezbędnej do stwierdzenia przeniesienia, z uwzględnieniem uzgodnień poczynionych przez zarejestrowanego właściciela i przez następcę prawnego;
- c) szczegóły rozpatrywania wniosku o rejestrację przeniesienia częściowego w celu zapewnienia, by towary i usługi objęte pozostającą rejestracją i nową rejestracją nie pokrywały się i by w odniesieniu do nowej rejestracji utworzono odrębne akta oraz nadano nowy numer rejestracji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.

5c. W przypadku gdy warunki zarejestrowania przeniesienia określone w ust. 1–3 lub w aktach wykonawczych, o których mowa w ust. 5b, nie są spełnione, Urząd powiadamia wnioskodawcę o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek o rejestrację przeniesienia.

5d. Można złożyć jeden wniosek o rejestrację przeniesienia dla dwóch lub większej liczby znaków towarowych, pod warunkiem że zarejestrowany właściciel i następca prawny są w każdym przypadku tożsami.

5e. Ust. 5a–5d stosuje się także do zgłoszeń unijnych znaków towarowych.

5f. W przypadku przeniesienia częściowego uznaje się, że nierozpoznany wniosek złożony przez pierwotnego właściciela w odniesieniu do pierwotnej rejestracji pozostaje nierozpoznany w odniesieniu do pozostającej rejestracji i nowej rejestracji. W przypadku gdy taki wniosek podlega opłacie, a opłaty te zostały uiszczone przez pierwotnego właściciela, nowy właściciel nie jest zobowiązany do uiszczenia żadnych dodatkowych opłat w odniesieniu do takiego wniosku.”;

19) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Przeniesienie znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta

1. W przypadku gdy unijny znak towarowy został zarejestrowany na rzecz agenta lub przedstawiciela osoby, która jest właścicielem tego znaku towarowego, bez zgody właściciela, właściciel ma prawo zażądać przeniesienia unijnego znaku towarowego na swoją rzecz, chyba że agent lub przedstawiciel uzasadnią swoje działanie.

2. Właściciel może złożyć wniosek o przeniesienie zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu do:

a) Urzędu, zgodnie z art. 53 ust. 1 lit. b) – zamiast wniosku o unieważnienie;

b) sądu w sprawach znaków towarowych Unii Europejskiej (zwanego dalej »sądem w sprawach unijnych znaków towarowych«), o którym mowa w art. 95 – zamiast roszczenia wzajemnego o unieważnienie na podstawie art. 100 ust. 1.”;

20) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na wniosek jednej ze stron prawa, o których mowa w ust. 1, lub przeniesienie tych praw wpisuje się do rejestru i publikuje.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„3. Wpis do rejestru dokonany zgodnie z ust. 2 wykreśla się lub zmienia na wniosek jednej ze stron.”;

21) w art. 20 dodaje się następujący ustęp:

„4. Wpis do rejestru dokonany zgodnie z ust. 3 wykreśla się lub zmienia na wniosek jednej ze stron.”;

22) w art. 22 dodaje się następujący ustęp:

„6. Wpis do rejestru dokonany zgodnie z ust. 5 wykreśla się lub zmienia na wniosek jednej ze stron.”;

23) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 22a

Procedura dokonywania wpisu licencji i innych praw do rejestru

1. Art. 17 ust. 5a i 5b i przyjęte zgodnie z nim przepisy oraz art. 17 ust. 5d stosuje się odpowiednio do rejestracji prawa rzeczowego lub przeniesienia prawa rzeczowego, o której mowa w art. 19 ust. 2, rejestracji wszczęcia egzekucji, o której mowa w art. 20 ust. 3, rejestracji objęcia postępowaniem upadłościowym, o której mowa w art. 21 ust. 3, a także rejestracji licencji lub przeniesienia licencji, o której mowa w art. 22 ust. 5, przy czym:

- a) wymogu dotyczącego identyfikacji towarów i usług, do których odnosi się przeniesienie, nie stosuje się do wniosku o rejestrację prawa rzeczowego, wszczęcia egzekucji lub objęcia postępowaniem upadłościowym;
- b) wymogu dotyczącego dokumentów potwierdzających przeniesienie nie stosuje się, jeżeli wniosek składa właściciel unijnego znaku towarowego.

2. Wniosek o rejestrację praw, o których mowa w ust. 1, uznaje się za wniesiony z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty.

3. Wniosek o rejestrację licencji może zawierać wniosek o wpis licencji do rejestru jako:

- a) licencji wyłącznej;
- b) sublicencji – w przypadku gdy została ona udzielona przez licencjobiorcę, którego licencja jest wpisana do rejestru;
- c) licencji ograniczonej do części towarów lub usług, dla których znak jest zarejestrowany;
- d) licencji ograniczonej do części Unii;
- e) licencji czasowej.

W przypadku wniosku o wpis licencji wymienionej w lit. c), d) i e) akapitu pierwszego we wniosku o rejestrację licencji należy wskazać towary i usługi, część Unii i okres, w odniesieniu do których udzielona jest licencja.

4. Jeżeli warunki rejestracji ustanowione w art. 19–22, w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu oraz w innych stosownych przepisach przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie są spełnione, Urząd powiadamia wnioskodawcę o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek o rejestrację.

5. Ust. 1 i 3 stosuje się odpowiednio do zgłoszeń unijnych znaków towarowych.”;

24) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 24a

Procedura wykreślenia lub zmiany wpisu licencji i innych praw w rejestrze

1. Rejestrację dokonaną na mocy art. 22a ust. 1 wykreśla się lub zmienia na wniosek jednej z zainteresowanych osób.

2. Wniosek zawiera numer rejestracji unijnego znaku towarowego oraz dane szczegółowe praw, których dotyczy wniosek o wykreślenie lub zmianę rejestracji.

3. Wniosek o wykreślenie licencji, prawa rzeczowego lub środka egzekucyjnego uznaje się za wniesiony z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty.
4. Do wniosku dołącza się dokumenty wykazujące, że zarejestrowane prawo wygasło lub że licencjodawca lub inny uprawniony zgadza się na wykreślenie lub zmianę rejestracji.
5. Jeżeli warunki wykreślenia lub zmiany rejestracji nie są spełnione, Urząd powiadamia wnioskodawcę o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek o wykreślenie lub zmianę rejestracji.
6. Ust. 1–5 niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio do wpisów do akt dokonanych zgodnie z art. 22a ust. 5.”;

25) art. 25 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

Zgłaszanie

1. Zgłoszenia unijnego znaku towarowego dokonuje się w Urzędzie.
2. Urząd wydaje niezwłocznie zgłaszającemu potwierdzenie zawierające co najmniej: numer akt, przedstawienie, opis lub inne określenie znaku, rodzaj i liczbę złożonych dokumentów oraz datę ich otrzymania. Potwierdzenie to może zostać wydane za pomocą środków elektronicznych.”;

26) w art. 26 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) przedstawienie znaku, które jest zgodne z wymogami określonymi w art. 4 lit. b).”;

b) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Zgłoszenie unijnego znaku towarowego podlega opłacie za zgłoszenie obejmującej jedną klasę towarów lub usług i, w odpowiednich przypadkach, opłacie za jedną lub więcej klas za każdą z klas towarów i usług powyżej jednej klasy oraz, w stosownych przypadkach, opłacie za poszukiwanie.

3. Oprócz wymogów, o których mowa w ust. 1 i 2, zgłoszenie unijnego znaku towarowego musi spełniać wymogi formalne określone w niniejszym rozporządzeniu i w aktach wykonawczych przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Jeżeli wymogi te przewidują, że znak towarowy ma być przedstawiony w formie elektronicznej, formaty i maksymalną wielkość pliku elektronicznego określa dyrektor wykonawczy.”;

c) dodaje się następujący ustęp:

„4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać zgłoszenie. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

27) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Data zgłoszenia

Za datę zgłoszenia unijnego znaku towarowego uznaje się dzień, w którym zgłaszający złożył w Urzędzie dokumenty zawierające informacje określone w art. 26 ust. 1, pod warunkiem że w terminie jednego miesiąca od daty złożenia tych dokumentów uiszczył opłatę za zgłoszenie.”;

28) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Określenie i klasyfikacja towarów i usług

1. Towary i usługi, których dotyczy zgłoszenie znaku towarowego, klasyfikuje się zgodnie z systemem klasyfikacji ustanowionym Porozumieniem nicejskim dotyczącym międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r. (zwanym dalej »klasyfikacją nicejską«).
2. Zgłaszający wskazuje towary i usługi, w odniesieniu do których wnosi o ochronę znaku towarowego, w sposób wystarczająco jasny i precyzyjny, aby umożliwić właściwym organom i podmiotom gospodarczym określenie, wyłącznie na tej podstawie, zakresu wnioskowanej ochrony.
3. Na potrzeby ust. 2 dopuszcza się użycie ogólnych określeń nagłówków klas klasyfikacji nicejskiej lub innych ogólnych terminów, pod warunkiem że spełniają one wymagane standardy jasności i precyzji określone w niniejszym artykule.
4. Urząd odrzuca zgłoszenie w odniesieniu do określeń lub terminów, które nie są niejasne lub precyzyjne, jeżeli zgłaszający nie zaproponuje możliwego do przyjęcia brzmienia w terminie wyznaczonym w tym celu przez Urząd.
5. Użycie ogólnych terminów, w tym ogólnych określeń nagłówków klas klasyfikacji nicejskiej, interpretuje się jako obejmujące wszystkie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem danego określenia lub terminu. Użycia tych terminów lub określeń nie można interpretować jako zastrzeżenia towarów i usług, które nie są objęte dosłownym znaczeniem danego terminu lub określenia.
6. Jeżeli zgłaszający wnosi o rejestrację dla więcej niż jednej klasy, grupuje towary i usługi według klas klasyfikacji nicejskiej, poprzedzając każdą grupę numerem klasy, do której należy dana grupa, i przedstawia te grupy według kolejności klas.
7. Występowanie towarów i usług w tej samej klasie klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za podobne do siebie. Występowanie towarów i usług w różnych klasach klasyfikacji nicejskiej nie stanowi podstawy, aby uznać je za niepodobne do siebie.
8. Właściciele unijnych znaków towarowych zgłoszonych przed dniem 22 czerwca 2012 r., które zostały zarejestrowane w odniesieniu do całego nagłówka klasyfikacji nicejskiej, mogą złożyć oświadczenie, że ich zamiarem w dacie zgłoszenia było uzyskanie ochrony w stosunku do towarów lub usług wykraczających poza towary lub usługi objęte dosłownym znaczeniem nagłówka danej klasy, pod warunkiem że tak oznaczone towary lub usługi znajdują się w alfabetycznym wykazie dla danej klasy w edycji klasyfikacji nicejskiej obowiązującej w dacie zgłoszenia.

Oświadczenie takie jest składane w Urzędzie w terminie do dnia 24 września 2016 r. i wskazuje w sposób jasny, dokładny i szczegółowy towary i usługi inne niż te wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem określeń nagłówków klas, pierwotnie objętych zamiarem właściciela. Urząd podejmuje stosowne środki w celu dokonania odpowiednich zmian w rejestrze. Możliwość złożenia oświadczenia zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu pozostaje bez uszczerbku dla stosowania art. 15, art. 42 ust. 2, art. 51 ust. 1 lit. a) i art. 57 ust. 2.

Uznaje się, że unijne znaki towarowe, w odniesieniu do których nie złożono żadnego oświadczenia w terminie, o którym mowa w akapicie drugim, obejmują, po upływie tego terminu, jedynie towary lub usługi wyraźnie objęte dosłownym znaczeniem określeń zawartych w nagłówku danej klasy.

9. W przypadku dokonania zmiany w rejestrze wyłączne prawa wynikające z unijnego znaku towarowego na mocy art. 9 nie uniemożliwiają osobie trzeciej dalszego używania znaku towarowego w odniesieniu do towarów i usług w przypadku i w zakresie, w jakim używanie znaku towarowego w odniesieniu do tych towarów i usług:

- a) rozpoczęło się przed dokonaniem zmiany w rejestrze; oraz
- b) nie naruszało praw przysługujących właścicielowi w oparciu o dosłowne znaczenie wpisu zamieszczonego w tym czasie dla tych towarów i usług w rejestrze.

Ponadto zmiana wykazu towarów i usług zamieszczonych w rejestrze nie uprawnia właściciela unijnego znaku towarowego do wniesienia sprzeciwu względem późniejszego znaku towarowego ani do złożenia wniosku o unieważnienie takiego znaku w przypadku i w zakresie, w jakim:

- a) przed dokonaniem zmiany w rejestrze późniejszy znak towarowy był już używany w odniesieniu do towarów lub usług lub złożony został wniosek o jego rejestrację w odniesieniu do towarów lub usług; oraz
- b) używanie znaku towarowego w odniesieniu do tych towarów i usług nie naruszało lub nie naruszyłoby praw przysługujących właścicielowi w oparciu o dosłowne znaczenie wpisu zamieszczonego w tym czasie dla tych towarów i usług w rejestrze.”;

29) w art. 29 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 5 dodaje się następujące zdania:

„Dyrektor wykonawczy, w razie potrzeby, zwraca się do Komisji o rozważenie skierowania zapytania, aby ustalić, czy państwo w rozumieniu pierwszego zdania przyznaje takie traktowanie na zasadzie wzajemności. Jeżeli Komisja stwierdzi, że zgodnie ze zdaniem pierwszym przyznane jest traktowanie na zasadzie wzajemności, publikuje odpowiednie powiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.”;

- b) dodaje się następujące ustępy:

„6. Ust. 5 stosuje się od dnia opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* powiadomienia stwierdzającego przyznanie traktowania na zasadzie wzajemności, chyba że w powiadomieniu podana jest wcześniejsza data jego stosowania. Stosowanie ust. 5 ustaje z dniem opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* powiadomienia Komisji stwierdzającego, że traktowanie na zasadzie wzajemności nie jest już przyznane, chyba że w powiadomieniu podana jest wcześniejsza data ustania jego stosowania.

7. Powiadomienia, o których mowa w ust. 5 i 6, publikuje się również w *Dzienniku Urzędowym Urzędu*.”;

30) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Zastrzeżenie pierwszeństwa

1. Zastrzeżenia pierwszeństwa dokonuje się jednocześnie ze zgłoszeniem unijnego znaku towarowego i zawiera ono datę, numer i państwo, w którym dokonano wcześniejszego zgłoszenia. Dokumentację na poparcie zastrzeżenia pierwszeństwa składa się w terminie trzech miesięcy od daty zgłoszenia.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające rodzaj dokumentacji, jaką należy złożyć w celu zastrzeżenia pierwszeństwa z wcześniejszego zgłoszenia zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.

3. Dyrektor wykonawczy może postanowić, że dokumentacja, która ma zostać przedstawiona przez zgłaszającego na poparcie zastrzeżenia pierwszeństwa, może nie obejmować wszystkich informacji wymaganych na mocy specyfikacji przyjętych zgodnie z ust. 2, pod warunkiem że wymagana informacja jest dostępna dla Urzędu z innych źródeł.”;

31) w art. 33 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się następujące zdanie:

„Zastrzeżenia pierwszeństwa dokonuje się jednocześnie ze zgłoszeniem unijnego znaku towarowego.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgłaszający, który zamierza zastrzec pierwszeństwo zgodnie z ust. 1, przedstawia w terminie trzech miesięcy od daty zgłoszenia dowody, że wystawione towary lub usługi były oznaczone zgłaszanym znakiem.”;

c) dodaje się następujący ustęp:

„4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające rodzaj i szczegóły dowodów, jakie należy przedstawić w celu zastrzeżenia pierwszeństwa z wystawienia zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

32) w art. 34 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się następujący ustęp:

„1a. Zastrzeżenia starszeństwa dokonuje się wraz ze zgłoszeniem unijnego znaku towarowego lub w terminie dwóch miesięcy od daty zgłoszenia, podając państwo członkowskie lub państwa członkowskie, w których lub dla których zarejestrowano znak, numer rejestracji oraz datę odpowiedniego zgłoszenia, a także towary i usługi, dla których znak jest zarejestrowany. Jeżeli zastrzega się starszeństwo jednego lub większej liczby wcześniej zarejestrowanych znaków towarowych, dokumentację na poparcie zastrzeżenia starszeństwa składa się w terminie trzech miesięcy od daty zgłoszenia. Jeżeli zgłaszający chce zastrzec starszeństwo po zgłoszeniu znaku towarowego, dokumentację na poparcie zastrzeżenia starszeństwa składa się w Urzędzie w terminie trzech miesięcy od wpływu zastrzeżenia starszeństwa.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Starszeństwo zastrzeżone dla unijnego znaku towarowego wygasa, jeżeli unieważniono lub stwierdzono wygaśnięcie wcześniejszego znaku towarowego, którego starszeństwo zastrzeżono. Jeżeli stwierdzono wygaśnięcie wcześniejszego znaku towarowego, starszeństwo wygasa, pod warunkiem że wygaśnięcie stało się skuteczne przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa unijnego znaku towarowego.”;

c) dodaje się następujące ustępy:

„4. Urząd informuje o skutecznym zastrzeżeniu starszeństwa Urząd Własności Intelektualnej Krajów Beneluksu lub centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej w danym państwie członkowskim.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające rodzaj dokumentacji, jaką należy złożyć w celu zastrzeżenia starszeństwa krajowego znaku towarowego lub znaku towarowego zarejestrowanego na mocy porozumień międzynarodowych obowiązujących w państwie członkowskim zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.

6. Dyrektor wykonawczy może postanowić, że dokumentacja, która ma zostać przedstawiona przez zgłaszającego na poparcie zastrzeżenia starszeństwa, może nie obejmować wszystkich informacji wymaganych na mocy specyfikacji przyjętych zgodnie z ust. 5, pod warunkiem że wymagana informacja jest dostępna dla Urzędu z innych źródeł.”;

33) w art. 35 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zastrzeżenie starszeństwa dokonywane zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu zawiera numer rejestracyjny unijnego znaku towarowego, imię i nazwisko lub nazwę i adres jego właściciela, państwo członkowskie lub państwa członkowskie, w których lub dla których zarejestrowano wcześniejszy znak, numer rejestracji oraz datę odpowiedniego zgłoszenia, towary i usługi, dla których znak jest zarejestrowany i dla których zastrzega się starszeństwo, oraz dokumentację potwierdzającą przewidzianą w przepisach przyjętych zgodnie z art. 34 ust. 5.”;

b) dodaje się następujące ustępy:

„3. Jeżeli wymogi dotyczące zastrzeżenia starszeństwa nie są spełnione, Urząd powiadamia właściciela unijnego znaku towarowego o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wskazanym przez Urząd, Urząd odrzuca zastrzeżenie.

4. Art. 34 ust. 2, 3, 4 i 6 stosuje się.”;

34) w art. 36 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zgłoszenie unijnego znaku towarowego jest zgodne z warunkami i wymogami, o których mowa w art. 26 ust. 3.”;

b) w ust. 2 wyrazy „w wyznaczonym terminie” zastępuje się wyrazami „w terminie dwóch miesięcy od otrzymania zawiadomienia”;

c) w ust. 5 dodaje się następujące zdania:

„W braku innych kryteriów pozwalających na ustalenie, które klasy są objęte, Urząd przyjmuje klasy w porządku klasyfikacji. Zgłoszenie uważa się za wycofane w odniesieniu do tych klas, co do których opłaty za klasy nie zostały uiszczone lub nie zostały uiszczone w całości.”;

d) dodaje się następujący ustęp:

„8. Jeżeli niespełnienie wymogów, o których mowa w ust. 1 lit. b) i c), odnosi się tylko do niektórych towarów lub usług, Urząd odrzuca zgłoszenie lub prawo pierwszeństwa lub starszeństwa zostaje utracone tylko w zakresie dotyczącym tych towarów i usług.”;

35) w art. 37 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się ust. 2;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przed odrzuceniem zgłoszenia umożliwia się zgłaszającemu wycofanie lub zmianę zgłoszenia lub przedstawienie swoich uwag. W tym celu Urząd zawiadamia zgłaszającego o podstawach odmowy rejestracji i określa termin, w którym zgłaszający może wycofać lub zmienić zgłoszenie lub przedstawić uwagi. W przypadku gdy zgłaszający nie usunie podstaw odmowy rejestracji, Urząd odmawia rejestracji w całości lub w części.”;

36) art. 38 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 38

Sprawozdanie z poszukiwań

1. Urząd – na wniosek zgłaszającego unijny znak towarowy, złożony przy dokonywaniu zgłoszenia – sporządza sprawozdanie z poszukiwań w Unii Europejskiej (zwane dalej »unijnym sprawozdaniem z poszukiwań«) wymieniające te ujawnione wcześniejsze unijne znaki towarowe lub zgłoszenia unijnych znaków towarowych, na które można powołać się na mocy art. 8 przeciwko rejestracji zgłoszonego unijnego znaku towarowego.

2. Jeżeli w momencie zgłoszenia unijnego znaku towarowego zgłaszający wnosi o sporządzenie takich sprawozdań z poszukiwań przez centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, a w terminie uiszczenia opłaty za zgłoszenie uiszczona została stosowna opłata za poszukiwanie, Urząd niezwłocznie przekazuje kopię zgłoszenia unijnego znaku towarowego tym centralnym urządzeniom zajmującym się ochroną własności przemysłowej w poszczególnych państwach członkowskich, które poinformowały Urząd o swojej decyzji o przeprowadzeniu we własnych rejestrach znaków towarowych poszukiwań w odniesieniu do zgłoszeń unijnych znaków towarowych.

3. Każdy centralny urząd zajmujący się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, przekazuje sprawozdanie z poszukiwań wymieniające wszelkie wcześniejsze krajowe znaki towarowe, zgłoszenia krajowych znaków towarowych lub znaki towarowe zarejestrowane na mocy umów międzynarodowych obowiązujących w danym państwie członkowskim lub danych państwach członkowskich, których istnienie zostało ujawnione i na które można powołać się na mocy art. 8 przeciwko rejestracji zgłoszonego unijnego znaku towarowego albo stwierdzające, że poszukiwania nie ujawniły istnienia jakichkolwiek takich praw.

4. Urząd, po konsultacji z Zarządem, przewidzianym w art. 124 (zwanym dalej »Zarządem«), określa treść sprawozdań i regulacje dotyczące sprawozdań.

5. Urząd wpłaca na rzecz każdego centralnego urzędu zajmującego się ochroną własności przemysłowej kwotę za każde sprawozdanie z poszukiwań przekazane przez taki urząd zgodnie z ust. 3. Kwota, jednakowa dla każdego urzędu, ustalana jest przez Komitet Budżetowy w drodze decyzji przyjętej większością trzech czwartych przedstawicieli państw członkowskich.

6. Urząd przekazuje zgłaszającemu unijny znak towarowy wnioskowane unijne sprawozdanie z poszukiwań oraz wszelkie wnioskowane krajowe sprawozdania z poszukiwań, które Urząd otrzymał.

7. Dokonując publikacji zgłoszenia unijnego znaku towarowego Urząd powiadamia właścicieli wcześniejszych unijnych znaków towarowych lub wcześniejszych zgłoszeń unijnych znaków towarowych wymienionych w unijnym sprawozdaniu z poszukiwań o opublikowaniu unijnego zgłoszenia znaku towarowego. Powyższe stosuje się niezależnie od tego, czy zgłaszający zwrócił się o otrzymanie unijnego sprawozdania z poszukiwań, chyba że właściciel wcześniejszej rejestracji lub wcześniejszego zgłoszenia wniósł o nieotrzymywanie powiadomień.”;

37) w art. 39 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy spełnione są warunki wymagane dla zgłoszenia unijnego znaku towarowego, zgłoszenie publikowane jest na potrzeby art. 41 w zakresie, w jakim nie zostało odrzucone na podstawie art. 37. Publikacja zgłoszenia pozostaje bez uszczerbku dla informacji już udostępnionych publicznie w inny sposób zgodnie z niniejszym rozporządzeniem lub aktami przyjętymi na podstawie niniejszego rozporządzenia.”;

b) dodaje się następujące ustępy:

„3. W przypadku gdy publikacja zgłoszenia zawiera błąd popełniony przez Urząd, Urząd poprawia z własnej inicjatywy lub na wniosek zgłaszającego wszelkie błędy i publikuje sprostowanie.

Przepisy przyjęte zgodnie z art. 43 ust. 3 stosuje się odpowiednio, gdy o sprostowanie wnosi zgłaszający.

4. Art. 41 ust. 2 stosuje się także wtedy, gdy sprostowanie dotyczy wykazu towarów lub usług lub przedstawienia znaku.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać publikacja zgłoszenia. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

38) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 40

Uwagi osób trzecich

1. Każda osoba fizyczna lub prawna oraz każda grupa lub organ reprezentujące wytwórców, producentów, usługodawców, handlowców lub konsumentów może przekazać do Urzędu uwagi na piśmie, wskazując podstawy uzasadniające odmowę rejestracji znaku z urzędu zgodnie z art. 5 i 7.

Osoby oraz grupy lub organy, o których mowa w akapicie pierwszym, nie mogą być stronami postępowania przed Urzędem.

2. Uwagi osób trzecich przekazywane są przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu lub, jeżeli zgłoszono sprzeciw wobec znaku towarowego, przed podjęciem ostatecznej decyzji co do sprzeciwu.

3. Przekazanie uwag, o którym mowa w ust. 1, pozostaje bez uszczerbku dla prawa Urzędu do ponownego zbadania, w stosownym przypadku, bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, z własnej inicjatywy, w dowolnym momencie przed rejestracją.

4. Uwagi, o których mowa w ust. 1, przekazywane są zgłaszającemu, który może się do nich ustosunkować.”;

39) w art. 41 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się następującą literę:

„d) przez osoby uprawnione na podstawie odpowiednich przepisów prawa Unii lub prawa krajowego do wykonywania praw, o których mowa w art. 8 ust. 4a.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Sprzeciw sporządza się na piśmie i wskazuje się w nim podstawy, na jakich jest oparty. Sprzeciw uznaje się za skutecznie wniesiony z chwilą uiszczenia opłaty za sprzeciw.”;

c) dodaje się następujący ustęp:

„4. W terminie wyznaczonym przez Urząd osoba wnosząca sprzeciw może przedstawić fakty, dowody i argumenty na poparcie swojego stanowiska.”;

40) art. 42 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na wniosek zgłaszającego właściciel wcześniejszego unijnego znaku towarowego, który zgłosił sprzeciw, przedstawia dowód, że w okresie pięciu lat poprzedzających datę zgłoszenia lub datę pierwszeństwa zgłoszenia unijnego znaku towarowego wcześniejszy unijny znak towarowy był rzeczywiście używany w Unii w odniesieniu do towarów lub usług, dla których jest zarejestrowany i które przywołuje on jako uzasadnienie swojego sprzeciwu, lub że istnieją uzasadnione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy unijny znak towarowy był w tej dacie zarejestrowany od co najmniej pięciu lat. W braku takiego dowodu sprzeciw odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy unijny znak towarowy był używany tylko w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, uznaje się go – na potrzeby rozpatrywania sprzeciwu – za zarejestrowany tylko dla tej części towarów lub usług.”;

41) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 42a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających szczegóły procedury wnoszenia sprzeciwu i procedury rozpatrywania sprzeciwu, o których mowa w art. 41 i 42.”;

42) w art. 43 dodaje się następujący ustęp:

„3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających szczegóły procedury dokonywania zmiany zgłoszenia.”;

43) w art. 44 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) przed nadaniem przez Urząd daty zgłoszenia, o której mowa w art. 27, i przed upływem terminu do wniesienia sprzeciwu przewidzianego w art. 41 ust. 1.”;

b) uchyla się ust. 3;

c) dodaje się następujący ustęp:

„4a. W przypadku gdy Urząd stwierdzi, że wymogi określone w ust. 1 i w przepisach przyjętych zgodnie z ust. 9 lit. a) nie są spełnione, zwraca się do zgłaszającego o uzupełnienie stwierdzonych braków w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli nie uzupełniono braków przed upływem tego terminu, Urząd odrzuca oświadczenie o podziale.”;

d) dodaje się następujące ustępy:

„8. W przypadku gdy oświadczenie o podziale zgłoszenia dotyczy zgłoszenia, które zostało już opublikowane zgodnie z art. 39, publikuje się informację o podziale. Publikuje się zgłoszenie wydzielone. Publikacja nie rozpoczyna biegu nowego terminu do wniesienia sprzeciwu.

9. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać oświadczenie o podziale zgłoszenia dokonanego zgodnie z ust. 1;

b) szczegóły postępowania z oświadczeniem o podziale zgłoszenia w celu zapewnienia, by w odniesieniu do wydzielonego zgłoszenia założono odrębne akta, w tym nadano nowy numer zgłoszenia;

c) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać publikacja zgłoszenia wydzielonego zgodnie z ust. 8

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

44) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 45

Rejestracja

1. W przypadku gdy zgłoszenie spełnia wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu i gdy nie został wniesiony żaden sprzeciw w terminie określonym art. 41 ust. 1 lub gdy wniesiony sprzeciw został ostatecznie rozstrzygnięty na skutek wycofania lub poprzez odrzucenie albo w inny sposób, znak towarowy i dane, o których mowa w art. 87 ust. 2, zamieszcza się w rejestrze. Rejestracja jest publikowana.

2. Urząd wydaje świadectwo rejestracji. Świadectwo to może zostać wydane za pomocą środków elektronicznych. Urząd wydaje uwierzytelnione lub niewierzytelnione kopie świadectwa za opłatą, jeżeli są one wydawane w inny sposób niż za pomocą środków elektronicznych.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać świadectwo rejestracji, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, oraz jego formę. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

45) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 47

Przedłużenie

1. Rejestrację unijnego znaku towarowego przedłuża się na wniosek właściciela unijnego znaku towarowego lub każdej innej osoby wyraźnie przez niego upoważnionej, pod warunkiem uiszczenia opłaty.

2. Urząd powiadamia właściciela unijnego znaku towarowego oraz każdą inną osobę posiadającą wpisane do rejestru prawo w odniesieniu do unijnego znaku towarowego o wygaśnięciu rejestracji co najmniej sześć miesięcy przed tym wygaśnięciem. Urząd nie ponosi odpowiedzialności za niepodanie takiej informacji i nie ma to wpływu na wygaśnięcie rejestracji.

3. Wniosek o przedłużenie składa się w terminie sześciu miesięcy przed wygaśnięciem rejestracji. W terminie tym uiszcza się podstawową opłatę za przedłużenie oraz, w odpowiednich przypadkach, jedną lub więcej opłat za klasy w odniesieniu do każdej klasy towarów lub usług powyżej jednej klasy. W braku powyższego można złożyć wniosek i uiścić opłaty w terminie sześciu kolejnych miesięcy po wygaśnięciu rejestracji, pod warunkiem że w tym kolejnym terminie uiszczona zostanie dodatkowa opłata za opóźnione uiszczenie opłaty za przedłużenie lub opóźnione złożenie wniosku o przedłużenie.

4. Wniosek o przedłużenie zawiera:

- a) imię i nazwisko lub nazwę wnoszącego o przedłużenie;
- b) numer rejestracji unijnego znaku towarowego, którego dotyczy wniosek o przedłużenie;
- c) jeżeli wniosek o przedłużenie rejestracji dotyczy jedynie części zarejestrowanych towarów i usług – wskazanie tych klas lub tych towarów i usług, których dotyczy przedłużenie, lub tych klas lub tych towarów i usług, których wniosek o przedłużenie nie dotyczy, zgrupowanych według klas klasyfikacji nicejskiej, przy czym każda grupa poprzedzona jest numerem klasy tej klasyfikacji, do której ta grupa należy, oraz przedstawiona w porządku klas tej klasyfikacji.

Jeżeli dokonano płatności, o której mowa w ust. 3, uznaje się, że stanowi ona wniosek o przedłużenie, pod warunkiem wskazania w niej wszelkich niezbędnych informacji pozwalających stwierdzić cel tej płatności.

5. W przypadku złożenia wniosku lub uiszczenia opłat tylko w odniesieniu do niektórych towarów lub usług, dla których unijny znak towarowy jest zarejestrowany, rejestrację przedłuża się tylko dla tych towarów lub usług. W przypadku gdy uiszczone opłaty nie są wystarczające do pokrycia wszystkich klas towarów i usług, dla których wnosi się o przedłużenie, rejestrację przedłuża się, jeżeli jasne jest, która klasa lub które klasy mają zostać objęte przedłużeniem. W braku innych kryteriów Urząd uwzględnia klasy w porządku klasyfikacji.

6. Przedłużenie staje się skuteczne następnego dnia po wygaśnięciu dotychczasowej rejestracji. Przedłużenie wpisuje się do rejestru.

7. Jeżeli wniosek o przedłużenie został wniesiony w terminie przewidzianym w ust. 3, lecz nie zostały spełnione inne warunki dotyczące przedłużenia przewidziane w niniejszym artykule, Urząd informuje wnioskodawcę o stwierdzonych brakach.

8. W przypadku gdy wniosek o przedłużenie nie został wniesiony lub wniesiono go po upływie terminu przewidzianego w ust. 3, lub gdy nie uiszczone opłat, lub uiszczone je dopiero po upływie przedmiotowego terminu, lub gdy nie uzupełniono w tym terminie braków, o których mowa w ust. 7, Urząd stwierdza, że rejestracja wygaśa, i powiadamia o tym właściciela unijnego znaku towarowego. Urząd wykreśla znak z rejestru, kiedy stwierdzenie wygaśnięcia stanie się ostateczne. Wykreślenie staje się ostateczne następnego dnia po wygaśnięciu dotychczasowej rejestracji. W przypadku gdy opłaty za przedłużenie zostały uiszczone, lecz rejestracja nie została przedłużona, opłaty są zwracane.

9. Można złożyć jeden wniosek o przedłużenie dwóch lub większej liczby znaków, po uiszczeniu wymaganych opłat za każdy znak i pod warunkiem że właściciele lub przedstawiciele są w każdym przypadku tożsami.”;

46) w art. 48 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wniosek o zmianę zawiera element znaku, który ma zostać zmieniony, oraz ten element w wersji zmienionej.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o zmianę. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

b) dodaje się następujące ustępy:

„4. Wniosek uznaje się za złożony z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty. Jeżeli opłata nie została uiszczona lub nie została uiszczona w całości, Urząd odpowiednio informuje o tym zgłaszającego. Można złożyć jeden wniosek o zmianę tego samego elementu w jednej lub więcej rejestracjach tego samego właściciela. Wymaganą opłatę uiszcza się dla każdej rejestracji, która ma zostać zmieniona. Jeżeli wymogi dotyczące zmiany rejestracji nie są spełnione, Urząd powiadamia zgłaszającego o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w wyznaczonym przez Urząd terminie, Urząd odrzuca wniosek.

5. Publikacja rejestracji zmiany zawiera zmienione przedstawienie unijnego znaku towarowego. Osoby trzecie, których prawa mogą być naruszone w wyniku zmiany, mogą zakwestionować rejestrację zmiany w terminie trzech miesięcy od daty publikacji. Do publikacji rejestracji zmiany stosuje się art. 41 i 42, a także przepisy przyjęte zgodnie z art. 42a.”;

47) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 48a

Zmiana imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu

1. Zmiana imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu właściciela unijnego znaku towarowego, która nie stanowi zmiany unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 48 ust. 2 i która nie wynika z całkowitego lub częściowego przeniesienia unijnego znaku towarowego, zamieszczana jest w rejestrze na wniosek właściciela znaku.

Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o zmianę imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.

2. W celu zmiany imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu w dwóch lub więcej rejestracjach tego samego właściciela może zostać złożony jeden wniosek.

3. Jeżeli wymogi dotyczące zamieszczenia zmiany w rejestrze nie są spełnione, Urząd powiadamia właściciela unijnego znaku towarowego o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek.

4. Ust. 1–3 stosuje się również do zmiany imienia i nazwiska lub nazwy lub adresu pełnomocnika wpisanego do rejestru.

5. Ust. 1–4 stosuje się do zgłoszeń unijnego znaku towarowego. Zmianę zamieszcza się w prowadzonych przez Urząd aktach dotyczących zgłoszenia unijnego znaku towarowego.”;

48) w art. 49 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli wymogi określone w ust. 1 i zgodnie z aktami wykonawczymi, o których mowa w ust. 8, nie zostały spełnione lub wykaz towarów i usług objętych wydzieloną rejestracją pokrywa się z towarami i usługami, które pozostają w rejestracji pierwotnej, Urząd zwraca się do właściciela unijnego znaku towarowego o uzupełnienie stwierdzonych braków w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli nie uzupełniono braków w tym terminie, Urząd odrzuca oświadczenie o podziale.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać oświadczenie o podziale rejestracji zgodnie z ust. 1;

b) szczegóły dotyczące postępowania z oświadczeniem o podziale rejestracji w celu zapewnienia, by w odniesieniu do wydzielonej rejestracji założono odrębne akta, w tym nadano nowy numer rejestracji.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

49) w art. 50 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Oświadczenie o zrzeczeniu się znaku towarowego jest składane do Urzędu na piśmie przez właściciela znaku towarowego. Staje się ono skuteczne z chwilą wpisu do rejestru. Skuteczność oświadczenia o zrzeczeniu się unijnego znaku towarowego, złożonego do Urzędu po złożeniu wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia tego znaku towarowego zgodnie z art. 56 ust. 1, jest uzależniona od ostatecznego odrzucenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub jego wycofania.

3. Zrzeczenie się wpisuje się do rejestru tylko za zgodą właściciela prawa odnoszącego się do unijnego znaku towarowego, wpisanego do rejestru. Jeżeli licencja jest wpisana do rejestru, zrzeczenie się wpisuje się do rejestru tylko w przypadku, gdy właściciel unijnego znaku towarowego udowodni, że powiadomił licencjodawcę o swoim zamiarze zrzeczenia się. Wpisu zrzeczenia się dokonuje się po upływie trzech miesięcy od dnia, w którym właściciel wykaże przed Urzędem, że powiadomił licencjodawcę o zamiarze zrzeczenia się, lub przed upływem tego terminu, jeżeli właściciel udowodni, że licencjodawca wyraził zgodę.”;

b) dodaje się następujące ustępy:

„4. Jeżeli wymogi dotyczące zrzeczenia się nie są spełnione, Urząd powiadamia składającego oświadczenie o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odmawia wpisania zrzeczenia się do rejestru.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać oświadczenie o zrzeczeniu się zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz rodzaj dokumentacji niezbędnej do stwierdzenia zgody osoby trzeciej zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

50) w art. 53 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się następującą literę:

„d) w przypadku gdy istnieje wcześniejsza nazwa pochodzenia lub wcześniejsze oznaczenie geograficzne, o których mowa w art. 8 ust. 4a, i jeżeli spełnione są warunki określone w tym ustępie.”;

b) dodaje się następujący akapit:

„Wszystkie warunki, o których mowa w akapicie pierwszym, muszą być spełnione w dacie zgłoszenia lub w dacie pierwszeństwa unijnego znaku towarowego.”;

51) art. 54 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Jeżeli właściciel unijnego znaku towarowego przez okres kolejnych pięciu lat przyzwał na używanie późniejszego unijnego znaku towarowego w Unii, będąc świadomym tego używania, właściciel ten traci prawo do złożenia, na podstawie wcześniejszego znaku towarowego, wniosku o unieważnienie późniejszego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak towarowy był używany, chyba że zgłoszenia późniejszego unijnego znaku towarowego dokonano w złej wierze.

2. Jeżeli właściciel wcześniejszego krajowego znaku towarowego, o którym mowa w art. 8 ust. 2, lub innego wcześniejszego oznaczenia, o którym mowa w art. 8 ust. 4, przez okres kolejnych pięciu lat przyzwał na używanie późniejszego unijnego znaku towarowego w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy znak towarowy lub inne wcześniejsze oznaczenie są chronione, będąc świadomym tego używania, właściciel ten traci prawo do złożenia, na podstawie wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego oznaczenia, wniosku o unieważnienie późniejszego znaku towarowego w odniesieniu do towarów lub usług, dla których późniejszy znak towarowy był używany, chyba że zgłoszenia późniejszego unijnego znaku towarowego dokonano w złej wierze.”;

52) w art. 56 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 lit. c) wyrażenie „zgodnie z ustawodawstwem odpowiedniego państwa członkowskiego” zastępuje się wyrażeniem „zgodnie z przepisami prawa Unii lub prawa odpowiedniego państwa członkowskiego”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie jest niedopuszczalny, jeżeli wniosek odnoszący się do tego samego przedmiotu i podstawy żądania oraz dotyczący tych samych stron został rozstrzygnięty co do istoty sprawy przez Urząd lub sąd w sprawach unijnych znaków towarowych, o którym mowa w art. 95, i jeżeli rozstrzygnięcie Urzędu lub tego sądu jest odpowiednio ostateczne lub prawomocne.”;

53) art. 57 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na wniosek właściciela unijnego znaku towarowego właściciel wcześniejszego unijnego znaku towarowego, będący stroną postępowania w sprawie o unieważnienie, zobowiązany jest przedstawić dowód, że w pięcioletnim okresie poprzedzającym dzień złożenia wniosku o unieważnienie wcześniejszy unijny znak towarowy był rzeczywiście używany w Unii w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, i czym właściciel wcześniejszego znaku towarowego uzasadnienia swój wniosek, lub że istnieją uzasadnione powody nieużywania znaku, pod warunkiem że wcześniejszy unijny znak towarowy był zarejestrowany w tym dniu od co najmniej pięciu lat. Jeżeli w dacie zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub w dacie pierwszeństwa unijnego znaku towarowego wcześniejszy unijny znak towarowy był zarejestrowany od co najmniej pięciu lat, właściciel wcześniejszego unijnego znaku towarowego zobowiązany jest ponadto przedstawić dowód, że warunki określone w art. 42 ust. 2 były w tej dacie spełnione. W przypadku braku takiego dowodu wniosek o unieważnienie odrzuca się. Jeżeli wcześniejszy unijny znak towarowy używany był wyłącznie w odniesieniu do części towarów lub usług, dla których został zarejestrowany, uznaje się go, na potrzeby rozpatrzenia wniosku o unieważnienie, za zarejestrowany tylko dla tej części towarów i usług.”;

54) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 57a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających szczegóły procedur dotyczących stwierdzenia wygaśnięcia i unieważnienia unijnego znaku towarowego, o których mowa w art. 56 i 57, a także przeniesienia unijnego znaku towarowego zarejestrowanego na rzecz agenta, o którym mowa w art. 18.”;

55) art. 58 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od decyzji wszystkich podmiotów decyzyjnych Urzędu wymienionych w art. 130 lit. a)–d) i, w stosownych przypadkach, lit. f) tego artykułu, przysługuje odwołanie. Decyzje te stają się skuteczne w dniu, w którym upływa termin wniesienia odwołania, określony w art. 60. Wniesienie odwołania ma skutek zawieszający.”;

56) art. 60 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 60

Termin wniesienia i forma odwołania

1. Odwołanie wnosi się na piśmie do Urzędu w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty za odwołanie. Odwołanie wnosi się w języku postępowania, w którym wydano decyzję będącą przedmiotem odwołania. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od dnia doręczenia decyzji.

2. W postępowaniach *inter partes* strona przeciwna może w swojej odpowiedzi wystąpić z wnioskiem o uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji z powodów niepodniesionych w odwołaniu. Wnioski takie stają się bezprzedmiotowe w przypadku cofnięcia odwołania przez stronę wnoszącą odwołanie.”;

57) uchyla się art. 62;

58) art. 64 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzje izby odwoławczej stają się skuteczne dopiero z dniem upływu terminu określonego w art. 65 ust. 5 lub – jeżeli w tym terminie została wniesiona skarga do Sądu – z dniem odrzucenia takiej skargi lub odwołania złożonego do Trybunału Sprawiedliwości od decyzji Sądu.”;

59) w art. 65 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na decyzje izb odwoławczych w sprawie odwołań mogą być wnoszone skargi do Sądu.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Sąd jest właściwy do uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji.”;

c) ust. 5 i 6 otrzymują brzmienie:

„5. Skargę wnosi się do Sądu w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji izby odwoławczej.

6. Urząd podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z wyrokiem Sądu lub, w przypadku odwołania od wyroku Sądu, z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości.”;

60) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 65a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a, określających:

a) formalną treść odwołania, o którym mowa w art. 60, i procedurę wnoszenia i rozpatrywania odwołania;

b) formalną treść i formę decyzji izby odwoławczej, o których mowa w art. 64;

c) zwrot opłaty za odwołanie, o której mowa w art. 60.”;

61) tytuł tytułu VIII otrzymuje brzmienie:

„PRZEPISY SZCZEGÓŁOWE DOTYCZĄCE ZNAKÓW WSPÓLNYCH I ZNAKÓW CERTYFIKUJĄCYCH UNII EUROPEJSKIEJ”;

62) przed art. 66 dodaje się następujący nagłówek sekcji:

„SEKCJA 1

Unijne znaki wspólne”;

63) art. 66 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Tytuły I–VII i IX–XIV stosuje się do unijnych znaków wspólnych, o ile przepisy niniejszej sekcji nie stanowią inaczej.”;

64) w art. 67 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zgłaszający unijny znak wspólny przedkłada regulamin używania znaku w terminie dwóch miesięcy od daty zgłoszenia.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać regulamin, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

65) art. 69 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 69

Uwagi osób trzecich

W przypadku przedłożenia Urzędowi zgodnie z art. 40 uwag na piśmie dotyczących unijnego znaku wspólnego uwagi te mogą również opierać się na szczególnych podstawach, ze względu na które zgłoszenie unijnego znaku wspólnego powinno zostać odrzucone zgodnie z art. 68.”;

66) art. 71 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Uwagi pisemne przedkładane zgodnie z art. 69 można składać również w odniesieniu do zmienionych regulaminów używania znaku.”;

67) w tytule VIII dodaje się następującą sekcję:

„SEKCJA 2

Unijne znaki certyfikujące

Artykuł 74a

Unijne znaki certyfikujące

1. Unijny znak certyfikujący to unijny znak towarowy określony jako taki w momencie zgłoszenia i który pozwala odróżnić towary lub usługi, które zostały certyfikowane przez właściciela znaku pod względem materiału, sposobu produkcji towarów lub świadczenia usług, jakości, dokładności lub innych właściwości, z wyjątkiem pochodzenia geograficznego, od towarów i usług, które nie są w ten sposób certyfikowane.

2. Każda osoba fizyczna lub prawna – w tym instytucje, organy oraz podmioty prawa publicznego – może zgłosić unijny znak certyfikujący, pod warunkiem że taka osoba nie prowadzi działalności gospodarczej obejmującej dostarczanie towarów lub usług tego samego rodzaju co towary i usługi certyfikowane.

3. Tytuły I–VII i IX–XIV stosuje się do unijnych znaków certyfikujących, o ile przepisy niniejszej sekcji nie stanowią inaczej.

Artykuł 74b

Regulamin używania unijnego znaku certyfikującego

1. Zgłaszający unijny znak certyfikujący przedkłada regulamin używania znaku certyfikującego w terminie dwóch miesięcy od daty zgłoszenia.
2. Regulamin używania wskazuje osoby uprawnione do używania znaku, właściwości, które mają być certyfikowane znakiem, sposób badania tych właściwości przez organ certyfikujący oraz sposób nadzorowania przez ten organ używania znaku. Regulamin ten określa również warunki używania znaku, w tym sankcje.
3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać regulamin, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.

Artykuł 74c

Odrzucenie zgłoszenia

1. Oprócz przypadków, gdy odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego następuje w oparciu o podstawy odrzucenia zgłoszenia przewidziane w art. 36 i 37, zgłoszenie unijnego znaku certyfikującego odrzuca się, jeżeli nie są spełnione warunki określone w art. 74a i 74b lub jeżeli regulamin używania jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub z przyjętymi dobrymi obyczajami.
2. Zgłoszenie unijnego znaku certyfikującego odrzuca się również, jeżeli istnieje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd co do charakteru lub znaczenia znaku, w szczególności jeżeli może on być uznany za coś innego niż znak certyfikujący.
3. Zgłoszenia nie odrzuca się, jeżeli zgłaszający, w wyniku zmiany regulaminu używania, spełni wymogi ust. 1 i 2.

Artykuł 74d

Uwagi osób trzecich

W przypadku przedłożenia Urzędowi zgodnie z art. 40 uwag na piśmie dotyczących unijnego znaku certyfikującego uwagi te mogą również opierać się na szczególnych podstawach powodujących konieczność odrzucenia zgłoszenia unijnego znaku certyfikującego zgodnie z art. 74c.

Artykuł 74e

Używanie unijnego znaku certyfikującego

Używanie unijnego znaku certyfikującego przez każdą osobę uprawnioną do jego używania zgodnie z regulaminem używania, o którym mowa w art. 74b, spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia, pod warunkiem że spełnione są pozostałe warunki określone w niniejszym rozporządzeniu w odniesieniu do używania unijnych znaków towarowych.

Artykuł 74f

Zmiana regulaminu używania znaku

1. Właściciel unijnego znaku certyfikującego przedkłada Urzędowi każdy zmieniony regulamin używania.
2. Zmiany nie są odnotowywane w rejestrze, jeżeli regulamin w zmienionym brzmieniu nie spełnia wymogów art. 74b lub gdy podlega odrzuceniu na jednej z podstaw, o których mowa w art. 74c.

3. Uwagi pisemne zgodnie z art. 74d można składać również w odniesieniu do zmienionego regulaminu używania znaku.

4. Na potrzeby niniejszego rozporządzenia zmiany regulaminu używania są skuteczne dopiero od daty odnotowania zmiany w rejestrze.

Artykuł 74g

Przeniesienie

W drodze odstępstwa od art. 17 ust. 1 unijny znak certyfikujący może zostać przeniesiony wyłącznie na rzecz osoby, która spełnia wymogi art. 74a ust. 2.

Artykuł 74h

Osoby uprawnione do wniesienia powództwa w sprawie naruszenia

1. Wyłącznie właściciel unijnego znaku certyfikującego lub wyraźnie przez niego upoważniona w tym zakresie osoba są uprawnieni do wniesienia powództwa w sprawie naruszenia.

2. Właściciel unijnego znaku certyfikującego ma prawo domagać się, w imieniu osób uprawnionych do używania znaku, odszkodowania za szkody poniesione przez te osoby w wyniku nieuprawnionego używania tego znaku.

Artykuł 74i

Podstawy wygaśnięcia

Wygaśnięcie praw właściciela unijnego znaku certyfikującego stwierdza się – oprócz przypadków, w których zastosowanie mają podstawy wygaśnięcia przewidziane w art. 51 – na podstawie wniosku skierowanego do Urzędu lub na podstawie roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia w przypadku spełnienia któregokolwiek z następujących warunków:

- a) właściciel przestał spełniać wymogi określone w art. 74a ust. 2;
- b) właściciel nie podejmuje stosownych środków w celu uniemożliwienia używania znaku w sposób niezgodny z warunkami używania ustanowionymi w regulaminie używania, którego zmiany, w stosownych przypadkach, odnotowano w rejestrze;
- c) sposób, w jaki znak jest używany przez właściciela, powoduje ryzyko wprowadzenia odbiorców w błąd w sposób określony w art. 74c ust. 2;
- d) zmianę regulaminu używania znaku odnotowano w rejestrze z naruszeniem art. 74f ust. 2, chyba że właściciel znaku spełnia – po dokonaniu dalszych zmian regulaminu używania – wymogi określone w tym artykule.

Artykuł 74j

Podstawy unieważnienia

Unijny znak certyfikujący podlega unieważnieniu – oprócz przypadków, w których zastosowanie mają podstawy unieważnienia przewidziane w art. 52 i 53 – na podstawie wniosku skierowanego do Urzędu lub na podstawie roszczenia wzajemnego w postępowaniu w sprawie naruszenia, jeżeli został on zarejestrowany z naruszeniem przepisów art. 74c, chyba że właściciel znaku spełnia – po dokonaniu zmian regulaminu używania – wymogi określone w art. 74c.

Artykuł 74k

Konwersja

Bez uszczerbku dla art. 112 ust. 2 konwersja zgłoszenia unijnego znaku certyfikującego lub zarejestrowanego unijnego znaku certyfikującego nie następuje, w przypadku gdy prawo krajowe danego państwa członkowskiego nie przewiduje rejestracji znaków gwarancyjnych lub certyfikujących zgodnie z art. 28 dyrektywy (UE) 2015/2436.”;

68) art. 75 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 75

Decyzje i informacje Urzędu

1. Decyzje Urzędu zawierają uzasadnienie. Decyzje wydawane są wyłącznie w oparciu o przyczyny lub dowody, co do których zainteresowane strony miały możliwość przedstawiania swojego stanowiska. W przypadku gdy przed Urzędem przeprowadzono postępowanie ustne, decyzja może zostać wydana ustnie. Taką decyzję doręcza się następnie stronom na piśmie.

2. W każdej decyzji, informacji lub powiadomieniu wydanym przez Urząd wskazuje się departament lub wydział Urzędu, wraz z imieniem i nazwiskiem lub imionami i nazwiskami odpowiedzialnego urzędnika lub urzędników. Decyzje są podpisane przez tego urzędnika lub tych urzędników lub zamiast podpisu są opatrzone nadrukiem lub odciskiem pieczęci Urzędu. Dyrektor wykonawczy może przewidzieć możliwość stosowania innych sposobów określania departamentu lub wydziału Urzędu i imienia i nazwiska lub imienia i nazwisk odpowiedzialnego urzędnika lub urzędników lub identyfikacji innej niż za pomocą pieczęci, w przypadku gdy decyzje, informacje lub powiadomienia wydane przez Urząd są przekazywane faksem lub innym technicznym środkiem komunikacji.

3. Do decyzji Urzędu, od których można wnieść odwołanie, załącza się pisemną informację wskazującą, że odwołanie składa się na piśmie w Urzędzie w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia danej decyzji. Ponadto w informacji tej zwraca się uwagę stron na art. 58, 59 oraz 60. Strony nie mogą powoływać się na zaniechanie ze strony Urzędu udzielenia informacji o dostępności postępowania odwoławczego.”;

69) w art. 76 ust. 1 dodaje się następujące zdanie:

„W postępowaniu w sprawie unieważnienia na podstawie art. 52 Urząd ogranicza się do zbadania podstaw i argumentów przedstawionych przez strony.”;

70) w art. 77 dodaje się następujący ustęp:

„4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających szczegółowe uregulowania dotyczące postępowania ustnego, w tym szczegółowe uregulowania dotyczące używania języków zgodnie z art. 119.”;

71) w art. 78 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 dodaje się następujące zdanie:

„Termin wyznaczony w takim wezwaniu jest nie krótszy niż jeden miesiąc, chyba że zgadzają się oni na krótszy termin.”;

b) dodaje się następujące ustępy:

„5. Dyrektor wykonawczy określa wysokość kwot wydatków, które mają być zapłacone, w tym zaliczek, w odniesieniu do kosztów postępowania dowodowego, o którym mowa w niniejszym artykule.

6. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających szczegółowe uregulowania dotyczące postępowania dowodowego.”;

72) art. 79 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 79

Doręczenia

1. Urząd doręcza z urzędu decyzje i wezwania oraz wszelkie powiadomienia i inne informacje, od których zaczyna biec termin lub które mają być doręczone na mocy innych przepisów niniejszego rozporządzenia lub aktów przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia, lub w przypadku gdy dyrektor wykonawczy zarządził ich doręczenie.
2. Dyrektor wykonawczy może określić, jakie dokumenty – inne niż decyzje, w przypadku których biegnie termin do wniesienia odwołania oraz wezwania — doręcza się listem poleconym za potwierdzeniem odbioru.
3. Doręczenie może nastąpić w różny sposób, w tym za pomocą środków elektronicznych. Szczegóły dotyczące środków elektronicznych określa dyrektor wykonawczy.
4. W przypadku gdy doręczenie następuje w drodze obwieszczenia publicznego, dyrektor wykonawczy określa sposób dokonania obwieszczenia publicznego oraz wyznacza początek biegu jednomiesięcznego terminu, z upływem którego doręczenie danego dokumentu uznaje się za dokonane.
5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających szczegółowe uregulowania dotyczące doręczeń.”;

73) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 79a

Zawiadomienie o utracie praw

W przypadku gdy Urząd, bez podejmowania jakiegokolwiek decyzji, ustali, że z niniejszego rozporządzenia lub aktów przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia wynika utrata jakichkolwiek praw, informuje o tym osobę zainteresowaną zgodnie z art. 79. Osoba zainteresowana może w terminie dwóch miesięcy od doręczenia takiego zawiadomienia wnieść o wydanie decyzji w tej sprawie, jeżeli uzna ustalenia Urzędu za nieprawidłowe. Urząd wydaje taką decyzję tylko wtedy, gdy nie zgadza się z osobą wnoszącą o jej wydanie; w przeciwnym wypadku Urząd zmienia swoje ustalenia i informuje o tym osobę wnoszącą o wydanie decyzji.

Artykuł 79b

Przekazywanie informacji Urzędowi

1. Informacje mogą być przekazywane Urzędowi za pomocą środków elektronicznych. Dyrektor wykonawczy określa zakres i warunki techniczne przekazywania tych informacji drogą elektroniczną.
2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających przepisy dotyczące środków komunikacji – w tym elektronicznych środków komunikacji – które mają być stosowane przez strony postępowania przed Urzędem, oraz udostępniane przez Urząd formularze.

Artykuł 79c

Terminy

1. Terminy określa się w pełnych latach, miesiącach, tygodniach lub dniach. Termin rozpoczyna bieg następnego dnia po dacie określonego zdarzenia. Termin nie może być krótszy niż jeden miesiąc i dłuższy niż sześć miesięcy.
2. Przed rozpoczęciem roku kalendarzowego dyrektor wykonawczy określa dni, w których Urząd nie przyjmuje dokumentów lub w których przesyłki zwykle nie są doręczane w miejscu siedziby Urzędu.

3. W przypadku ogólnej przerwy w dostarczaniu przesyłek pocztowych w państwie członkowskim, w którym Urząd ma swoją siedzibę, lub w przypadku faktycznej przerwy w połączeniu Urzędu z dopuszczonymi elektronicznymi środkami komunikacji dyrektor wykonawczy określa długość tej przerwy.

4. Jeżeli nadzwyczajne zdarzenia, takie jak klęska żywiołowa lub strajk, spowodują przerwę lub zakłócenia w prawidłowej komunikacji między stronami postępowania a Urzędem lub odwrotnie, dyrektor wykonawczy może ustalić, że w przypadku stron postępowania, które mają swoje miejsce zamieszkania lub swoją siedzibę statutową w tym państwie członkowskim lub które wyznaczyły pełnomocników mających swoje miejsce prowadzenia działalności w tym państwie członkowskim, wszystkie terminy, które w normalnych okolicznościach upłynęłyby w dniu lub po dniu zaistnienia takiego zdarzenia, które zostało stwierdzone przez dyrektora wykonawczego, zostają przedłużone do dnia wyznaczonego przez dyrektora wykonawczego. Wyznaczając ten dzień, dyrektor wykonawczy ocenia, kiedy nadzwyczajne zdarzenia ustaną. Jeżeli zdarzenie dotyczy siedziby Urzędu, dyrektor wykonawczy wyraźnie wskazuje, że przedłużenie terminu dotyczy wszystkich stron postępowania.

5. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających szczegóły dotyczące sposobu obliczania i długości terminów.

Artykuł 79d

Sprostowanie błędów i oczywistych omyłek

1. Urząd – z własnej inicjatywy lub na wniosek strony – poprawia wszystkie błędy językowe lub błędy pisarskie i oczywiste omyłki w swoich decyzjach lub błędy techniczne popełnione przez siebie przy rejestracji znaku towarowego lub publikacji tej rejestracji.

2. W przypadku gdy o sprostowanie błędów popełnionych przy rejestracji znaku towarowego lub publikacji rejestracji wnosi właściciel, art. 48a stosuje się odpowiednio.

3. Urząd publikuje sprostowanie błędów popełnionych przy rejestracji znaku towarowego i publikacji rejestracji.”;

74) art. 80 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 80

Wykreślenie wpisu i uchylenie decyzji

1. W przypadku gdy Urząd dokonał wpisu do rejestru lub podjął decyzję dotkniętą oczywistym błędem popełnionym przez Urząd, wykreśla dany wpis lub uchyla daną decyzję. Jeżeli jest tylko jedna strona postępowania, której praw dotyczy wpis do rejestru lub czynność, wówczas dokonuje się wykreślenia wpisu lub uchyla się decyzję nawet wówczas, gdy błąd ten nie był oczywisty dla strony.

2. Wykreślenia lub uchylenia, o których mowa w ust. 1, dokonuje z urzędu lub na wniosek strony postępowania departament, który dokonał wpisu lub wydał decyzję. Wykreślenia wpisu w rejestrze lub uchylenia decyzji dokonuje się w terminie jednego roku od daty wpisu do rejestru lub od daty wydania decyzji, po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron postępowania i wszystkich właścicieli praw do danego unijnego znaku towarowego, które wpisano do rejestru. Urząd prowadzi rejestr wszystkich takich wykreśleń lub uchyleń.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających procedurę uchylecia decyzji lub wykreślenia wpisu w rejestrze.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla prawa stron do wniesienia odwołania zgodnie z art. 58 i 65 ani nie wpływa na możliwość sprostowania błędów i oczywistych omyłek zgodnie z art. 79d. W przypadku wniesienia odwołania od decyzji Urzędu zawierającej błąd postępowanie odwoławcze staje się bezprzedmiotowe po uchyleniu przez Urząd jego decyzji zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. W takim przypadku stronie wnoszącej odwołanie zwraca się opłatę za odwołanie.”;

75) w art. 82 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niniejszego artykułu nie stosuje się do terminów określonych w art. 27, art. 29 ust. 1, art. 33 ust. 1, art. 36 ust. 2, art. 41 ust. 1 i 3, art. 47 ust. 3, art. 60, art. 65 ust. 5, art. 81 ust. 2 i art. 112, do terminów określonych w ust. 1 niniejszego artykułu ani do terminu zastrzeżenia starszeństwa zgodnie z art. 34 po dokonaniu zgłoszenia.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli Urząd uwzględni wniosek, skutki niedochowania terminu zostają zniesione. Jeżeli między upływem tego terminu a złożeniem wniosku o kontynuację postępowania wydana zostanie decyzja, departament właściwy do podjęcia decyzji w sprawie uchybionej czynności weryfikuje tę decyzję i zmienia ją, w przypadku gdy samo dopełnienie uchybionej czynności jest wystarczające. Jeżeli w wyniku weryfikacji Urząd stwierdzi, że nie jest konieczna zmiana pierwotnej decyzji, potwierdza tę decyzję na piśmie.”;

76) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 82a

Przerwanie postępowania

1. Postępowanie przed Urzędem przerywa:

- a) śmierć lub brak zdolności do czynności prawnych zgłaszającego lub właściciela unijnego znaku towarowego, lub osoby upoważnionej na mocy prawa krajowego do działania w jego imieniu. O ile śmierć lub brak zdolności do czynności prawnych nie wpływają na uprawnienia pełnomocnika wyznaczonego na mocy art. 93, przerwa postępowania następuje jedynie na wniosek takiego pełnomocnika;
- b) przeszkoda prawna uniemożliwiająca zgłaszającemu lub właścicielowi unijnego znaku towarowego kontynuowanie postępowania przed Urzędem, wynikająca z postępowania sądowego skierowanego do jego majątku;
- c) śmierć lub brak zdolności do czynności prawnych pełnomocnika zgłaszającego lub właściciela unijnego znaku towarowego, lub przeszkoda prawna uniemożliwiająca temu pełnomocnikowi kontynuowanie postępowania przed Urzędem, wynikająca z postępowania sądowego skierowanego do jego majątku.

2. Postępowanie przed Urzędem podejmuje się natychmiast po ustaleniu tożsamości osoby uprawnionej do kontynuowania postępowania.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających szczegółowe uregulowania dotyczące podjęcia postępowania przed Urzędem.”;

77) art. 83 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 83

Odesłanie do zasad ogólnych

W przypadku braku przepisów proceduralnych w niniejszym rozporządzeniu lub w aktach przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia Urząd bierze pod uwagę zasady prawa procesowego uznane powszechnie w państwach członkowskich.”;

78) w art. 85 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Strona przegrywająca w postępowaniu w sprawie sprzeciwu, postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia, postępowaniu w sprawie unieważnienia lub postępowaniu odwoławczym pokrywa opłaty uiszczone przez drugą stronę. Bez uszczerbku dla art. 119 ust. 6 strona przegrywająca pokrywa także wszystkie istotne dla postępowania koszty poniesione przez drugą stronę, łącznie z kosztami podróży i diet oraz wynagrodzeniem pełnomocnika w rozumieniu art. 93 ust. 1, w granicach ustalonych dla każdej kategorii kosztów w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu. Opłaty pokrywane przez stronę przegrywającą ograniczone są do opłat, które zostały uiszczone przez drugą stronę za sprzeciw, wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie unijnego znaku towarowego lub za odwołanie.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„1a. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające maksymalne stawki kosztów istotnych dla postępowania i faktycznie poniesionych przez stronę wygrywającą. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.

Określając takie kwoty w odniesieniu do kosztów podróży i diet Komisja uwzględni odległość między miejscem zamieszkania lub miejscem prowadzenia działalności strony, pełnomocnika lub świadka, lub biegłego a miejscem, w którym odbywa się postępowanie ustne, etap procedury, na którym koszty są ponoszone, oraz, w odniesieniu do kosztów pełnomocnictwa w rozumieniu art. 93 ust. 1, potrzebę zapewnienia, aby obowiązek pokrycia kosztów nie był nadużywany przez stronę przeciwną ze względów taktycznych. Diety oblicza się zgodnie z regulaminem pracowniczym urzędników Unii i warunkami zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej) ustanowionymi rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68 (*).

Strona przegrywająca pokrywa koszty tylko jednej strony wnoszącej sprzeciw i, w stosownych przypadkach, tylko jednego pełnomocnika.

(*) Dz.U. L 56 z 4.3.1968, s. 1. Polskie wydanie specjalne, rozdział 1, tom 2, s. 5.”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wydział Sprzeciwów, Wydział Unieważnień lub izba odwoławcza ustalają wysokość kosztów należnych na podstawie ust. 1–5 niniejszego artykułu, jeżeli koszty te ograniczają się do opłaty na rzecz Urzędu i kosztów zastępstwa procesowego. W każdym innym przypadku sekretariat izby odwoławczej lub pracownik Wydziału Sprzeciwów lub Wydziału Unieważnień określa, na wniosek, kwotę kosztów podlegających zwrotowi. Wniosek jest dopuszczalny jedynie w terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym decyzja stanowiąca podstawę ustalenia kosztów stała się ostateczna, i dołącza się do niego zestawienie kosztów i dokumenty potwierdzające. W przypadku kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z art. 93 ust. 1 wystarczające jest oświadczenie pełnomocnika, że koszty te zostały poniesione. W przypadku pozostałych kosztów wystarczające jest ich uprawdopodobnienie. W przypadku gdy kwotę kosztów ustala się zgodnie ze zdaniem pierwszym niniejszego ustępu, koszty zastępstwa procesowego ustala się na poziomie określonym w akcie przyjętym zgodnie z ust. 1a niniejszego artykułu i bez względu na to, czy zostały faktycznie poniesione.”;

d) dodaje się następujący ustęp:

„7. Decyzja ustalająca koszty, zawierająca uzasadnienie, może zostać zweryfikowana decyzją Wydziału Sprzeciwów, Wydziału Unieważnień lub izby odwoławczej na wniosek złożony w terminie jednego miesiąca od dnia doręczenia decyzji ustalającej koszty. Wniosek uznaje się za złożony z chwilą uiszczenia opłaty za weryfikację kwoty kosztów. Wydział Sprzeciwów, Wydział Unieważnień lub izba odwoławcza, w zależności od przypadku, wydaje decyzję w sprawie wniosku o weryfikację decyzji ustalającej koszty bez przeprowadzania postępowania ustnego.”;

79) art. 86 ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Każde państwo członkowskie wyznacza jeden organ odpowiedzialny za sprawdzanie autentyczności decyzji, o której mowa w ust. 1, i przekazuje jego dane kontaktowe Urzędowi, Trybunałowi Sprawiedliwości oraz Komisji. Organ ten nadaje decyzji klauzulę wykonalności, przy czym sprawdzenie autentyczności decyzji jest jedną formalnością.”;

80) art. 87 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 87

Rejestr unijnych znaków towarowych

1. Urząd prowadzi rejestr unijnych znaków towarowych i aktualizuje go.
2. Rejestr zawiera następujące wpisy dotyczące zgłoszeń i rejestracji unijnego znaku towarowego:
 - a) data zgłoszenia;
 - b) numer akt zgłoszenia;

- c) data opublikowania zgłoszenia;
 - d) imię i nazwisko lub nazwa oraz adres zgłaszającego;
 - e) imię i nazwisko oraz adres prowadzenia działalności pełnomocnika innego niż ten, o którym mowa w art. 92 ust. 3 zdanie pierwsze;
 - f) przedstawienie znaku ze wskazaniem jego charakteru, a w stosownych przypadkach – opis znaku;
 - g) wskazanie towarów i usług przez podanie ich nazw;
 - h) dane dotyczące zastrzeżenia pierwszeństwa zgodnie z art. 30;
 - i) dane dotyczące zastrzeżenia pierwszeństwa z wystawienia zgodnie z art. 33;
 - j) dane dotyczące zastrzeżenia starszeństwa wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego, jak określono w art. 34;
 - k) oświadczenie, że w następstwie używania znak uzyskał charakter odróżniający zgodnie z art. 7 ust. 3;
 - l) wskazanie, że znak jest znakiem wspólnym;
 - m) wskazanie, że znak jest znakiem certyfikującym;
 - n) język złożonego zgłoszenia oraz drugi język wskazany przez zgłaszającego w jego zgłoszeniu zgodnie z art. 119 ust. 3;
 - o) data rejestracji znaku w rejestrze oraz numer rejestracji;
 - p) oświadczenie, że zgłoszenie jest następstwem przekształcenia rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię, zgodnie z art. 161 niniejszego rozporządzenia, wraz z datą rejestracji międzynarodowej na podstawie art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub datą, z którą zostało wpisane rozszerzenie terytorialne na Unię dokonane po rejestracji międzynarodowej na podstawie art. 3ter ust. 2 protokołu madryckiego i, w stosownych przypadkach, wraz z datą pierwszeństwa rejestracji międzynarodowej.
3. Rejestr zawiera także następujące wpisy, wraz z datą dokonania takiego wpisu:
- a) zmiana imienia i nazwiska lub nazwy, adresu lub obywatelstwa właściciela unijnego znaku towarowego lub zmiana państwa, w którym właściciel ma miejsce zamieszkania lub siedzibę, lub prowadzi działalność;
 - b) zmiana imienia i nazwiska lub adresu prowadzenia działalności pełnomocnika innego niż ten, o którym mowa w art. 92 ust. 3 zdanie pierwsze;
 - c) w przypadku ustanowienia nowego pełnomocnika – jego imię i nazwisko oraz adres prowadzenia działalności;
 - d) zmiana znaku zgodnie z art. 43 i 48 oraz sprostowanie błędów;
 - e) odnotowanie zmiany regulaminu używania znaku wspólnego zgodnie z art. 71;
 - f) dane dotyczące zastrzeżenia starszeństwa wcześniej zarejestrowanego znaku towarowego, jak określono w art. 34, zgodnie z art. 35;
 - g) przeniesienia całkowite lub częściowe zgodnie z art. 17;
 - h) ustanowienie lub przeniesienie prawa rzeczowego zgodnie z art. 19 oraz rodzaj prawa rzeczowego;
 - i) wszczęcie egzekucji zgodnie z art. 20 i objęcie postępowaniem upadłościowym zgodnie z art. 21;
 - j) udzielenie lub przeniesienie licencji zgodnie z art. 22 i, w stosownych przypadkach, rodzaj licencji;
 - k) przedłużenie rejestracji zgodnie z art. 47, data, z którą staje się ono skuteczne, i wszelkie ograniczenia zgodnie z art. 47 ust. 4;

- l) wzmianka o stwierdzeniu wygaśnięcia rejestracji zgodnie z art. 47;
 - m) oświadczenie o wycofaniu lub o zrzeczeniu się przez właściciela znaku zgodnie z odpowiednio art. 43 i 50;
 - n) data wniesienia i dane dotyczące: sprzeciwu zgodnie z art. 41, wniosku zgodnie z art. 56 lub roszczenia wzajemnego zgodnie z art. 100 ust. 4 o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie, lub odwołania zgodnie z art. 60;
 - o) data i treść decyzji w sprawie sprzeciwu lub wniosku, lub roszczenia wzajemnego zgodnie z art. 57 ust. 6 lub art. 100 ust. 6 zdanie trzecie, lub decyzji w sprawie odwołania zgodnie z art. 64;
 - p) wzmianka o otrzymaniu wniosku o konwersję zgodnie z art. 113 ust. 2;
 - q) wykreślenie pełnomocnika wpisanego zgodnie z ust. 2 lit. e) niniejszego artykułu;
 - r) wykreślenie starszeństwa znaku krajowego;
 - s) zmiana lub wykreślenie z rejestru danych, o których mowa w lit. h), i) i j) niniejszego ustępu;
 - t) zastąpienie unijnego znaku towarowego rejestracją międzynarodową zgodnie z art. 157;
 - u) data i numer rejestracji międzynarodowych opartych na zgłoszeniu unijnego znaku towarowego, który został zarejestrowany jako unijny znak towarowy zgodnie z art. 148 ust. 1;
 - v) data i numer rejestracji międzynarodowych opartych na unijnym znaku towarowym zgodnie z art. 148 ust. 2;
 - w) podział zgłoszenia zgodnie z art. 44 i podział rejestracji zgodnie z art. 49 wraz z danymi, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, w odniesieniu do wydzielonej rejestracji, a także wykaz towarów i usług pierwotnej rejestracji ze zmianami;
 - x) uchylenie decyzji lub wykreślenie wpisu w rejestrze zgodnie z art. 80, w przypadku gdy uchylenie lub wykreślenie dotyczy odpowiednio decyzji lub wpisu, które zostały opublikowane;
 - y) odnotowanie zmiany regulaminu używania znaku certyfikującego zgodnie z art. 74f.
4. Dyrektor wykonawczy może postanowić, że w rejestrze umieszcza się inne wpisy niż te, o których mowa w ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, z zastrzeżeniem art. 123 ust. 4.
5. Rejestr może być prowadzony w formie elektronicznej. Urząd zbiera, organizuje, upublicznia i przechowuje dane, o których mowa w ust. 2 i 3, w tym dane osobowe, na potrzeby określone w ust. 9. Urząd zapewnia, aby rejestr był dostępny publicznie do wglądu w przystępny sposób.
6. Właściciela unijnego znaku towarowego zawiadamia się o każdej zmianie w rejestrze.
7. Urząd wydaje – na wniosek i za opłatą – uwierzytelnione lub niewuierzytelnione wyciągi z rejestru.
8. Dane dotyczące wpisów wymienionych w ust. 2 i 3, w tym dane osobowe, przetwarzane są w celu:
- a) administrowania zgłoszeniami lub rejestracjami, jak określono w niniejszym rozporządzeniu i aktach przyjętych na jego podstawie;
 - b) prowadzenia rejestru publicznego udostępnianego do wglądu i w celu pozyskiwania informacji organom publicznym i podmiotom gospodarczym, aby umożliwić im wykonywanie praw przyznanych na mocy niniejszego rozporządzenia i uzyskanie wiedzy o istnieniu wcześniejszych praw należących do osób trzecich; oraz

- c) sporządzania sprawozdań i statystyk umożliwiających Urzędowi optymalizowanie swojego działania i poprawę funkcjonowania systemu.

9. Wszystkie dane, w tym dane osobowe dotyczące wpisów w ust. 2 i 3, uważa się za dane leżące w interesie publicznym, do których osoby trzecie mogą mieć dostęp. Ze względu na pewność prawa wpisy w rejestrze przechowuje się bezterminowo.”;

81) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 87a

Baza danych

1. Urząd zobowiązany jest – oprócz prowadzenia rejestru w rozumieniu art. 87 – do zbierania i przechowania w elektronicznej bazie danych wszystkich danych dostarczonych przez zgłaszających lub inne strony postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego rozporządzenia lub aktów przyjętych na jego podstawie.

2. Elektroniczna baza danych może zawierać dane osobowe wykraczające poza dane zawarte w rejestrze zgodnie z art. 87, w zakresie w jakim takie dane są wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia lub aktów przyjętych na jego podstawie. Zbieranie, przechowywanie i przetwarzanie takich danych służy do:

- a) administrowania zgłoszeniami lub rejestracjami, jak określono w niniejszym rozporządzeniu i aktach przyjętych na jego podstawie;
- b) udostępniania informacji niezbędnych do łatwiejszego i bardziej skutecznego prowadzenia odpowiednich postępowań;
- c) komunikowania się ze zgłaszającymi i innymi stronami postępowania;
- d) sporządzania sprawozdań i statystyk umożliwiających Urzędowi optymalizowanie swojego działania i poprawę funkcjonowania systemu.

3. Dyrektor wykonawczy określa warunki dostępu do elektronicznej bazy danych i sposób, w jaki można udostępniać jej zawartość, z wyjątkiem danych osobowych, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, ale wraz z danymi wymienionymi w art. 87, do odczytu maszynowego, w tym opłaty za taki dostęp.

4. Dostęp do danych osobowych, o których mowa w ust. 2, jest ograniczony i nie udostępnia się takich danych publicznie bez wyraźnej zgody zainteresowanej strony.

5. Wszystkie dane przechowuje się bezterminowo. Zainteresowana strona może jednakże wnieść o usunięcie wszelkich danych osobowych z bazy danych po 18 miesiącach od wygaśnięcia znaku towarowego lub zakończenia odpowiedniej procedury *inter partes*. Zainteresowana strona jest uprawniona do uzyskania w dowolnym momencie sprostowania niedokładnych lub błędnych danych.

Artykuł 87b

Dostęp on-line do decyzji

1. Decyzje Urzędu są udostępniane publicznie *on-line* do celów informacji i konsultacji w trosce o przejrzystość i przewidywalność. Każda strona postępowania, w wyniku którego wydana została decyzja, może wnieść o usunięcie wszelkich danych osobowych zawartych w tej decyzji.

2. Urząd może zapewnić dostęp *on-line* do wyroków sądów krajowych i sądów Unii związanych z jego zadaniem w zakresie upowszechniania wiedzy o kwestiach własności intelektualnej oraz promocji konwergencji praktyk. Urząd respektuje warunki pierwotnej publikacji w odniesieniu do danych osobowych.”;

82) art. 88 otrzymuje brzmienie:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy akta są przedmiotem wglądu zgodnie z ust. 2 lub 3 niniejszego artykułu, dokumenty dotyczące wyłączenia lub wniosku o wyłączenie zgodnie z art. 137, projekty decyzji i opinii oraz wszelkie inne dokumenty wewnętrzne wykorzystane do przygotowania decyzji i opinii, a także część akt, w przypadku której strona zainteresowana wykazała szczególny interes odnośnie do zachowania ich w poufności, zanim złożono wniosek o wgląd do akt, mogą być nieudostępnione, chyba że wgląd w taką część akt jest uzasadniony nadrzędnymi uzasadnionymi interesami strony wnoszącej o wgląd.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„5. Wgląd do akt zgłoszeń unijnych znaków towarowych oraz akt zarejestrowanych unijnych znaków towarowych dotyczy dokumentów oryginalnych lub kopii tych dokumentów, lub środków technicznych przechowywania tych danych, w przypadku gdy akta są w ten sposób przechowywane. Dyrektor wykonawczy określa sposób wglądu do akt.

6. W przypadku gdy wgląd do akt odbywa się w sposób przewidziany w ust. 7, wniosek o wgląd do akt uznaje się za wniesiony z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty. Nie uiszcza się opłaty w przypadku dostępu *on-line* do technicznych środków przechowywania.

7. Wgląd do akt odbywa się w siedzibie Urzędu. Wgląd do akt może być zrealizowany przez wydanie, na wniosek, kopii dokumentów znajdujących się w aktach. Wydanie takich kopii jest uzależnione od uiszczenia opłaty. Urząd wydaje – na wniosek i za opłatą – uwierzytelnione lub niewwierzytelnione kopie zgłoszenia unijnego znaku towarowego.

8. Wgląd do prowadzonych przez Urząd akt dotyczących rejestracji międzynarodowych wskazujących Unię można uzyskać, na wniosek, począwszy od daty publikacji, o której mowa w art. 152 ust. 1, zgodnie z warunkami określonymi w ust. 1, 3 i 4 niniejszego artykułu.

9. Z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w ust. 4 Urząd może, na wniosek, przekazać informacje z wszelkich akt zgłoszonego lub zarejestrowanego unijnego znaku towarowego, pod warunkiem że została uiszczona opłata. Urząd może jednak wymagać, by skorzystano z możliwości uzyskania bezpośredniego wglądu do akt, jeżeli uzna to za właściwe ze względu na ilość informacji do przekazania.”;

83) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 88a

Przechowywanie akt

1. Urząd przechowuje akta wszelkich procedur odnoszących się do zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub do rejestracji unijnego znaku towarowego. Dyrektor wykonawczy określa formę, w jakiej te akta są przechowywane.

2. W przypadku gdy akta przechowywane są w formacie elektronicznym są one lub ich kopie zapasowe przechowywane przez czas nieokreślony. Oryginalne dokumenty złożone przez strony postępowania i stanowiące podstawę takich akt elektronicznych są niszczone po upływie okresu następującego po ich otrzymaniu przez Urząd, który to okres ustala dyrektor wykonawczy.

3. W przypadku gdy i w zakresie, w jakim akta lub ich części przechowywane są w formie innej niż elektroniczna, dokumenty lub dowody wchodzące w skład tych akt przechowuje się przez okres co najmniej pięciu lat od końca roku, w którym zgłoszenie odrzucono lub wycofano, lub uznano za wycofane, rejestracja unijnego znaku towarowego wygasa całkowicie zgodnie z art. 47, zarejestrowano całkowite zrzeczenie się unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 50 lub całkowicie usunięto unijny znak towarowy z rejestru zgodnie z art. 57 ust. 6 lub art. 100 ust. 6.”;

84) art. 89 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 89

Publikacje okresowe

1. Urząd publikuje okresowo:

- a) Biuletyn Znaków Towarowych Unii Europejskiej zawierający publikację zgłoszeń oraz wpisów w rejestrze, jak również inne dane dotyczące zgłoszeń lub rejestracji unijnych znaków towarowych, których publikacja jest wymagana przez niniejsze rozporządzenie lub akty przyjęte na jego podstawie;
- b) Dziennik Urzędowy Urzędu zawierający powiadomienia i informacje ogólne dyrektora wykonawczego, a także wszelkie inne informacje istotne dla niniejszego rozporządzenia lub dla jego stosowania.

Publikacje, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a) i b), mogą być dokonywane w formie elektronicznej.

2. Biuletyn Znaków Towarowych Unii Europejskiej jest publikowany w sposób określony przez dyrektora wykonawczego, który określa również częstotliwość jego publikacji.

3. Dziennik Urzędowy Urzędu publikowany jest w językach Urzędu. Dyrektor wykonawczy może jednak określić, że niektóre elementy publikowane są w Dzienniku Urzędowym Urzędu we wszystkich językach urzędowych Unii.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

- a) datę, którą należy uznać za datę publikacji w Biuletynie Znaków Towarowych Unii Europejskiej;
- b) sposób publikacji wpisów dotyczących rejestracji znaku towarowego, które nie zawierają zmian w stosunku do opublikowanego zgłoszenia;
- c) formy, w jakich wydania Dziennika Urzędowego Urzędu można udostępniać publicznie.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

85) w art. 90 wprowadza się następujące zmiany:

- a) przed akapitem pierwszym dodaje się liczbę „1.”;
- b) dodaje się następujące ustępy:

„2. Urząd nie pobiera opłat za przekazanie informacji ani za udostępnienie akt do wglądu.

3. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe uregulowania dotyczące sposobu wymiany informacji między Urzędem a organami państw członkowskich i udostępniania akt do wglądu, z uwzględnieniem ograniczeń, którym podlega wgląd do akt dotyczących zgłoszeń lub rejestracji unijnego znaku towarowego, zgodnie z art. 88, w przypadku udostępniania ich do wglądu osobom trzecim. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

86) art. 92 ust. 2–4 otrzymują brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla ust. 3 zdanie drugie niniejszego artykułu osoby fizyczne lub prawne, które nie mają miejsca zamieszkania lub głównego miejsca prowadzenia działalności lub rzeczywistego i poważnego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego w Europejskim Obszarze Gospodarczym, są reprezentowane przed Urzędem zgodnie z art. 93 ust. 1 we wszystkich postępowaniach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem dokonania zgłoszenia unijnego znaku towarowego.

3. Osoby fizyczne lub prawne, które mają stałe miejsce zamieszkania lub główne miejsce prowadzenia działalności lub rzeczywiste i poważne przedsiębiorstwo przemysłowe lub handlowe w Europejskim Obszarze Gospodarczym, mogą być reprezentowane przed Urzędem przez pracownika. Pracownik osoby prawnej, do którego stosuje się niniejszy ustęp, może również reprezentować inne osoby prawne, które mają powiązania gospodarcze z tą osobą prawną, nawet jeśli te inne osoby prawne nie mają siedziby, głównego miejsca prowadzenia działalności ani rzeczywistego i poważnego przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego w Europejskim Obszarze Gospodarczym. Pracownicy, którzy reprezentują osoby – w rozumieniu niniejszego ustępu – składają, na żądanie Urzędu lub, w odpowiednich przypadkach, strony postępowania, podpisany dokument pełnomocnictwa do złożenia w aktach.

4. W przypadku działających wspólnie zgłaszających lub osób trzecich ustanawia się wspólnego pełnomocnika.”;

87) w art. 93 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Osoby fizyczne lub prawne mogą być reprezentowane przed Urzędem wyłącznie przez:

- a) osobę wykonującą zawód prawnika mającą odpowiednie kwalifikacje w jednym z państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego, posiadającą miejsce prowadzenia działalności na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego, w zakresie, w jakim jest ona uprawniona w ramach danego państwa członkowskiego do występowania jako pełnomocnik w sprawach dotyczących znaków towarowych;
- b) zawodowych pełnomocników, których imiona i nazwiska znajdują się na liście prowadzonej w tym celu przez Urząd.

Pełnomocnicy działający przed Urzędem składają – na wniosek Urzędu lub, w stosownych przypadkach, na wniosek drugiej strony postępowania – podpisany dokument pełnomocnictwa do złożenia w aktach.

2. Na listę zawodowych pełnomocników może być wpisana każda osoba fizyczna, która:

- a) ma obywatelstwo jednego z państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego;
- b) ma miejsce prowadzenia działalności lub zatrudnienia w Europejskim Obszarze Gospodarczym;
- c) jest uprawniona do reprezentowania osób fizycznych lub prawnych w sprawach dotyczących znaków towarowych przed Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub przed centralnym urzędem zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwie członkowskim Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Jeżeli w danym państwie uprawnienie takie nie jest uwarunkowane wymogiem posiadania specjalnych kwalifikacji zawodowych, osoby wnoszące o wpisanie na listę Urzędu, które występują w sprawach dotyczących znaków towarowych przed Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub przed centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w tym państwie, muszą działać regularnie w tym zakresie przez okres co najmniej pięciu lat. Jednakże od osób, których kwalifikacje zawodowe w zakresie reprezentowania osób fizycznych lub prawnych w sprawach znaków towarowych przed Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu lub przed centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej są uznawane oficjalnie zgodnie z przepisami ustanowionym przez dane państwo, nie wymaga się, by wykonywały one zawód.”;

b) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Dyrektor wykonawczy może przyznać odstępstwo od:

- a) wymogu określonego w ust. 2 lit. c) zdanie drugie, jeżeli wnioskodawca udowodni, że zdobył wymagane kwalifikacje w inny sposób;
- b) wymogu określonego w ust. 2 lit. a) w przypadku wysoko wykwalifikowanych specjalistów, pod warunkiem spełnienia wymogów określonych w ust. 2 lit. b) i c).

5. Dana osoba może zostać usunięta z listy zawodowych pełnomocników na swój wniosek lub w momencie utraty zdolności do występowania w charakterze pełnomocnika. Zmiany listy zawodowych pełnomocników publikowane są w Dzienniku Urzędowym Urzędu.”;

88) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 93a

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a, określających:

- a) warunki i procedurę wyznaczania wspólnego pełnomocnika, o którym mowa w art. 92 ust. 4;
- b) warunki, na jakich pracownicy, o których mowa w art. 92 ust. 3, i zawodowi pełnomocnicy, o których mowa w art. 93 ust. 1, muszą złożyć w Urzędzie podpisany dokument pełnomocnictwa, aby móc podjąć się reprezentacji, oraz treść tego pełnomocnictwa;
- c) okoliczności, w których dana osoba może zostać usunięta z listy zawodowych pełnomocników, o której mowa w art. 93 ust. 5.”;

89) w tytule X tytuł sekcji 1 otrzymuje brzmienie:

„Stosowanie przepisów prawa Unii w sprawie jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych”;

90) w art. 94 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Stosowanie przepisów prawa Unii w sprawie jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych”;

b) w ust. 1 wyrażenie „postanowienia rozporządzenia (WE) nr 44/2001” zastępuje się wyrażeniem „przepisy prawa Unii w sprawie jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych” i wprowadza się konieczne zmiany gramatyczne;

c) dodaje się następujący ustęp:

„3. W niniejszym rozporządzeniu odesłania do rozporządzenia (WE) nr 44/2001 obejmują w stosownych przypadkach Umowę pomiędzy Wspólnotą Europejską a Królestwem Danii w sprawie właściwości sądów oraz uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych sporządzoną w dniu 19 października 2005 r.”;

91) w art. 96 lit. c) wyrażenie „art. 9 ust. 3 zdanie drugie” zastępuje się wyrażeniem „art. 9b ust. 2”;

92) art. 99 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W powództwach, o których mowa w art. 96 lit. a) i c), zarzut odnoszący się do stwierdzenia wygaśnięcia unijnego znaku towarowego, podniesiony drogą inną niż roszczenie wzajemne, jest dopuszczalny, jeżeli pozwany twierdzi, że w momencie wniesienia powództwa o naruszenie istniała możliwość stwierdzenia wygaśnięcia unijnego znaku towarowego z powodu braku rzeczywistego używania.”;

93) w art. 100 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Sąd w sprawach unijnych znaków towarowych, do którego zostało zgłoszone roszczenie wzajemne o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie unijnego znaku towarowego, nie rozpatruje roszczenia wzajemnego, dopóki zainteresowana strona lub sam sąd nie zawiadomi Urzędu o dacie, z jaką roszczenie wzajemne zostało zgłoszone. Urząd odnotowuje tę informację w rejestrze. Jeżeli przed zgłoszeniem roszczenia wzajemnego w Urzędzie złożono wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie unijnego znaku towarowego, Urząd informuje o tym sąd, który zawiesza postępowanie zgodnie z art. 104 ust. 1 do momentu podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie wniosku lub do momentu wycofania wniosku.”;

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W przypadku gdy sąd w sprawach unijnych znaków towarowych wydał orzeczenie, które stało się prawomocne, w sprawie roszczenia wzajemnego o stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie unijnego znaku towarowego, kopia orzeczenia przekazywana jest niezwłocznie Urzędowi przez sąd lub przez którąkolwiek ze stron postępowania krajowego. Urząd lub każda inna zainteresowana strona może zażądać informacji na temat takiego przekazania. Urząd odnotowuje wzmiankę o orzeczeniu w rejestrze i podejmuje niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z jego rozstrzygnięciem.”;

94) art. 101 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. We wszystkich sprawach dotyczących znaków towarowych nieobjętych niniejszym rozporządzeniem odpowiedni sąd w sprawach unijnych znaków towarowych stosuje prawo krajowe mające zastosowanie.”;

95) art. 102 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sąd w sprawach unijnych znaków towarowych może również stosować środki lub zarządzenia dostępne na podstawie prawa mającego zastosowanie, jakie uzna za właściwe w okolicznościach danej sprawy.”;

96) uchyla się tytuł „Sekcja 4. Przepisy przejściowe” i art. 108;

97) art. 113 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 113

Złożenie, publikacja i przekazanie wniosku o konwersję

1. Wniosek o konwersję składa się w Urzędzie w odpowiednim terminie zgodnie z art. 112 ust. 4, 5 lub 6 i zawiera on wskazanie podstaw konwersji zgodnie z art. 112 ust. 1 lit. a) lub b), państw członkowskich, w odniesieniu do których wnosi się o konwersję, oraz towarów i usług podlegających konwersji. W przypadku gdy wniosek o konwersję zostaje złożony w następstwie nieprzedłużenia rejestracji, okres trzech miesięcy przewidziany w art. 112 ust. 5 rozpoczyna bieg następnego dnia po ostatnim dniu, w którym może zostać złożony wniosek o przedłużenie zgodnie art. 47 ust. 3. Wniosek o konwersję uznaje się za złożony z chwilą uiszczenia opłaty za konwersję.

2. W przypadku gdy konwersja dotyczy zgłoszenia unijnego znaku towarowego, które zostało już opublikowane, lub gdy wniosek o konwersję dotyczy unijnego znaku towarowego, otrzymanie każdego takiego wniosku jest odnotowywane w rejestrze, a wniosek o konwersję jest publikowany.

3. Urząd sprawdza, czy wniosek o konwersję spełnia warunki określone w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w art. 112 ust. 1, 2, 4, 5 i 6 oraz w ust. 1 niniejszego artykułu, a także warunki formalne określone w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu. Jeżeli warunki dotyczące wniosku nie są spełnione, Urząd powiadamia wnioskodawcę o stwierdzonych brakach. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca wniosek o konwersję. W przypadku gdy zastosowanie ma art. 112 ust. 2, Urząd odrzuca wniosek o konwersję z powodu niedopuszczalności jedynie w stosunku do tych państw członkowskich, w odniesieniu do których konwersja nie może mieć miejsca na mocy tego przepisu. W przypadku gdy opłata za konwersję nie została uiszczona w odpowiednim terminie trzech miesięcy zgodnie z art. 112 ust. 4, 5 lub 6, Urząd powiadamia wnioskodawcę, że wniosek o konwersję uważa się za niezłożony.

4. Jeżeli Urząd lub sąd w sprawach unijnych znaków towarowych odrzucił zgłoszenie unijnego znaku towarowego lub unieważnił unijny znak towarowy w oparciu o bezwzględne podstawy dotyczące języka jednego z państw członkowskich, konwersja nie może mieć miejsca na podstawie art. 112 ust. 2 w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich, w których język ten jest jednym z języków urzędowych. Jeżeli Urząd lub sąd w sprawach unijnych znaków towarowych odrzucił zgłoszenie unijnego znaku towarowego lub unieważnił unijny znak towarowy w oparciu o bezwzględne podstawy mające zastosowanie w całej Unii lub z powodu wcześniejszego unijnego znaku towarowego lub innego prawa własności przemysłowej Unii, konwersja nie może mieć miejsca na podstawie art. 112 ust. 2 w odniesieniu do wszystkich państw członkowskich.

5. W przypadku gdy wniosek o konwersję spełnia wymogi, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, Urząd przekazuje wniosek o konwersję oraz dane, o których mowa w art. 84 ust. 2, centralnym urzędowi zajmującym się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym Urzędowi Własności Intelektualnej Państw Beneluksu, w odniesieniu do których stwierdzono dopuszczalność wniosku. Urząd powiadamia wnioskodawcę o dacie przekazania wniosku.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

- a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o konwersję zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub zarejestrowanego unijnego znaku towarowego na zgłoszenie krajowego znaku towarowego zgodnie z ust. 1;
- b) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać publikacja wniosku o konwersję zgodnie z ust. 2.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

98) art. 114 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgłoszenie unijnego znaku towarowego lub unijny znak towarowy przekazane zgodnie z art. 113 nie mogą być poddane formalnym wymogom ustawodawstwa krajowego, które są różne od lub dodatkowe w stosunku do przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu lub w aktach przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.”;

99) art. 115 ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Urząd jest agencją Unii.”;

100) art. 116 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Bez uszczerbku dla ust. 1 Urząd może korzystać z oddelegowanych ekspertów krajowych lub innych pracowników niezatrudnionych przez Urząd. Zarząd przyjmuje decyzję ustanawiającą zasady delegowania ekspertów krajowych do Urzędu.”;

101) w art. 117 wyrazy „Do Urzędu” zastępuje się wyrazami „Do Urzędu i jego pracowników”;

102) w art. 119 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Sprzeciw oraz wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie składa się w jednym z języków Urzędu.”;

b) dodaje się następujący ustęp:

„5a. Bez uszczerbku dla ust. 5:

- a) wszelkie wnioski lub oświadczenia dotyczące zgłoszenia unijnego znaku towarowego można składać w języku użytym do zgłoszenia tego unijnego znaku towarowego lub w drugim języku wskazanym przez zgłaszającego w jego zgłoszeniu;
- b) wszelkie wnioski lub oświadczenia dotyczące zarejestrowanego unijnego znaku towarowego mogą zostać złożone w jednym z języków Urzędu.

Jednak w przypadku gdy zgłoszenie zostaje złożone z użyciem jakiegokolwiek formularza udostępnionego przez Urząd, o których mowa w art. 79b ust. 2, można użyć takich formularzy w dowolnym języku urzędowym Unii, pod warunkiem że formularz, w zakresie elementów tekstowych, jest wypełniony w jednym z języków Urzędu.”;

c) ust. 6 akapit drugi zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Tłumaczenie przedstawia się w terminie jednego miesiąca od upływu terminu do wniesienia sprzeciwu lub złożenia wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie.”;

d) dodaje się następujące ustępy:

„8. Bez uszczerbku dla ust. 4 i 7 i o ile nie przewidziano inaczej, w postępowaniu pisemnym przed Urzędem każda ze stron może posłużyć się dowolnym językiem Urzędu. Jeżeli wybrany język nie jest językiem postępowania, strona musi przedstawić w terminie jednego miesiąca od daty złożenia oryginalnego dokumentu jego tłumaczenie na język postępowania. W przypadku gdy zgłaszający unijny znak towarowy jest jedyną stroną postępowania przed Urzędem, a język użyty do dokonania zgłoszenia unijnego znaku towarowego nie jest jednym z języków Urzędu, można również złożyć tłumaczenie na drugi język wskazany przez zgłaszającego w jego zgłoszeniu.

9. Dyrektor wykonawczy określa sposób poświadczania tłumaczeń.

10. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

a) zakres, w jakim dokumenty potwierdzające, które mają zostać wykorzystane w postępowaniu pisemnym przed Urzędem, można składać w dowolnym języku Unii, oraz konieczność przedstawienia tłumaczenia;

b) wymagane standardy tłumaczeń składanych w Urzędzie.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

103) w art. 120 ust. 1 wyrazy „rozporządzeniu wykonawczym” zastępuje się wyrazami „akcie przyjętym na podstawie niniejszego rozporządzenia”;

104) uchyla się art. 122;

105) art. 123 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 123

Przejrzystość

1. Do dokumentów będących w posiadaniu Urzędu stosuje się rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady (*).

2. Zarząd przyjmuje szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

3. Decyzje podjęte przez Urząd na podstawie art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 mogą być zaskarżone za pośrednictwem Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich lub mogą być przedmiotem skargi do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na warunkach określonych, odpowiednio, w art. 228 i 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

4. Przetwarzanie przez Urząd danych osobowych podlega rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady (**).

(*) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43).

(**) Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).”;

106) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 123a

Przepisy bezpieczeństwa dotyczące ochrony informacji niejawnych oraz szczególnie chronionych informacji jawnych

Urząd stosuje zasady bezpieczeństwa zawarte w przepisach bezpieczeństwa Komisji dotyczących ochrony informacji niejawnych Unii Europejskiej (EUCI) oraz szczególnie chronionych informacji jawnych, zgodnie z decyzjami Komisji (UE, Euratom) 2015/443 (*) i 2015/444 (**). Zasady bezpieczeństwa obejmują, między innymi, przepisy dotyczące wymiany, przetwarzania i przechowywania takich informacji.

(*) Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/443 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie bezpieczeństwa w Komisji (Dz. U. L 72 z 17.3.2015, s. 41).

(**) Decyzja Komisji (UE, Euratom) 2015/444 z dnia 13 marca 2015 r. w sprawie przepisów bezpieczeństwa dotyczących ochrony informacji niejawnych UE (Dz.U. L 72 z 17.3.2015, s. 53).”;

107) w tytule XII dodaje się następującą sekcję:

„SEKCJA 1a

Zadania Urzędu i współpraca w celu promocji konwergencji

Artykuł 123b

Zadania Urzędu

1. Do zadań Urzędu należą:

- a) administrowanie systemem unijnego znaku towarowego ustanowionym w niniejszym rozporządzeniu oraz promocja tego systemu;
- b) administrowanie systemem wzorów Unii Europejskiej ustanowionym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 6/2002 (*) oraz promocja tego systemu;
- c) promocja konwergencji praktyk i narzędzi w dziedzinie znaków towarowych i wzorów we współpracy z centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, w tym z Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu;
- d) zadania, o których mowa w rozporządzeniu (UE) nr 386/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady (**);
- e) zadania powierzone mu na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/28/UE (***)

2. Urząd współpracuje z instytucjami, organami, podmiotami, urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej, organizacjami międzynarodowymi i organizacjami pozarządowymi w odniesieniu do zadań powierzonych mu w ust. 1.

3. Urząd może świadczyć dobrowolne usługi mediacji w celu udzielenia stronom pomocy w polubownym rozstrzygnięciu sporu.

Artykuł 123c

Współpraca w zakresie promocji konwergencji praktyk i narzędzi

1. Urząd i centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu współpracują ze sobą w celu promocji konwergencji praktyk i narzędzi w dziedzinie znaków towarowych i wzorów.

Bez uszczerbku dla ust. 3 współpraca ta obejmuje w szczególności następujące obszary działalności:

- a) opracowanie wspólnych standardów badania spraw;
- b) tworzenie wspólnych lub połączonych baz danych i portali do celów prowadzenia ogólnounijnych konsultacji, poszukiwań i klasyfikacji;
- c) stałe dostarczanie oraz wymiana danych i informacji, w tym na potrzeby zasilania danymi baz danych i portali, o których mowa w lit. b);
- d) ustanowienie wspólnych standardów i praktyk z myślą o zapewnieniu interoperacyjności między procedurami i systemami w całej Unii oraz poprawie ich spójności, skuteczności i efektywności;
- e) udostępnianie informacji na temat praw własności przemysłowej i procedur, w tym wzajemne wsparcie dla punktów pomocy i centrów informacyjnych;
- f) wymianę wiedzy specjalistycznej i pomoc w odniesieniu do obszarów, o których mowa w lit. a)–e).

2. Na podstawie propozycji dyrektora wykonawczego Zarząd określa i koordynuje projekty leżące w interesie Unii i państw członkowskich w odniesieniu do obszarów, o których mowa w ust. 1 i 6, i zaprasza do udziału w tych projektach centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich i Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluxu.

Opis projektu zawiera konkretne zobowiązania i obowiązki każdego z uczestniczących centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, Urzędu Własności Intelektualnej Państw Beneluxu oraz Urzędu. Urząd konsultuje się z przedstawicielami użytkowników, w szczególności na etapie definiowania projektów oraz na etapie oceny ich wyników.

3. Centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluxu mogą odstąpić od udziału w projektach, o których mowa w ust. 2 akapit pierwszy, ograniczyć lub czasowo zawiesić współpracę w ramach tych projektów.

Jeżeli centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluxu korzystają z możliwości przewidzianych w akapicie pierwszym, dostarczają Urzędowi pisemne oświadczenie wyjaśniające powody swojej decyzji.

4. Po zobowiązaniu się do uczestnictwa w określonych projektach centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluxu skutecznie uczestniczą, bez uszczerbku dla ust. 3, w projektach, o których mowa w ust. 2, w celu zapewnienia ich rozwoju, funkcjonowania, interoperacyjności i aktualności.

5. Urząd zapewnia wsparcie finansowe dla projektów, o których mowa w ust. 2, w zakresie, w jakim jest to konieczne do zapewnienia, na potrzeby ust. 4, skutecznego udziału centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urzędu Własności Intelektualnej Państw Beneluxu w tych projektach. Wsparcie finansowe może mieć formę dotacji oraz wkładów niepieniężnych. Łączna kwota finansowania nie może przekraczać 15 % rocznego przychodu Urzędu. Beneficjentami dotacji są centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluxu. Dotacje mogą być udzielane bez zaproszenia do składania wniosków zgodnie z przepisami

finansowymi mającymi zastosowanie do Urzędu oraz z zasadami procedur udzielania dotacji zawartymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (****) oraz w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) nr 1268/2012 (*****).

6. Urząd i odpowiednie właściwe organy państw członkowskich współpracują ze sobą na zasadach dobrowolności w celu upowszechniania wiedzy dotyczącej systemu znaków towarowych i zwalczania procederu podrabiania. Taka współpraca obejmuje projekty służące w szczególności wdrożeniu ustanowionych standardów i praktyk, a także organizowaniu działań edukacyjnych i szkoleniowych. Wsparcie finansowe przeznaczone na te projekty jest częścią łącznej kwoty finansowania, o której mowa w ust. 5. Ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

- (*) Rozporządzenie Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych (Dz. U. L 3 z 5.1.2002, s. 1).
- (**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 386/2012 z dnia 19 kwietnia 2012 r. w sprawie powierzenia Urzędowi Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) zadań związanych z egzekwowaniem praw własności intelektualnej, w tym zwoływania posiedzeń przedstawicieli sektora publicznego i prywatnego w charakterze europejskiego obserwatorium do spraw naruszeń praw własności intelektualnej (Dz.U. L 129 z 16.5.2012, s. 1).
- (***) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/28/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie niektórych dozwolonych sposobów korzystania z utworów osieroconych (Dz.U. L 299 z 27.10.2012, s. 5).
- (****) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).
- (*****) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362 z 31.12.2012, s. 1).”;

108) w tytule XII sekcje 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„SEKCJA 2

Zarząd

Artykuł 124

Funkcje Zarządu

1. Bez uszczerbku dla funkcji powierzonych Komitetowi Budżetowemu w sekcji 5 Zarząd pełni następujące funkcje:
 - a) na podstawie projektu przedłożonego przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. c) przyjmuje roczny program prac Urzędu na nadchodzący rok, z uwzględnieniem opinii Komisji, a następnie przekazuje przyjęty roczny program prac Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji;
 - b) na podstawie projektu przedłożonego przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. e) i z uwzględnieniem opinii Komisji przyjmuje, po wymianie stanowisk między dyrektorem wykonawczym a odpowiednią komisją Parlamentu Europejskiego, wieloletni program strategiczny Urzędu, obejmujący strategię Urzędu w dziedzinie współpracy międzynarodowej, a następnie przekazuje przyjęty wieloletni program strategiczny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komisji;
 - c) na podstawie projektu przedłożonego przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. g) przyjmuje sprawozdanie roczne, a następnie przekazuje przyjęte sprawozdanie roczne Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu;
 - d) na podstawie projektu przedłożonego przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. h) przyjmuje wieloletni plan polityki kadrowej;
 - e) wykonuje uprawnienia powierzone mu na mocy art. 123c ust. 2;
 - f) wykonuje uprawnienia powierzone mu na mocy art. 139 ust. 5;
 - g) przyjmuje przepisy dotyczące zapobiegania konfliktom interesów w Urzędzie i radzenia sobie z nimi;
 - h) zgodnie z ust. 2 wykonuje – w odniesieniu do pracowników Urzędu – uprawnienia organu powołującego przyznane temu organowi w regulaminie pracowniczym oraz uprawnienia organu uprawnionego do zawierania umów o pracę przyznane temu organowi w warunkach zatrudnienia innych pracowników (zwane dalej »uprawnieniami organu powołującego«);

- i) przyjmuje odpowiednie przepisy wykonawcze do regulaminu pracowniczego i do warunków zatrudnienia innych pracowników zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego;
- j) sporządza listę kandydatów, o której mowa w art. 129 ust. 2;
- k) zapewnia podjęcie odpowiednich działań następczych w odniesieniu do ustaleń i zaleceń wynikających z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli i ocen, o których mowa w art. 165a, oraz z dochodzeń Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF);
- l) jest konsultowany przed przyjęciem wytycznych badania spraw przez Urząd oraz w innych przypadkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
- m) wydaje opinie i żąda informacji od dyrektora wykonawczego oraz Komisji, jeżeli uzna to za konieczne.

2. Zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego i art. 142 warunków zatrudnienia innych pracowników Zarząd przyjmuje – na podstawie art. 2 ust. 1 regulaminu pracowniczego i art. 6 warunków zatrudnienia innych pracowników – decyzję przekazującą odpowiednie uprawnienia organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i określającą warunki, na jakich można zawiesić przekazanie uprawnień organu powołującego.

Dyrektor wykonawczy jest uprawniony do dalszego przekazania tych uprawnień.

Jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności, Zarząd może – w drodze decyzji – zawiesić tymczasowo przekazanie uprawnień organu powołującego dyrektorowi wykonawczemu i uprawnień dalej przez niego przekazanych oraz wykonywać je samodzielnie lub przekazać je jednemu ze swoich członków lub też członkowi personelu innemu niż dyrektor wykonawczy.

Artykuł 125

Skład Zarządu

1. W skład Zarządu wchodzi po jednym przedstawicielu z każdego państwa członkowskiego, dwóch przedstawicieli Komisji, jeden przedstawiciel Parlamentu Europejskiego oraz ich odpowiedni zastępcy.
2. Członkowie Zarządu mogą korzystać z pomocy doradców lub ekspertów, z zastrzeżeniem przepisów regulaminu.

Artykuł 126

Przewodniczący Zarządu

1. Zarząd wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego. Zastępca przewodniczącego zastępuje z urzędu przewodniczącego, w przypadku gdy ten nie może pełnić swoich obowiązków.
2. Kadencja przewodniczącego i jego zastępcy trwa cztery lata. Kadencja może być jednokrotnie odnowiona. Jeżeli jednak w którymkolwiek momencie swojej kadencji tracą oni status członków Zarządu, ich kadencja także kończy się automatycznie w tym samym dniu.

Artykuł 127

Posiedzenia

1. Posiedzenia Zarządu zwoływane są przez przewodniczącego Zarządu.
2. Dyrektor wykonawczy bierze udział w obradach, chyba że Zarząd zdecyduje inaczej.

3. Zwyczajne posiedzenia Zarządu odbywają się co najmniej raz w roku. Ponadto Zarząd zbiera się z inicjatywy przewodniczącego lub na wniosek Komisji, lub jednej trzeciej państw członkowskich.
4. Zarząd uchwała swój regulamin.
5. Zarząd podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów członków. Decyzje, do których podjęcia Zarząd jest uprawniony na podstawie art. 124 ust. 1 lit. a) i b), art. 126 ust. 1 i art. 129 ust. 2 i 4, wymagają jednak większości dwóch trzecich głosów. W obu przypadkach każdy członek dysponuje jednym głosem.
6. Zarząd może zapraszać obserwatorów do udziału w swoich w posiedzeniach.
7. Obsługę sekretariatu Zarządu zapewnia Urząd.

SEKCJA 3

Dyrektor wykonawczy

Artykuł 128

Funkcje dyrektora wykonawczego

1. Urzędem kieruje dyrektor wykonawczy. Dyrektor wykonawczy odpowiada przed Zarządem.
2. Bez uszczerbku dla uprawnień Komisji, Zarządu i Komitetu Budżetowego dyrektor wykonawczy jest niezależny w wykonywaniu swoich obowiązków i nie zwraca się o instrukcje ani ich nie przyjmuje od żadnego rządu ani jakiegokolwiek innego podmiotu.
3. Dyrektor wykonawczy jest przedstawicielem prawnym Urzędu.
4. Dyrektor wykonawczy pełni w szczególności następujące funkcje, które mogą być przekazane dalej:
 - a) podejmuje wszystkie niezbędne czynności, obejmujące przyjmowanie wewnętrznych instrukcji administracyjnych oraz publikację powiadomień, w celu zapewnienia funkcjonowania Urzędu;
 - b) wykonuje decyzje przyjęte przez Zarząd;
 - c) przygotowuje projekt rocznego programu prac, określając szacowane zasoby ludzkie i finansowe dla każdego działania, i przedkłada ten program Zarządowi po skonsultowaniu go z Komisją;
 - d) przedkłada Zarządowi propozycje zgodnie z art. 123c ust. 2;
 - e) przygotowuje projekt wieloletniego programu strategicznego, w tym strategię Urzędu w dziedzinie współpracy międzynarodowej, i przedkłada ten program Zarządowi po skonsultowaniu go z Komisją oraz po wymianie stanowisk z odpowiednią komisją Parlamentu Europejskiego;
 - f) wykonuje roczny program prac i wieloletni program strategiczny oraz przedstawia Zarządowi sprawozdania z ich wykonania;
 - g) opracowuje roczne sprawozdanie z działalności Urzędu i przedstawia je Zarządowi do zatwierdzenia;
 - h) przygotowuje projekt wieloletniego planu polityki kadrowej i przedkłada go Zarządowi po skonsultowaniu go z Komisją;
 - i) opracowuje plan działań następczych w odniesieniu do ustaleń wynikających z wewnętrznych lub zewnętrznych sprawozdań z kontroli i ocen oraz w odniesieniu do dochodzeń OLAF i przekazuje Komisji i Zarządowi sprawozdania z postępów w ich realizacji dwa razy w roku;

- j) chroni interesy finansowe Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom, poprzez skuteczne kontrole oraz – w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości – odzyskiwanie nienależycie wydatkowanych kwot, a także – w stosownych przypadkach – nakładanie skutecznych, proporcjonalnych i odstrasżających kar administracyjnych i finansowych;
 - k) opracowuje dla Urzędu strategię na rzecz przeciwdziałania nadużyciom finansowym i przedstawia ją Komitetowi Budżetowemu do zatwierdzenia;
 - l) w celu zapewnienia jednolitego stosowania rozporządzenia zwraca się, w odpowiednich przypadkach, z pytaniem prawnym do rozszerzonej izby odwoławczej (zwanej dalej »Wielką Izbą«), w szczególności jeżeli izby odwoławcze wydały w danej kwestii odmienne decyzje;
 - m) opracowuje preliminarz przychodów i wydatków Urzędu oraz wykonuje budżet;
 - n) wykonuje uprawnienia w odniesieniu do pracowników, powierzone mu przez Zarząd zgodnie z art. 124 ust. 1 lit. h);
 - o) wykonuje uprawnienia powierzone mu na mocy art. 26 ust. 3, art. 29 ust. 5, art. 30 ust. 3, art. 75 ust. 2, art. 78 ust. 5, art. 79, art. 79b, art. 79c, art. 87 ust. 4, art. 87a ust. 3, art. 88 ust. 5, art. 88a, art. 89, art. 93 ust. 4, art. 119 ust. 9, art. 144, art. 144a ust. 1, art. 144b ust. 2 oraz art. 144c zgodnie z kryteriami określonymi w niniejszym rozporządzeniu oraz w aktach przyjętych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
5. Dyrektor wykonawczy wspierany jest przez zastępcę lub zastępców. W przypadku nieobecności lub niedyspozycji dyrektora wykonawczego zastępca dyrektora wykonawczego lub jeden z zastępców dyrektora wykonawczego zastępuje go zgodnie z procedurą ustaloną przez Zarząd.

Artykuł 129

Powoływanie i odwoływanie dyrektora wykonawczego oraz przedłużanie kadencji

1. Dyrektor wykonawczy zatrudniany jest w Urzędzie jako członek personelu tymczasowego, zgodnie z art. 2 lit. a) warunków zatrudnienia innych pracowników.
 2. Dyrektor wykonawczy jest powoływany przez Radę zwykłą większością głosów z listy kandydatów zaproponowanej przez Zarząd po przeprowadzeniu otwartego i przejrzystego postępowania rekrutacyjnego. Przed powołaniem kandydat wybrany przez Zarząd może zostać poproszony o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją Parlamentu Europejskiego oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania jej członków. Na potrzeby zawarcia umowy z dyrektorem wykonawczym Urząd jest reprezentowany przez przewodniczącego Zarządu.
- Dyrektor wykonawczy może zostać odwołany ze stanowiska jedynie na mocy decyzji Rady przyjętej w oparciu o propozycję Zarządu.
3. Kadencja dyrektora wykonawczego trwa pięć lat. Przed upływem tego okresu Zarząd przeprowadza ewaluację, w której uwzględnia ocenę pracy dyrektora wykonawczego oraz zadania i wyzwania stojące przed Urzędem w przyszłości.
 4. Rada – biorąc pod uwagę ewaluację, o której mowa w ust. 3 – może przedłużyć kadencję dyrektora wykonawczego jednokrotnie i na okres nie dłuższy niż pięć lat.
 5. Dyrektor wykonawczy, którego kadencję przedłużono, nie może pod koniec swojej kadencji wziąć udziału w kolejnym postępowaniu rekrutacyjnym na to samo stanowisko.
 6. Zastępca lub zastępcy dyrektora wykonawczego są powoływani lub odwoływani z urzędu, jak przewidziano w ust. 2, po przeprowadzeniu konsultacji z dyrektorem wykonawczym oraz, w stosownym przypadku, z pełniącym obowiązki dyrektora wykonawczego. Kadencja zastępcy dyrektora wykonawczego trwa pięć lat. Kadencja może zostać przedłużona przez Radę jednokrotnie i na okres nie dłuższy niż pięć lat, po konsultacji z dyrektorem wykonawczym.”;

109) w art. 130 wprowadza się następujące zmiany:

a) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru;”;

b) dodaje się następującą literę:

„f) inne jednostki lub osoby wyznaczone w tym celu przez dyrektora wykonawczego.”;

110) w art. 131 odesłanie do „art. 36, 37 i 68” zastępuje się odesłaniem do „art. 36, 37, 68 i 74c.”;

111) w art. 132 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„Decyzje dotyczące kosztów lub kwestii proceduralnych podejmowane są przez jednego członka.”;

b) dodaje się następujący akapit:

„Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające dokładne rodzaje decyzji podejmowanych przez jednego członka. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

112) art. 133 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 133

Departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru

1. Departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru odpowiada za podejmowanie decyzji w sprawie wpisów do rejestru.

2. Departament odpowiedzialny za prowadzenie rejestru jest także odpowiedzialny za prowadzenie listy zawodowych pełnomocników, o której mowa w art. 93 ust. 2.

3. Decyzje departamentu podejmowane są przez jednego członka.”;

113) w art. 134 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wydział Unieważnień jest odpowiedzialny za podejmowanie decyzji dotyczących:

a) wniosków o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie unijnego znaku towarowego;

b) wniosków o przeniesienie unijnego znaku towarowego zgodnie z art. 18.”;

b) ust. 2 zdanie trzecie otrzymuje brzmienie:

„Decyzje dotyczące kosztów lub kwestii proceduralnych, jak określono w aktach przyjętych zgodnie z art. 132 ust. 2, podejmowane są przez jednego członka.”;

114) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 134a

Uprawnienia ogólne

Decyzje wymagane na podstawie niniejszego rozporządzenia, które nie należą do zakresu kompetencji eksperta, Wydziału Sprzeciwów, Wydziału Unieważnień lub departamentu odpowiedzialnego za prowadzenie rejestru, podejmowane są przez urzędnika lub jednostkę wyznaczonych w tym celu przez dyrektora wykonawczego.”;

115) w art. 135 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Izby odwoławcze odpowiedzialne są za decyzje w sprawach odwołań od decyzji wydanych zgodnie z art. 131–134a.”;

b) w ust. 2 wyrazy „przez Izbę w rozszerzonym składzie” zastępuje się wyrazami „przez Wielką Izbę”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W celu wyznaczania szczególnych spraw, które podlegają jurysdykcji Wielkiej Izby, należy brać pod uwagę stopień złożoności prawnej sprawy, znaczenie sprawy oraz specjalne okoliczności sprawy. Takie sprawy mogą być przekazane do rozstrzygnięcia przez Wielką Izbę:

a) przez Prezydium Izb Odwoławczych, o którym mowa w art. 136 ust. 4 lit. a); lub

b) przez izbę rozpatrującą daną sprawę.”;

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wielka Izba jest również odpowiedzialna za wydawanie uzasadnionych opinii dotyczących pytań prawnych przekazywanych jej przez dyrektora wykonawczego zgodnie z art. 128 ust. 4 lit. l).”;

e) w ust. 5 uchyla się ostatnie zdanie;

116) art. 136 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 136

Niezawisłość członków izb odwoławczych

1. Prezes Izb Odwoławczych i przewodniczący poszczególnych izb powoływani są, zgodnie z procedurą określoną w art. 129 dotyczącą powoływania dyrektora wykonawczego, na pięcioletnią kadencję. Nie mogą być odwołani ze swoich stanowisk w trakcie kadencji, chyba że zaistnieją poważne powody do ich odwołania, a Trybunał Sprawiedliwości na wniosek instytucji, która ich powołała, podejmie decyzję o ich odwołaniu.

2. Kadencja Prezesa Izb Odwoławczych może być przedłużona jednokrotnie na okres kolejnych pięciu lat lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji, po uprzedniej pozytywnej ocenie jego pracy przez Zarząd.

3. Kadencja przewodniczących poszczególnych izb może być przedłużona na kolejne pięcioletnie okresy lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji, po uprzedniej pozytywnej ocenie ich pracy przez Zarząd, po konsultacji z Prezesem Izb Odwoławczych.

4. Prezes Izb Odwoławczych pełni następujące funkcje kierownicze i organizacyjne:

a) przewodniczy Prezydium Izb Odwoławczych (zwanemu dalej »Prezydium«) odpowiedzialnemu za określenie zasad i organizację pracy izb;

b) zapewnia wykonanie decyzji Prezydium;

- c) przydziela sprawy poszczególnym izbom na podstawie obiektywnych kryteriów określonych przez Prezydium;
- d) przekazuje dyrektorowi wykonawczemu potrzeby izb w zakresie wydatków, w celu opracowania preliminarza wydatków.

Prezes Izb Odwoławczych przewodniczy obradom Wielkiej Izby.

5. Członkowie izb odwoławczych są powoływani przez Zarząd na pięcioletnią kadencję. Ich kadencja może zostać przedłużona na kolejne pięcioletnie okresy lub do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli wiek ten zostanie osiągnięty w trakcie sprawowania nowej kadencji, po uprzedniej pozytywnej ocenie ich pracy przez Zarząd, po konsultacji z Prezesem Izb Odwoławczych.

6. Członkowie izb odwoławczych nie mogą zostać odwołani ze stanowiska, chyba że zaistnieją poważne powody do ich odwołania, a Trybunał Sprawiedliwości, w efekcie skierowania do niego tej sprawy przez Zarząd na wniosek Prezesa Izb Odwoławczych, po konsultacji z przewodniczącym izby, do której należy dany członek izby, podejmie decyzję o jego odwołaniu.

7. Prezes Izb Odwoławczych oraz przewodniczący i członkowie izb odwoławczych są niezawisli. W swoich rozstrzygnięciach nie są związani żadnymi instrukcjami.

8. Decyzje podejmowane przez Wielką Izbę w sprawie odwołań lub opinie dotyczące pytań prawnych, z którymi zwrócił się dyrektor wykonawczy zgodnie z art. 135, są wiążące dla podmiotów decyzyjnych Urzędu, o których mowa w art. 130.

9. Prezes Izb Odwoławczych oraz przewodniczący i członkowie poszczególnych izb odwoławczych nie są ekspertami ani członkami Wydziałów Sprzeciwów, departamentu odpowiedzialnego za prowadzenie rejestru ani Wydziałów Unieważnień.”;

117) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 136a

Prezydium Izb Odwoławczych i Wielka Izba

1. W skład Prezydium wchodzi: Prezes Izb Odwoławczych, który przewodniczy Prezydium, przewodniczący poszczególnych izb oraz członkowie izb wybierani na każdy rok kalendarzowy przez i spośród wszystkich członków izb, z pominięciem Prezesa Izb Odwoławczych i przewodniczących poszczególnych izb. Liczba wybranych w ten sposób członków izb stanowi jedną czwartą liczby członków izb, z pominięciem Prezesa Izb Odwoławczych i przewodniczących poszczególnych izb, przy czym w razie konieczności liczba ta jest zaokrąglana w górę.

2. W skład Wielkiej Izby, o której mowa w art. 135 ust. 2, wchodzi dziewięciu członków, w tym Prezes Izb Odwoławczych, przewodniczący poszczególnych izb, w odpowiednich przypadkach sprawozdawca wyznaczony przed skierowaniem sprawy do Wielkiej Izby oraz członkowie losowani w systemie rotacji z listy zawierającej imiona i nazwiska wszystkich członków izb odwoławczych, z pominięciem Prezesa Izb Odwoławczych i przewodniczących poszczególnych izb.”;

118) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 136b

Przekazanie uprawnień

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających szczegóły dotyczące organizacji izb odwoławczych, w tym powoływania i roli Prezydium, składu Wielkiej Izby oraz zasad dotyczących kierowania spraw do Wielkiej Izby oraz warunków podejmowania decyzji przez jednego członka zgodnie z art. 135 ust. 2 i 5.”;

119) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 137a

Centrum mediacji

1. Na potrzeby art. 123b ust. 3 Urząd może ustanowić centrum mediacji (zwane dalej »centrum«).
2. Każda osoba fizyczna lub prawna może na zasadzie dobrowolności skorzystać z usług centrum w celu polubownego rozstrzygnięcia sporów, za porozumieniem, na podstawie niniejszego rozporządzenia lub rozporządzenia (WE) nr 6/2002.
3. Strony zwracają się o mediację w drodze wspólnego wniosku. Wniosek uznaje się za złożony z chwilą uiszczenia odpowiedniej opłaty. Dyrektor wykonawczy ustala kwotę należności zgodnie z art. 144 ust. 1.
4. W przypadku sporów będących przedmiotem postępowania zawiesłego przed Wydziałem Sprzeciwów, Wydziałem Unieważnień lub przed izbą odwoławczą Urzędu wspólny wniosek o mediację można złożyć w dowolnym momencie po wniesieniu sprzeciwu, złożeniu wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie lub złożeniu odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów lub Wydziału Unieważnień.
5. Z dniem złożenia wspólnego wniosku o mediację przedmiotowe postępowanie zawiesza się, a bieg terminów – z wyjątkiem terminu do uiszczenia stosownej opłaty – ulega przerwaniu. Terminy te będą dalej w dniu podjęcia postępowania.
6. Strony wzywa się do wspólnego wyznaczenia z listy, o której mowa w ust. 12, mediatora, który zadeklarował znajomość języka danej mediacji. W przypadku gdy strony nie wyznaczą mediatora w terminie 20 dni od wezwania, mediację uznaje się za bezskuteczną.
7. Strony dokonują szczegółowych uzgodnień dotyczących mediacji z mediatorem w porozumieniu w sprawie mediacji.
8. Mediator kończy postępowanie mediacyjne natychmiast po osiągnięciu przez strony ugody lub wyrażeniu przez jedną ze stron woli zakończenia mediacji, lub po ustaleniu przez mediatora, że strony nie osiągnęły ugody.
9. Natychmiast po zakończeniu postępowania mediacyjnego mediator informuje strony, a także odpowiedni podmiot Urzędu.
10. Dyskusje i negocjacje prowadzone w ramach mediacji są poufne dla wszystkich osób uczestniczących w mediacji, w szczególności dla mediatora, stron i ich pełnomocników. Wszystkie dokumenty i informacje przedłożone w toku mediacji są przechowywane oddzielnie od akt wszelkich innych postępowań przed Urzędem i nie są ich częścią.
11. Mediacja jest prowadzona w jednym z języków urzędowych Unii uzgodnionym przez strony. W przypadku gdy mediacja dotyczy sporów zawieszonych przed Urzędem, jest prowadzona w języku postępowania przed Urzędem, o ile strony nie uzgodnią inaczej.
12. Urząd sporządza listę mediatorów, którzy pomagają stronom w rozstrzyganiu sporów. Mediatorzy są niezależni i posiadają odpowiednie umiejętności oraz doświadczenie. Lista mediatorów może obejmować mediatorów zatrudnionych oraz niezatrudnionych przez Urząd.

13. Mediatorzy, wykonując swoje obowiązki, zachowują bezstronność i w momencie wyznaczenia składają oświadczenie dotyczące rzeczywistego lub domniemanego konfliktu interesów. Członkowie podmiotów decyzyjnych Urzędu wymienionych w art. 130 nie uczestniczą w mediacji dotyczącej sprawy, w odniesieniu do której:

- a) brali w jakikolwiek sposób udział w postępowaniu skierowanym do mediacji;
- b) mają jakikolwiek osobisty interes odnośnie do danego postępowania; lub
- c) brali wcześniej udział w charakterze pełnomocnika jednej strony.

14. Mediatorzy nie uczestniczą jako członkowie podmiotów decyzyjnych Urzędu wymienionych w art. 130 w postępowaniach wznowionych na skutek bezskuteczności mediacji.

15. Urząd może współpracować z innymi uznanymi krajowymi i międzynarodowymi podmiotami zajmującymi się mediacją.”;

120) art. 138 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 138

Komitet Budżetowy

1. Komitet Budżetowy pełni funkcje powierzone mu w niniejszej sekcji.
2. Art. 125, art. 126 i art. 127 ust. 1–4 i ust. 5 – w zakresie, w jakim dotyczy on wyboru przewodniczącego i jego zastępców, ust. 6 i 7 stosuje się odpowiednio do Komitetu Budżetowego.
3. Komitet Budżetowy podejmuje decyzje bezwzględną większością głosów członków. Decyzje, do których podjęcia Komitet Budżetowy jest uprawniony zgodnie z art. 140 ust. 3 i art. 143, wymagają większości dwóch trzecich głosów. W obu przypadkach każdy członek dysponuje jednym głosem.”;

121) art. 139 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 139

Budżet

1. Preliminarze wszystkich przychodów i wydatków Urzędu są opracowywane na każdy rok budżetowy i są wykazywane w budżecie Urzędu. Rok budżetowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym.
2. Budżet powinien być zrównoważony w odniesieniu do przychodów i wydatków.
3. Przychody obejmują, bez uszczerbku dla innych typów dochodów, sumę opłat należnych na podstawie załącznika -I do niniejszego rozporządzenia, sumę opłat przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 6/2002, sumę opłat należnych na mocy protokołu madryckiego, o którym mowa w art. 145 niniejszego rozporządzenia, za międzynarodową rejestrację wskazującą Unię i inne wpłaty dokonane na rzecz Umawiających się Stron protokołu madryckiego, sumę opłat należnych na mocy deklaracji genewskiej, o której mowa w art. 106c rozporządzenia (WE) nr 6/2002, za międzynarodową rejestrację wskazującą Unię i inne wpłaty dokonane na rzecz Umawiających się Stron deklaracji genewskiej oraz, w niezbędnym zakresie, dotację przewidzianą jako szczególna pozycja w budżecie ogólnym Unii, w sekcji dotyczącej Komisji.
4. Co roku Urząd rekompensuje koszty poniesione przez centralne urzędy zajmujące się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich, przez Urząd Własności Intelektualnej Państw Beneluksu oraz wszelkie inne właściwe organy powołane przez dane państwo członkowskie, które powstały w związku z określonymi zadaniami, realizowanymi przez te organy jako część funkcjonalna systemu unijnego znaku towarowego, w kontekście świadczenia następujących usług i w związku z następującymi procedurami:
 - a) procedura sprzeciwu i unieważnienia przed centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu w odniesieniu do unijnych znaków towarowych;
 - b) dostarczanie informacji na temat funkcjonowania systemu unijnego znaku towarowego za pośrednictwem punktów pomocy i centrów informacyjnych;
 - c) egzekwowanie unijnych znaków towarowych, w tym działania podejmowane zgodnie z art. 9 ust. 4.

5. Ogółem rekompensata kosztów określonych w ust. 4 odpowiada 5 % rocznego przychodu Urzędu. Bez uszczerbku dla akapitu trzeciego niniejszego ustępu Zarząd określa, na wniosek Urzędu i po konsultacji z Komitetem Budżetowym, klucz podziału na podstawie następujących uczciwych, sprawiedliwych i odpowiednich wskaźników:

- a) roczna liczba zgłoszeń unijnych znaków towarowych od zgłaszających w poszczególnych państwach członkowskich;
- b) roczna liczba zgłoszeń krajowych znaków towarowych w poszczególnych państwach członkowskich;
- c) roczna liczba sprzeciwów i wniosków o unieważnienie złożonych przez właścicieli unijnych znaków towarowych w poszczególnych państwach członkowskich;
- d) roczna liczba spraw wniesionych do sądów w sprawach unijnych znaków towarowych wyznaczonych przez poszczególne państwa członkowskie zgodnie z art. 95.

W celu potwierdzenia kosztów, o których mowa w ust. 4, państwa członkowskie składają w Urzędzie do dnia 31 marca każdego roku dane statystyczne przedstawiające liczby, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a)–d) niniejszego ustępu, za rok poprzedni, które to dane uwzględnia się w propozycji przedstawianej Zarządowi.

Ze względów słuszności uznaje się, że koszty poniesione przez organy, o których mowa w ust. 4, w każdym państwie członkowskim odpowiadają co najmniej 2 % łącznej rekompensaty przewidzianej w niniejszym ustępie.

6. Obowiązek zrekompensowania przez Urząd kosztów, o których mowa w ust. 4, poniesionych w danym roku, ma zastosowanie jedynie w zakresie, w jakim w przedmiotowym roku nie występuje deficyt budżetowy.

7. W przypadku nadwyżki budżetowej i bez uszczerbku dla ust. 10 Zarząd może, na wniosek Urzędu i po konsultacji z Komitetem Budżetowym, zwiększyć odsetek, określony w ust. 5, maksymalnie do 10 % rocznego przychodu Urzędu.

8. Bez uszczerbku dla ust. 4–7 i ust. 10 niniejszego artykułu oraz art. 123b i 123c, w przypadku uzyskania przez okres kolejnych pięciu lat znacznej nadwyżki, Komitet Budżetowy, na wniosek Urzędu i zgodnie z rocznym programem pracy i wieloletnim programem strategicznym, o których mowa w art. 124 ust. 1 lit. a) i b), podejmuje większością dwóch trzecich głosów decyzję o przekazaniu do budżetu Unii nadwyżki uzyskanej od dnia 23 marca 2016 r.

9. Urząd przygotowuje dwa razy w roku sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji na temat swojej sytuacji finansowej, w tym na temat operacji finansowych wykonanych na podstawie art. 123c ust. 5 i 6 oraz art. 139 ust. 5 i 7. Na podstawie tego sprawozdania Komisja dokonuje przeglądu sytuacji finansowej Urzędu.

10. Urząd przewiduje rezerwę finansową w wysokości jego jednorocznych wydatków operacyjnych w celu zapewnienia ciągłości funkcjonowania i realizacji swoich zadań.”;

122) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 141a

Zwalczanie nadużyć finansowych

1. Aby ułatwić zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i innych nielegalnych działań zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 (*), Urząd przystępuje do porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) i przyjmuje odpowiednie przepisy mające zastosowanie do wszystkich jego pracowników, wykorzystując wzór zawarty w załączniku do tego porozumienia.

2. Trybunał Obrachunkowy jest uprawniony do przeprowadzania kontroli, na podstawie dokumentacji i na miejscu, obejmujących wszystkich beneficjentów, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymują od Urzędu środki unijne.
3. OLAF może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole na miejscu i inspekcje, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 883/2013 oraz w rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 (**), w celu ustalenia, czy w związku z dotacją lub umową finansowanymi przez Urząd doszło do nadużycia finansowego, korupcji lub jakiegokolwiek innego nielegalnego działania, przynoszących szkodę interesom finansowym Unii.
4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3 porozumienia o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, umowy, umowy o udzielenie dotacji i decyzje o udzieleniu dotacji przez Urząd zawierają przepisy wyraźnie upoważniające Trybunał Obrachunkowy i OLAF do przeprowadzania tego rodzaju kontroli i dochodzeń, zgodnie z ich odpowiednimi kompetencjami.
5. Komitet Budżetowy przyjmuje strategię zwalczania nadużyć finansowych, która jest proporcjonalna do istniejących zagrożeń i uwzględnia koszty i korzyści wynikające z podejmowanych środków.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

(**) Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).;

123) art. 144 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 144

Opłaty i należności oraz wymagalność

1. Dyrektor wykonawczy określa kwotę należności za wszelkie usługi świadczone przez Urząd niewymienione w załączniku -I, a także kwotę należności pobieranych za Biuletyn Znaków Towarowych Unii Europejskiej, Dziennik Urzędowy Urzędu i wszelkie inne publikacje wydawane przez Urząd. Kwoty należności określa się w euro i publikuje w Dzienniku Urzędowym Urzędu. Kwota każdej należności nie przekracza poziomu koniecznego do pokrycia kosztów danej usługi świadczonej przez Urząd.
2. Opłaty i należności, w odniesieniu do których w niniejszym rozporządzeniu nie określono, kiedy stają się wymagalne, stają się wymagalne w dniu wpłynięcia wniosku o usługę, za którą pobierana jest opłata lub należność.

Dyrektor wykonawczy może, za zgodą Komitetu Budżetowego, określić, które usługi wspomniane w akapicie pierwszym mają nie być uzależnione od uprzedniego uiszczenia odpowiednich opłat lub należności.”;

124) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 144a

Wnoszenie opłat i należności

1. Należne opłaty i należności wpłaca się Urzędowi bezpośrednio lub przekazuje przelewem na rachunek bankowy Urzędu.

Dyrektor wykonawczy może, za zgodą Komitetu Budżetowego, określić, jakie szczególne metody płatności inne niż wskazane w akapicie pierwszym, w szczególności w postaci depozytów na rachunkach bieżących Urzędu, mogą być stosowane.

Ustalenia dokonane na podstawie akapitu drugiego są publikowane w Dzienniku Urzędowym Urzędu.

Wszelkie płatności, w tym z zastosowaniem jakichkolwiek innych metod płatności określonych zgodnie z akapitem drugim, dokonywane są w euro.

2. Każda płatność wskazuje imię i nazwisko lub nazwę osoby dokonującej płatności i zawiera informacje niezbędne do natychmiastowego ustalenia przez Urząd tytułu płatności. W szczególności wskazuje się następujące informacje:

- a) jeżeli płatność dotyczy opłaty za zgłoszenie - tytuł płatności określony jako: »opłata za zgłoszenie«;
- b) jeżeli płatność dotyczy opłaty za sprzeciw - numer akt zgłoszenia oraz imię i nazwisko lub nazwę zgłaszającego unijny znak towarowy, wobec którego wnosi się sprzeciw, oraz tytuł płatności określony jako: »opłata za sprzeciw«;
- c) jeżeli płatność dotyczy opłaty za stwierdzenie wygaśnięcia lub unieważnienie - numer rejestracji oraz imię i nazwisko lub nazwę właściciela unijnego znaku towarowego, przeciwko któremu skierowany jest wniosek, oraz tytuł płatności określony jako: »opłata za stwierdzenie wygaśnięcia« lub »opłata za unieważnienie«.

3. Jeżeli nie można niezwłocznie ustalić tytułu płatności, o którym mowa w ust. 2, Urząd wzywa osobę dokonującą płatności do pisemnego powiadomienia go o tym tytule płatności w wyznaczonym przez Urząd terminie. Jeżeli osoba nie zastosuje się do tego wezwania w odpowiednim terminie, płatność uznaje się za niedokonaną. Wpłacona kwota podlega zwrotowi.

Artykuł 144b

Data płatności

1. W przypadkach, o których mowa w art. 144a ust. 1 akapit pierwszy, uznaje się, że datą dokonania płatności na rzecz Urzędu jest dzień, w którym rachunek bankowy Urzędu został faktycznie uznany kwotą płatności lub przelewu.

2. W przypadku gdy możliwe jest korzystanie z metod płatności, o których mowa w art. 144a ust. 1 akapit drugi, dyrektor wykonawczy określa datę, którą należy uznać za datę dokonania tych płatności.

3. W przypadku gdy na podstawie ust. 1 i 2 płatność zostaje uznana za dokonaną po upływie terminu, w którym była ona należna, uznaje się, że termin został dochowany, jeżeli Urzędowi zostanie dostarczony dowód na to, że osoba, która dokonała płatności w danym państwie członkowskim, w terminie, w którym płatność była należna, należycie wydała instytucji bankowej dyspozycję przelewu kwoty płatności oraz uiściła opłatę dodatkową w wysokości 10 % danej opłaty lub danych opłat, nieprzekraczającą jednak 200 EUR. Opłaty dodatkowej nie pobiera się, jeżeli stosowna dyspozycja została wydana instytucji bankowej nie później niż 10 dni przed upływem terminu płatności.

4. Urząd może wezwać osobę, która dokonała płatności, by przedstawiła dowód potwierdzający datę wydania instytucji bankowej dyspozycji, o której mowa w ust. 3, oraz, jeżeli jest to wymagane, że uiściła odpowiednią opłatę dodatkową w terminie wyznaczonym przez Urząd. Jeżeli osoba nie zastosuje się do tego wezwania lub dowody są niewystarczające, lub wymagana opłata dodatkowa nie zostanie uiszczona w odpowiednim terminie, uznaje się że nie dochowano terminu płatności.

Artykuł 144c

Niewystarczające płatności i zwrot nieznaczących kwot

1. Termin płatności uznaje się, zasadniczo, za dochowany jedynie wtedy, gdy opłata została uiszczona w całości w odpowiednim terminie. Jeżeli opłata nie zostanie uiszczona w całości, uiszczona kwota zostaje zwrócona po upływie terminu płatności.

2. Urząd może jednak – w zakresie, w jakim jest to możliwe, w czasie przed upływem terminu płatności – umożliwić osobie dokonującej płatności uiszczenie brakującej kwoty lub, w przypadku gdy uznaje się to za zasadne, zrzec się drobnych brakujących kwot, bez uszczerbku dla praw osoby dokonującej płatności.

3. Dyrektor wykonawczy może, za zgodą Komitetu Budżetowego, odstąpić od postępowania egzekucyjnego w celu odzyskania należnej kwoty, w przypadku gdy kwota, która ma być odzyskana, jest minimalna lub odzyskanie jej jest zbyt niepewne.

4. W przypadku gdy w celu uiszczenia opłaty lub należności zostaje wpłacona nadmierna kwota, nadwyżki nie zwraca się, jeżeli jej kwota jest nieznacząca, a zainteresowana strona nie zażądała wyrażnie jej zwrotu.

Dyrektor wykonawczy może, za zgodą Komitetu Budżetowego, ustalić kwoty, poniżej których nie zwraca się nadmiernej kwoty wpłaconej w celu uiszczenia opłaty.

Ustalenia dokonane na podstawie akapitu drugiego są publikowane w Dzienniku Urzędowym Urzędu.”;

125) w art. 145 wyrazy „rozporządzenia wykonawcze” zastępuje się wyrazami „akty przyjęte zgodnie z niniejszym rozporządzeniem”;

126) w art. 147 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 po zdaniu pierwszym dodaje się następujące zdanie:

„Urząd informuje dokonującego zgłoszenia międzynarodowego o dacie otrzymania przez Urząd dokumentów składających się na zgłoszenie międzynarodowe.”;

b) ust. 3–6 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku gdy zgłoszenia międzynarodowego dokonuje się w języku innym niż jeden z języków, w których na mocy protokołu madryckiego możliwe jest dokonywanie zgłoszeń międzynarodowych, zgłaszający może przedstawić tłumaczenie wykazu towarów lub usług i wszelkich innych elementów tekstowych wchodzących w skład zgłoszenia międzynarodowego na język, w którym zgłoszenie międzynarodowe ma zostać przedłożone w Biurze Międzynarodowym zgodnie z ust. 2. Jeżeli zgłoszeniu nie towarzyszy takie tłumaczenie, zgłaszający upoważnia Urząd do dołączenia tłumaczenia do zgłoszenia międzynarodowego. W przypadku gdy w trakcie procedury rejestracji zgłoszenia unijnego znaku towarowego, na podstawie którego dokonywane jest zgłoszenie międzynarodowe, nie dokonano jeszcze tłumaczenia, Urząd niezwłocznie zapewni sporządzenie tego tłumaczenia.

4. Dokonanie zgłoszenia międzynarodowego podlega opłacie na rzecz Urzędu. W przypadku gdy rejestracja międzynarodowa ma zostać oparta na unijnym znaku towarowym po jego rejestracji, opłata staje się wymagalna w dniu rejestracji unijnego znaku towarowego. Zgłoszenie uznaje się za złożone z chwilą uiszczenia wymaganej opłaty. Jeżeli opłata nie została uiszczona, Urząd informuje o tym zgłaszającego. W przypadku zgłoszenia elektronicznego Urząd może upoważnić Biuro Międzynarodowe do pobierania opłaty w jego imieniu.

5. W przypadku gdy podczas rozpatrywania zgłoszenia międzynarodowego stwierdzony zostanie którykolwiek z określonych poniżej braków, Urząd wzywa zgłaszającego do uzupełnienia stwierdzonych braków w wyznaczonym przez Urząd terminie:

a) zgłoszenie międzynarodowe nie zostało dokonane na formularzu, o którym mowa w ust. 1, i nie zawiera wszystkich danych i informacji wymaganych przez ten formularz;

b) wykaz towarów i usług zawarty w zgłoszeniu międzynarodowym nie pokrywa się z wykazem towarów i usług zawartym w podstawowym zgłoszeniu unijnego znaku towarowego lub w podstawowym unijnym znaku towarowym;

c) znak, którego dotyczy zgłoszenie międzynarodowe, nie jest identyczny ze znakiem będącym przedmiotem zgłoszenia podstawowego unijnego znaku towarowego lub podstawowego unijnego znaku towarowego;

- d) dane dotyczące znaku w zgłoszeniu międzynarodowym, inne niż zrzeczenie się lub zastrzeżenie koloru, nie widnieją także w zgłoszeniu podstawowym unijnego znaku towarowego lub podstawowym unijnym znaku towarowym;
- e) jeżeli w zgłoszeniu międzynarodowym kolor jest zastrzegany jako cecha odróżniająca znaku, zgłoszenie podstawowe unijnego znaku towarowego lub podstawowy unijny znak towarowy nie dotyczy tego samego koloru lub kolorów;
- f) zgodnie z danymi zawartymi w międzynarodowym formularzu, zgłaszający nie jest uprawniony do dokonania zgłoszenia międzynarodowego za pośrednictwem Urzędu zgodnie z art. 2 ust. 1 ppkt (ii) protokołu madryckiego.

6. W przypadku gdy zgłaszający nie upoważnił Urzędu do dołączenia tłumaczenia, jak przewidziano w ust. 3, lub gdy z innych powodów nie jest jasne, na podstawie jakiego wykazu towarów i usług dokonywane jest zgłoszenie międzynarodowe, Urząd wzywa zgłaszającego do podania wymaganych danych w wyznaczonym przez Urząd terminie.”;

- c) dodaje się następujące ustępy:

„7. Jeżeli braki, o których mowa w ust. 5, nie zostały uzupełnione lub wymagane dane, o których mowa w ust. 6, nie zostały podane w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odmawia przekazania zgłoszenia międzynarodowego do Biura Międzynarodowego.

8. Urząd przekazuje zgłoszenie międzynarodowe do Biura Międzynarodowego wraz z poświadczeniem przewidzianym w art. 3 ust. 1 protokołu madryckiego niezwłocznie po spełnieniu przez zgłoszenie międzynarodowe wymogów określonych w niniejszym artykule, akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 9 niniejszego artykułu oraz w art. 146 niniejszego rozporządzenia.

9. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające w sposób dokładny formularz, włącznie z jego elementami, który ma być stosowany do dokonywania zgłoszeń międzynarodowych zgodnie z ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

- 127) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 148a

Powiadomienie o unieważnieniu zgłoszenia podstawowego lub rejestracji podstawowej

1. W terminie pięciu lat od daty rejestracji międzynarodowej Urząd powiadamia Biuro Międzynarodowe o wszelkich faktach i decyzjach mających wpływ na ważność zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub rejestracji unijnego znaku towarowego, na których oparta jest rejestracja międzynarodowa.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające poszczególne fakty i decyzje, których dotyczy obowiązek powiadomienia zgodnie z art. 6 ust. 3 protokołu madryckiego, a także terminy dokonywania takich powiadomień. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.”;

- 128) art. 149 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 149

Wniosek o rozszerzenie terytorialne po dokonaniu rejestracji międzynarodowej

1. Wniosek o rozszerzenie terytorialne złożony po dokonaniu rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 3ter ust. 2 protokołu madryckiego może zostać złożony za pośrednictwem Urzędu. Wniosek jest składany w języku, w którym dokonano zgłoszenia międzynarodowego zgodnie z art. 147 niniejszego rozporządzenia. Zawiera on dane w celu wykazania uprawnienia do dokonania wskazania zgodnie z art. 2 ust. 1 ppkt (ii) i art. 3ter ust. 2 protokołu madryckiego. Urząd informuje wnioskodawcę, który ubiega się o rozszerzenie terytorialne, o dacie otrzymania przez Urząd wniosku o rozszerzenie terytorialne.

2. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe wymagania dotyczące wniosku o rozszerzenie terytorialne zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.

3. W przypadku gdy wniosek o rozszerzenie terytorialne złożony po dokonaniu rejestracji międzynarodowej nie spełnia wymogów określonych w ust. 1 i akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 2, Urząd wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia stwierdzonych braków w wyznaczonym przez Urząd terminie. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odmawia przekazania wniosku do Biura Międzynarodowego. Zanim Urząd odmówi przekazania wniosku do Biura Międzynarodowego, daje on wnioskodawcy możliwość uzupełnienia wszelkich braków stwierdzonych we wniosku.

4. Urząd przekazuje do Biura Międzynarodowego wnioski o rozszerzenie terytorialne złożony po dokonaniu rejestracji międzynarodowej niezwłocznie po tym, jak spełnione zostaną wymogi, o których mowa w ust. 3.”;

129) art. 153 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 153

Starszeństwo zastrzeżone w zgłoszeniu międzynarodowym

1. Wnioskujący o międzynarodową rejestrację wskazującą Unię może, zgodnie z art. 34, zastrzec w zgłoszeniu międzynarodowym starszeństwo wcześniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, w tym znaku towarowego zarejestrowanego w krajach Beneluksu, lub zarejestrowanego na mocy porozumień międzynarodowych obowiązujących w państwie członkowskim.

2. Dokumentację, określoną w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z art. 34 ust. 5, na poparcie zastrzeżenia starszeństwa składa się w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym Biuro Międzynarodowe zawiadomiło Urząd o rejestracji międzynarodowej. W tym zakresie stosuje się art. 34 ust. 6.

3. W przypadku obowiązkowej reprezentacji uprawnionego z rejestracji międzynarodowej przed Urzędem, zgodnie z art. 92 ust. 2, zawiadomienie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zawiera również ustanowienie pełnomocnika w rozumieniu art. 93 ust. 1.

4. W przypadku gdy Urząd stwierdzi, że zastrzeżenie starszeństwa dokonane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu jest niezgodne z art. 34 lub nie spełnia innych wymogów ustanowionych w niniejszym artykule, wzywa zgłaszającego do uzupełnienia stwierdzonych braków. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, prawo starszeństwa w odniesieniu do tej rejestracji międzynarodowej zostaje utracone. Jeżeli braki dotyczą jedynie niektórych towarów i usług, prawo starszeństwa zostaje utracone jedynie w zakresie, w jakim dotyczy tych towarów i usług.

5. Urząd informuje Biuro Międzynarodowe o każdym przypadku utraty prawa starszeństwa zgodnie z ust. 4. Ponadto Urząd zawiadamia Biuro Międzynarodowe o każdym przypadku wycofania lub ograniczenia zakresu zastrzeżenia starszeństwa.

6. Art. 34 ust. 4 stosuje się, o ile nie stwierdzono utraty prawa starszeństwa zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu.”;

130) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 153a

Zastrzeżenie starszeństwa przed Urzędem

1. Uprawniony z rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię może, jak przewidziano w art. 35, od daty publikacji skutków takiej rejestracji zgodnie z art. 152 ust. 2, zastrzec w Urzędzie starszeństwo wcześniejszego znaku towarowego zarejestrowanego w państwie członkowskim, w tym zarejestrowanego w krajach Beneluksu, lub zarejestrowanego na mocy porozumień międzynarodowych obowiązujących w państwie członkowskim.

2. W przypadku gdy starszeństwo zastrzegane jest przed datą, o której mowa w ust. 1, zastrzeżenie starszeństwa uznaje się za otrzymane przez Urząd w tej dacie.
3. Zastrzeżenie starszeństwa dokonane na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu spełnia wymogi, o których mowa w art. 35, i zawiera informacje umożliwiające zbadanie go pod kątem spełnienia tych wymogów.
4. Jeżeli wymogi dotyczące zastrzeżenia starszeństwa, o których mowa w ust. 3, oraz te określone w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z ust. 6 nie są spełnione, Urząd wzywa uprawnionego z rejestracji międzynarodowej do uzupełnienia stwierdzonych braków. Jeżeli nie uzupełniono braków w terminie wyznaczonym przez Urząd, Urząd odrzuca zastrzeżenie.
5. W przypadku uwzględnienia przez Urząd zastrzeżenia starszeństwa lub wycofania lub unieważnienia przez Urząd zastrzeżenia starszeństwa, Urząd informuje o tym Biuro Międzynarodowe.
6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać zastrzeżenie starszeństwa na podstawie ust. 1 niniejszego artykułu i szczegóły informacji, które należy przekazać zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

131) art. 154 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 154

Określenie towarów i usług oraz badanie bezwzględnych podstaw odmowy

1. W przypadku rejestracji międzynarodowych wskazujących Unię bada się ich zgodność z art. 28 ust. 2–4 oraz istnienie bezwzględnych podstaw odmowy, w taki sam sposób jak w przypadku zgłoszeń unijnych znaków towarowych.
2. W przypadku stwierdzenia, że rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię nie kwalifikuje się do ochrony zgodnie z art. 28 ust. 4 lub art. 37 ust. 1 niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszystkich lub części towarów i usług, dla których została zarejestrowana przez Biuro Międzynarodowe, Urząd wydaje z urzędu zawiadomienie o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony skierowane do Biura Międzynarodowego, zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 protokołu madryckiego.
3. W przypadku obowiązkowej reprezentacji uprawnionego z rejestracji międzynarodowej przed Urzędem zgodnie z art. 92 ust. 2 zawiadomienie, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zawiera wezwanie do ustanowienia pełnomocnika w rozumieniu art. 93 ust. 1.
4. W zawiadomieniu o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony określa się jej powody, a także wyznacza termin, w jakim uprawniony z rejestracji międzynarodowej może przedłożyć swoje uwagi i w jakim, w stosownych przypadkach, ma ustanowić pełnomocnika. Termin rozpoczyna swój bieg z dniem wydania przez Urząd tymczasowej odmowy udzielenia ochrony.
5. W przypadku gdy Urząd stwierdza, że zgłoszenie międzynarodowe wskazujące Unię nie wskazuje drugiego języka zgodnie z art. 161b niniejszego rozporządzenia, wydaje on z urzędu zawiadomienie o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony zgodnie z art. 5 ust. 1 i 2 protokołu madryckiego skierowane do Biura Międzynarodowego.
6. W przypadku gdy uprawniony z rejestracji międzynarodowej nie usunie w terminie podstaw odmowy udzielenia ochrony lub w stosownych przypadkach nie ustanowi pełnomocnika lub nie wskaże drugiego języka, Urząd odmawia udzielenia ochrony w odniesieniu do całości lub części towarów i usług, dla których zarejestrowano rejestrację międzynarodową. Odmowa udzielenia ochrony zastępuje odrzucenie zgłoszenia unijnego znaku towarowego. Od tej decyzji służy odwołanie zgodnie z art. 58–65.

7. W przypadku gdy do czasu rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 156 ust. 2, Urząd nie wydał z urzędu zawiadomienia o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu, Urząd przekazuje do Biura Międzynarodowego oświadczenie, które wskazuje, że zakończone zostało badanie bezwzględnych podstaw odmowy na podstawie art. 37, ale że międzynarodowa rejestracja jest nadal przedmiotem sprzeciwów lub uwag osób trzecich. Takie tymczasowe oświadczenie pozostaje bez uszczerbku dla prawa Urzędu do wznowienia, z własnej inicjatywy, badania bezwzględnych podstaw odmowy w dowolnym momencie, zanim wydane zostanie końcowe oświadczenie.

8. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie mają zawierać: wydawane z urzędu zawiadomienie o tymczasowej odmowie udzielenia ochrony, które przesyłane jest do Biura Międzynarodowego, oraz ostateczne zawiadomienia dotyczące ostatecznego udzielenia ochrony lub ostatecznej odmowy udzielenia ochrony, które przesyłane są do Biura Międzynarodowego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

132) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 154a

Znaki wspólne i znaki certyfikujące

1. W przypadku gdy rejestracja międzynarodowa oparta jest na zgłoszeniu podstawowym lub na rejestracji podstawowej dotyczących znaku wspólnego, znaku certyfikującego lub znaku gwarancyjnego, rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię traktowana jest odpowiednio jak unijny znak wspólny lub jak unijny znak certyfikujący.

2. Uprawniony z rejestracji międzynarodowej przedkłada regulamin używania znaku zgodnie z art. 67 i 74b bezpośrednio Urzędowi w terminie dwóch miesięcy od dnia, w którym Biuro Międzynarodowe zawiadomiło Urząd o rejestracji międzynarodowej.

3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a, określających szczegóły procedury dotyczącej rejestracji międzynarodowej opartej na zgłoszeniu podstawowym lub rejestracji podstawowej dotyczących znaku wspólnego, znaku certyfikującego lub znaku gwarancyjnego.”;

133) w art. 155 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się następujący tekst:

„pod warunkiem że w terminie jednego miesiąca od daty notyfikacji zostanie złożony w Urzędzie wniosek o sprawozdanie z poszukiwań zgodnie z art. 38 ust. 1.”;

b) w ust. 2 dodaje się następujący tekst:

„pod warunkiem że w terminie jednego miesiąca od daty notyfikacji zostanie złożony w Urzędzie wniosek o sprawozdanie z poszukiwań zgodnie z art. 38 ust. 2 i że w tym samym terminie uiszczona zostanie opłata za poszukiwanie.”;

c) w ust. 4 dodaje się następujące zdanie:

„Powyższe stosuje się niezależnie od tego, czy uprawniony z rejestracji międzynarodowej zwrócił się o otrzymywanie unijnego sprawozdania z poszukiwań, chyba że właściciel wcześniejszej rejestracji lub wcześniejszego zgłoszenia wniósł o nieotrzymywanie powiadomień.”;

134) w art. 156 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Sprzeciw wnosi się w terminie trzech miesięcy, który rozpoczyna bieg jeden miesiąc od dnia publikacji zgodnie z art. 152 ust. 1. Sprzeciw uznaje się za skutecznie wniesiony z chwilą uiszczenia opłaty za sprzeciw.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 163a określających procedurę wnoszenia i rozpatrywania sprzeciwu, w tym niezbędne zawiadomienia, które należy skierować do Biura Międzynarodowego.”;

135) w art. 158 dodaje się następujące ustępy:

„3. W przypadku gdy zgodnie z art. 57 lub art. 100 niniejszego rozporządzenia oraz z niniejszym artykułem skutki rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię zostaną unieważnione w wyniku ostatecznej decyzji, Urząd zawiadamia Biuro Międzynarodowe zgodnie z art. 5 ust. 6 protokołu madryckiego.

4. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać zawiadomienie, które należy skierować do Biura Międzynarodowego zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

136) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 158a

Skutek prawny rejestracji przeniesienia

Dokonanie wpisu dotyczącego zmiany własności rejestracji międzynarodowej w rejestrze międzynarodowym ma ten sam skutek co wpis dotyczący przeniesienia w rejestrze zgodnie z art. 17.

Artykuł 158b

Skutek prawny rejestracji licencji i innych praw

Dokonanie wpisu dotyczącego licencji lub ograniczenia praw uprawnionego do rozporządzania w odniesieniu do rejestracji międzynarodowej w rejestrze międzynarodowym ma ten sam skutek co rejestracja prawa rzeczowego, wszczęcia egzekucji, objęcia postępowaniem upadłościowym lub rejestracja licencji w rejestrze zgodnie odpowiednio z art. 19, 20, 21 i 22.

Artykuł 158c

Rozpatrywanie wniosków o rejestrację przeniesień, licencji lub ograniczenia prawa uprawnionego do rozporządzania

Złożone w Urzędzie wnioski o rejestrację zmiany własności, licencji lub ograniczenia prawa uprawnionego do rozporządzania, zmiany lub wykreślenia licencji lub zniesienia ograniczenia prawa uprawnionego do rozporządzania Urząd przekazuje do Biura Międzynarodowego, jeżeli towarzyszą im odpowiednie dowody potwierdzające przeniesienie, licencję lub ograniczenie prawa do rozporządzania lub dowody potwierdzające, że licencja już nie istnieje lub została zmieniona lub że ograniczenie prawa do rozporządzania zostało zniesione.”;

137) w art. 159 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) we wskazanie państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego, pod warunkiem że w dniu złożenia wniosku o przekształcenie było możliwe wskazanie tego państwa bezpośrednio na mocy protokołu madryckiego. Art. 112, 113 i 114 niniejszego rozporządzenia stosuje się.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgłoszenie krajowego znaku towarowego lub wskazanie państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego, wynikające z przekształcenia wskazania Unii przez rejestrację międzynarodową, korzysta, w odniesieniu do zainteresowanego państwa członkowskiego, z daty rejestracji międzynarodowej zgodnie z art. 3 ust. 4 protokołu madryckiego lub z daty rozszerzenia na Unię zgodnie z art. 3ter ust. 2 protokołu madryckiego, jeżeli to drugie zostało dokonane później niż rejestracja międzynarodowa, lub z daty pierwszeństwa tej rejestracji i, w stosownych przypadkach, starszeństwa znaku towarowego tego państwa, zastrzeżonej na mocy art. 153 niniejszego rozporządzenia.”;

c) dodaje się następujące ustępy:

„4. Wniosek o przekształcenie rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię w zgłoszenie krajowego znaku towarowego zawiera informacje i dane, o których mowa w art. 113 ust. 1.

5. W przypadku gdy o przekształcenie wnosi się na podstawie niniejszego artykułu i art. 112 ust. 5 niniejszego rozporządzenia w następstwie nieudanej próby przedłużenia rejestracji międzynarodowej, wskazuje się odpowiednio ten fakt we wniosku, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, wraz z datą wygaśnięcia ochrony. Termin trzech miesięcy przewidziany w art. 112 ust. 5 niniejszego rozporządzenia rozpoczyna bieg następnego dnia po ostatnim dniu, w którym przedłużenie mogłoby jeszcze zostać dokonane na podstawie art. 7 ust. 4 protokołu madryckiego.

6. Art. 113 ust. 3 i 5 stosuje się odpowiednio do wniosku o przekształcenie, o którym mowa w ust. 4 niniejszego artykułu.

7. Wniosek o przekształcenie rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię we wskazanie państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego zawiera dane i elementy, o których mowa w ust. 4 i 5.

8. Art. 113 ust. 3 stosuje się odpowiednio do wniosku o przekształcenie, o którym mowa w ust. 7 niniejszego artykułu. Urząd odrzuca również wniosek o przekształcenie, w przypadku gdy warunki wskazania państwa członkowskiego będącego stroną protokołu madryckiego lub porozumienia madryckiego nie zostały spełnione zarówno w dacie wskazania Unii, jak i w dacie, w której wniosek o przekształcenie został wniesiony lub w której, zgodnie z art. 113 ust. 1 zdanie ostatnie, uznaje się go za wniesiony do Urzędu.

9. W przypadku gdy wniosek o przekształcenie, o którym mowa w ust. 7, spełnia wymogi niniejszego rozporządzenia i przepisów przyjętych na jego podstawie, Urząd przekazuje wniosek niezwłocznie do Biura Międzynarodowego. Urząd informuje uprawnionego z rejestracji międzynarodowej o dacie przekazania wniosku.

10. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające:

a) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o przekształcenie, o którym mowa w ust. 4 i 7;

b) szczegółowe elementy, jakie ma zawierać publikacja wniosku o przekształcenie, o której mowa w ust. 3.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

138) w art. 161 dodaje się następujące ustępy:

„3. Aby zgłoszenie unijnego znaku towarowego zostało uznane za przekształcenie międzynarodowej rejestracji wykreślonej na wniosek urzędu pochodzenia przez Biuro Międzynarodowe zgodnie z art. 9quinquies protokołu madryckiego, w zgłoszeniu tym wskazuje się ten fakt. Wskazania tego dokonuje się z chwilą złożenia zgłoszenia.

4. W przypadku gdy w toku badania zgodnie z art. 36 ust. 1 lit. b) Urząd stwierdzi, że zgłoszenie nie zostało złożone w terminie trzech miesięcy od daty wykreślenia rejestracji międzynarodowej przez Biuro Międzynarodowe lub że towary i usługi, dla których ma zostać zarejestrowany unijny znak towarowy, nie są ujęte w wykazie towarów i usług, dla których zarejestrowana była rejestracja międzynarodowa w odniesieniu do Unii, Urząd wzywa zgłaszającego do uzupełnienia stwierdzonych braków.

5. Jeżeli braki, o których mowa w ust. 4, nie zostaną uzupełnione w wyznaczonym przez Urząd terminie, prawo do daty rejestracji międzynarodowej lub do daty rozszerzenia terytorialnego i, w stosownych przypadkach, daty pierwszeństwa rejestracji międzynarodowej zostają utracone.

6. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe elementy, jakie ma zawierać wniosek o przekształcenie zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 163 ust. 2.”;

139) dodaje się następujące artykuły:

„Artykuł 161a

Porozumiewanie się z Biurem Międzynarodowym

Porozumiewanie się z Biurem Międzynarodowym odbywa się w sposób i w formacie uzgodnionym między Biurem Międzynarodowym a Urzędem, najlepiej za pomocą środków elektronicznych. Wszelkie odesłania do formularzy interpretuje się jako obejmujące formularze udostępniane w formacie elektronicznym.

Artykuł 161b

Używane języki

Na potrzeby stosowania niniejszego rozporządzenia i przepisów przyjętych na jego podstawie do rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię językiem zgłoszenia międzynarodowego jest język postępowania w rozumieniu art. 119 ust. 4, a drugim językiem wskazanym w zgłoszeniu międzynarodowym jest drugi język w rozumieniu art. 119 ust. 3.”;

140) uchyla się art. 162;

141) art. 163 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 163

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet ds. przepisów wykonawczych. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (*).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

142) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 163a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Przekazanie uprawnień Komisji, o którym mowa w art. 42a, art. 43 ust. 3, art. 57a, art. 65a, art. 77 ust. 4, art. 78 ust. 6, art. 79 ust. 5, art. 79b ust. 2, art. 79c ust. 5, art. 80 ust. 3, art. 82a ust. 3, art. 93a, art. 136b, art. 154a ust. 3 i art. 156 ust. 4, następuje na czas nieokreślony od dnia 23 marca 2016 r. Szczególnie ważne jest, by przed przyjęciem tych aktów delegowanych Komisja działała zgodnie ze swoją zwyczajową praktyką i prowadziła konsultacje z ekspertami, w tym ekspertami z państw członkowskich.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w ust. 2, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 42a, art. 43 ust. 3, art. 57a, art. 65a, art. 77 ust. 4, art. 78 ust. 6, art. 79 ust. 5, art. 79b ust. 2, art. 79c ust. 5, art. 80 ust. 3, art. 82a ust. 3, art. 93a, art. 136b, art. 154a ust. 3 oraz art. 156 ust. 4 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

143) uchyla się art. 164;

144) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 165a

Ocena i przegląd

1. Do dnia 24 marca 2021 r., a następnie co pięć lat, Komisja dokonuje oceny wykonania niniejszego rozporządzenia.

2. Ocena obejmuje przegląd ram prawnych współpracy między Urzędem, centralnymi urzędami zajmującymi się ochroną własności przemysłowej w państwach członkowskich oraz Urzędem Własności Intelektualnej Państw Beneluksu, ze szczególnym uwzględnieniem mechanizmu finansowania określonego w art. 123c. Ocena obejmuje również oddziaływanie, efektywność i skuteczność Urzędu oraz jego metod pracy. Ocena uwzględni w szczególności ewentualną potrzebę zmiany mandatu Urzędu oraz skutki finansowe jakiegokolwiek zmiany w tym zakresie.

3. Komisja przekazuje sprawozdanie z oceny, wraz ze swoimi wnioskami opartymi na tym sprawozdaniu, Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Zarządowi. Wyniki oceny są podawane do wiadomości publicznej.

4. W ramach co drugiej oceny dokonuje się oceny wyników osiągniętych przez Urząd z uwzględnieniem jego celów, mandatu i zadań.”;

145) dodaje się aneks w brzmieniu określonym w aneksie I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (WE) nr 2868/95 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) uchyla się zasadę 1 ust. 3;
- 2) uchyla się zasadę 2;
- 3) uchyla się zasadę 4;
- 4) uchyla się zasadę 5;
- 5) uchyla się zasadę 5a;

- 6) w zasadzie 9 ust. 3 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w lit. a) wyrażenie „zasad 1, 2 i 3” zastępuje się wyrażeniem „zasad 1 i 3 oraz art. 28 rozporządzenia”;
 - b) w lit. b) odesłanie „w zasadzie 4 lit. b)” zastępuje się odesłaniem „w art. 26 ust. 2 rozporządzenia”;
- 7) uchyla się zasadę 11 ust. 2;
- 8) uchyla się zasadę 12 lit. k);
- 9) uchyla się tytuł IV;
- 10) w zasadzie 62 ust. 2 wyraz „Wspólnoty” zastępuje się wyrazami „Europejskiego Obszaru Gospodarczego”;
- 11) w zasadzie 71 ust. 1 wyrazy „we Wspólnocie” zastępuje się wyrazami „w Europejskim Obszarze Gospodarczym”;
- 12) uchyla się zasadę 76 ust. 2;
- 13) w zasadzie 78 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 2 lit. c) wyrazy „we Wspólnocie” zastępuje się wyrazami „w Europejskim Obszarze Gospodarczym”;
 - b) w ust. 2 lit. b), ust. 3 i 5 wyrazy „państwa członkowskiego” i „państw członkowskich” zastępuje się odpowiednio wyrazami „państwa członkowskiego Europejskiego Obszaru Gospodarczego” i „państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego”;
- 14) uchyla się zasadę 84;
- 15) uchyla się zasadę 87;
- 16) uchyla się tytuł XI w części K;
- 17) uchyla się zasadę 112 ust. 2.

Artykuł 3

Rozporządzenie (WE) nr 2869/95 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do rozporządzenia (WE) nr 207/2009, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku II.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dnia 23 marca 2016 r.

Następujące punkty w art. 1 stosuje się od dnia 1 października 2017 r.:

pkt 8); pkt 18); pkt 19); pkt 20); pkt 21); pkt 22); pkt 23); pkt 24); pkt 26) w zakresie, w jakim dotyczy art. 26 ust. 1 lit. d) i ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 29); pkt 30) w zakresie, w jakim dotyczy art. 30 ust. 1 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 31) w zakresie, w jakim dotyczy art. 33 ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 32) w zakresie, w jakim dotyczy art. 34 ust. 1a, 4 i 6 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 33); pkt 34); pkt 35) w zakresie, w jakim dotyczy art. 37 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 37) w zakresie, w jakim dotyczy art. 39 ust. 1 zdanie drugie oraz ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 43) w zakresie, w jakim dotyczy art. 44 ust. 2, 3, 4a i 8 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 46) w zakresie, w jakim dotyczy art. 48 ust. 5

zdanie trzecie rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 47) w zakresie, w jakim dotyczy art. 48a ust. 1 akapit pierwszy oraz ust. 2–5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 48) w zakresie, w jakim dotyczy art. 49 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 49) w zakresie, w jakim dotyczy art. 50 ust. 2, 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 61); pkt 62); pkt 63); pkt 64) w zakresie, w jakim dotyczy art. 67 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 67) z wyjątkiem art. 74b ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 68); pkt 71) w zakresie, w jakim dotyczy art. 78 ust. 3 i 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 72) w zakresie, w jakim dotyczy art. 79 ust. 1–4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 73) z wyjątkiem art. 79b ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 oraz art. 79c ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 74) w zakresie, w jakim dotyczy art. 80 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 75) w zakresie, w jakim dotyczy art. 82 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 76) w zakresie, w jakim dotyczy art. 82a ust. 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 77); pkt 78) w zakresie, w jakim dotyczy art. 85 ust. 1, 6 i 7 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 80) w zakresie, w jakim dotyczy art. 87 ust. 2 lit. m) i ust. 3 lit. y) rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 84) w zakresie, w jakim dotyczy art. 89 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 97) z wyjątkiem art. 113 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 98); pkt 102) w zakresie, w jakim dotyczy art. 119 ust. 5, 5a, 6, 8 i 9 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 103); pkt 108) w zakresie, w jakim dotyczy art. 128 ust. 4 lit. o) rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 111) w zakresie, w jakim dotyczy art. 132 ust. 2 zdanie trzecie rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 113); pkt 125); pkt 126) w zakresie, w jakim dotyczy art. 147 ust. 1 i ust. 3–8 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 127) w zakresie, w jakim dotyczy art. 148a ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 128) w zakresie, w jakim dotyczy art. 149 ust. 1, 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 129) w zakresie, w jakim dotyczy art. 153 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 130) w zakresie, w jakim dotyczy art. 153a ust. 1–5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 132); pkt 135) w zakresie, w jakim dotyczy art. 158 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 136); pkt 137) w zakresie, w jakim dotyczy art. 159 ust. 4–9 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; pkt 138) w zakresie, w jakim dotyczy art. 161 ust. 3–5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009; oraz pkt 139).

Art. 1 pkt 108) niniejszego rozporządzenia, w zakresie, w jakim dotyczy art. 124 ust. 1 lit. f) i art. 128 ust. 4 lit. n), stosuje się od dnia, w którym wejdzie w życie decyzja przewidziana w art. 124 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 lub 12 miesięcy od dnia określonego w akapicie drugim niniejszego artykułu, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Do tego czasu uprawnienia, o których mowa w art. 124 ust. 1 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, wykonuje dyrektor wykonawczy.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 grudnia 2015 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

N. SCHMIT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Dodaje się załącznik w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK -I

WYSOKOŚĆ OPŁAT

A. Opłaty uiszczane na rzecz Urzędu na mocy niniejszego rozporządzenia (wyrażone w EUR) są następujące:

1. Opłata podstawowa za zgłoszenie indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 26 ust. 2):
1 000 EUR
2. Opłata podstawowa za zgłoszenie indywidualnego unijnego znaku towarowego za pomocą środków elektronicznych (art. 26 ust. 2):
850 EUR
3. Opłata za drugą klasę towarów i usług w przypadku indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 26 ust. 2):
50 EUR
4. Opłata za każdą klasę towarów i usług, po przekroczeniu dwóch klas, w przypadku indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 26 ust. 2):
150 EUR
5. Opłata podstawowa za zgłoszenie unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 26 ust. 2 i art. 66 ust. 3 lub art. 74a ust. 3):
1 800 EUR
6. Opłata podstawowa za zgłoszenie unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego za pomocą środków elektronicznych (art. 26 ust. 2 i art. 66 ust. 3 lub art. 74a ust. 3):
1 500 EUR
7. Opłata za drugą klasę towarów i usług w przypadku unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego: (art. 26 ust. 2 i art. 66 ust. 3 lub art. 74a ust. 3):
50 EUR
8. Opłata za każdą klasę towarów i usług, po przekroczeniu dwóch klas, w przypadku unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 26 ust. 2 i art. 66 ust. 3 lub art. 74a ust. 3):
150 EUR
9. Opłata za poszukiwanie w związku ze zgłoszeniem unijnego znaku towarowego (art. 38 ust. 2) lub w związku z rejestracją międzynarodową wskazującą Unię (art. 38 ust. 2 i art. 155 ust. 2): kwota 12 EUR pomnożona przez liczbę centralnych urzędów zajmujących się ochroną własności przemysłowej, o których mowa w art. 38 ust. 2; kwota ta i jej dalsze zmiany jest publikowana przez Urząd w Dzienniku Urzędowym Urzędu.
10. Opłata za sprzeciw (art. 41 ust. 3):
320 EUR
11. Opłata podstawowa za przedłużenie indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 47 ust. 3):
1 000 EUR
12. Opłata podstawowa za przedłużenie indywidualnego unijnego znaku towarowego za pomocą środków elektronicznych (art. 47 ust. 3):
850 EUR

13. Opłata za przedłużenie dla drugiej klasy towarów i usług w przypadku indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 47 ust. 3):
50 EUR
14. Opłata za przedłużenie dla każdej klasy towarów i usług, po przekroczeniu dwóch klas, w przypadku indywidualnego unijnego znaku towarowego (art. 47 ust. 3):
150 EUR
15. Opłata podstawowa za przedłużenie unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 47 ust. 3 i art. 66 ust. 3 lub art. 74a ust. 3):
1 800 EUR
16. Opłata podstawowa za przedłużenie unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego za pomocą środków elektronicznych (art. 47 ust. 3 i art. 66 ust. 3 lub art. 74a ust. 3):
1 500 EUR
17. Opłata za przedłużenie dla drugiej klasy towarów i usług w przypadku unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 47 ust. 3 i art. 66 ust. 3 lub art. 74a ust. 3):
50 EUR
18. Opłata za przedłużenie dla każdej klasy towarów i usług, po przekroczeniu dwóch klas, w przypadku unijnego znaku wspólnego lub unijnego znaku certyfikującego (art. 47 ust. 3 i art. 66 ust. 3 lub art. 74a ust. 3):
150 EUR
19. Opłata dodatkowa za opóźnione uiszczenie opłaty za przedłużenie lub za opóźnione złożenie wniosku o przedłużenie (art. 47 ust. 3): 25 % opóźnionej opłaty za przedłużenie, ale nie więcej niż 1 500 EUR
20. Opłata za wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia lub o unieważnienie (art. 56 ust. 2):
630 EUR
21. Opłata za odwołanie (art. 60 ust. 1):
720 EUR
22. Opłata za wniosek o przywrócenie do stanu poprzedniego (art. 81 ust. 3):
200 EUR
23. Opłata za wniosek o konwersję zgłoszenia unijnego znaku towarowego lub o konwersję unijnego znaku towarowego (art. 113 ust. 1, także w związku z art. 159 ust. 1):
 - a) na zgłoszenie krajowego znaku towarowego;
 - b) na wskazanie państw członkowskich na mocy protokołu madryckiego:200 EUR
24. Opłata za kontynuację postępowania (art. 82 ust. 1):
400 EUR
25. Opłata za oświadczenie o podziale zarejestrowanego unijnego znaku towarowego (art. 49 ust. 4) lub zgłoszenia unijnego znaku towarowego (art. 44 ust. 4):
250 EUR

26. Opłata za wniosek o rejestrację licencji lub innego prawa w odniesieniu do zarejestrowanego unijnego znaku towarowego (przed dniem 1 października 2017 r. – zasada 33 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2868/95, a po tej dacie – art. 22a ust. 2) lub w odniesieniu do zgłoszenia unijnego znaku towarowego (przed dniem 1 października 2017 r. – zasada 33 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2868/95, a po tej dacie – art. 22a ust. 2):
- a) udzielenie licencji;
 - b) przeniesienie licencji;
 - c) ustanowienie prawa rzeczowego;
 - d) przeniesienie prawa rzeczowego;
 - e) wszczęcie egzekucji:
200 EUR za każdą rejestrację, w przypadku jednak gdy w jednym wniosku lub w tym samym czasie wystąpiono z więcej niż jednym żądaniem, kwota ta nie może przekroczyć łącznie 1 000 EUR
27. Opłata za wykreślenie rejestracji licencji lub innego prawa (przed dniem 1 października 2017 r. – zasada 35 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2868/95, a po tej dacie – art. 24a ust. 3): 200 EUR za wykreślenie, w przypadku jednak gdy w jednym wniosku lub w tym samym czasie wystąpiono z więcej niż jednym żądaniem, kwota ta nie może przekroczyć łącznie 1 000 EUR
28. Opłata za zmianę zarejestrowanego unijnego znaku towarowego (art. 48 ust. 4):
200 EUR
29. Opłata za wydanie kopii zgłoszenia unijnego znaku towarowego (art. 88 ust. 7), kopii świadectwa rejestracji (art. 45 ust. 2) lub wyciągu z rejestru (art. 87 ust. 7):
- a) niewierzytelna kopia lub wyciąg:
10 EUR
 - b) wierzytelna kopia lub wyciąg:
30 EUR
30. Opłata za wgląd do akt (art. 88 ust. 6):
30 EUR
31. Opłata za wydanie kopii dokumentów z akt (art. 88 ust. 7):
- a) kopia niewierzytelna:
10 EUR
 - b) kopia wierzytelna:
30 EUR
- oraz opłata za każdą stronę powyżej 10 stron:
1 EUR
32. Opłata za udostępnienie informacji zawartych w aktach (art. 88 ust. 9):
10 EUR
33. Opłata za weryfikację kwoty kosztów postępowania podlegających zwrotowi (przed dniem 1 października 2017 r. – zasada 94 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 2868/95, a po tej dacie – art. 85 ust. 7):
100 EUR

34. Opłata za dokonanie zgłoszenia międzynarodowego w Urzędzie (przed dniem 1 października 2017 r. – art. 147 ust. 5, a po tej dacie – art. 147 ust. 4):

300 EUR

B. Opłaty uiszczane na rzecz Biura Międzynarodowego

I. Opłata indywidualna za rejestrację międzynarodową wskazującą Unię

1. Za zgłoszenie międzynarodowe wskazujące Unię zgłaszający ma obowiązek uiścić na rzecz Biura Międzynarodowego indywidualną opłatę za wskazanie Unii zgodnie z art. 8 ust. 7 protokołu madryckiego.
2. Uprawniony z rejestracji międzynarodowej, który składa wniosek o rozszerzenie terytorialne wskazujące Unię po dokonaniu rejestracji międzynarodowej, ma obowiązek uiścić na rzecz Biura Międzynarodowego indywidualną opłatę za wskazanie Unii zgodnie z art. 8 ust. 7 protokołu madryckiego.
3. Opłaty, o których mowa w B.I.1 i B.I.2 uiszczane są we frankach szwajcarskich i odpowiadają wartości następujących kwot, określonych przez dyrektora generalnego WIPO zgodnie z zasadą 35 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego, na mocy porozumienia i protokołu madryckiego:
 - a) za indywidualny znak towarowy: kwota 820 EUR powiększona, w odpowiednich przypadkach, o 50 EUR za drugą klasę towarów i usług oraz o 150 EUR za każdą klasę towarów i usług zawartą w rejestracji międzynarodowej po przekroczeniu dwóch klas;
 - b) za znak wspólny lub znak certyfikujący: kwota 1 400 EUR powiększona, w odpowiednich przypadkach, o 50 EUR za drugą klasę towarów i usług oraz o 150 EUR za każdą klasę towarów i usług po przekroczeniu dwóch klas.

II. Opłata indywidualna za przedłużenie rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię

1. Uprawniony z rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię ma obowiązek uiścić na rzecz Biura Międzynarodowego, w ramach opłat za przedłużenie rejestracji międzynarodowej, indywidualną opłatę za wskazanie Unii zgodnie z art. 8 ust. 7 protokołu madryckiego.
2. Opłaty, o których mowa w B.II.1, uiszczane są we frankach szwajcarskich i odpowiadają wartości następujących kwot, określonych przez dyrektora generalnego WIPO zgodnie z zasadą 35 ust. 2 wspólnego regulaminu wykonawczego, na mocy porozumienia i protokołu madryckiego:
 - a) za indywidualny znak towarowy: kwota 820 EUR powiększona, w odpowiednich przypadkach, o 50 EUR za drugą klasę towarów i usług oraz o 150 EUR za każdą klasę towarów i usług zawartą w rejestracji międzynarodowej po przekroczeniu dwóch klas;
 - b) za znak wspólny lub znak certyfikujący: kwota 1 400 EUR powiększona, w odpowiednich przypadkach, o 50 EUR za drugą klasę towarów i usług oraz o 150 EUR za każdą klasę towarów i usług zawartą w rejestracji międzynarodowej po przekroczeniu dwóch klas.”.

—

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 2869/95	Rozporządzenie (WE) nr 207/2009
art. 1	—
art. 2	załącznik -I, część A, pkt 1–34
art. 3	art. 144 ust. 1
art. 4	art. 144 ust. 2
art. 5 ust. 1	art. 144a ust. 1, akapit pierwszy
art. 5 ust. 2	art. 144a ust. 1, akapit drugi
art. 5 ust. 3	art. 144a ust. 1, akapit trzeci
art. 6	art. 144a ust. 1, akapit czwarty
art. 7 ust. 1	art. 144a ust. 2
art. 7 ust. 2	art. 144a ust. 3
art. 8	art. 144b
art. 9	art. 144c ust. 1 i 2
art. 10	art. 144c ust. 4
art. 11	załącznik -I, część B.I pkt 1–3
art. 12	załącznik -I, część B.II pkt 1 i 2
art. 13	—
art. 14	—
art. 15	—

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL